

Giới thiệu Công Tử Sờ Sợ

Tiểu cô nương này nửa đêm lên vào Lục Ba sơn trang của hần, xông thẳng vào phòng hần, chỉ vì muốn tìm hần đánh một trận khí thế, để giang hồ phong cho nàng danh hiệu “Đại ma đầu!!”

Nhưng mà thực có lỗi, hần cũng không “Nhân hạ thoải mái” được như nàng, huống chi hần có “Độc” trong người, thời gian đã không còn nhiều lắm, không muốn lãng phí thể lực dư thừa cùng với nàng chơi cái trò người chém ta giết này.

Nhưng mặc cho hần tận tình khuyên bảo đến rách miệng, nàng vẫn không chịu đi, còn nói nàng có bản lĩnh có thể hóa giải thiên hạ đệ nhất độc trong cơ thể hần! Đây là thật sao? Nghe nàng nói có đạo lý rõ ràng, hần cứ tạm thời tin tưởng đi! Nhưng mà, nàng rốt cuộc là biết thật hay biết giả vậy? Trải qua “linh đan diệu dược” trị liệu của nàng xong, bệnh tình của hần chẳng những không có chuyển biến tốt, ngược lại còn ói ra một bụng máu....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Sờ Sợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Thời tiết mù mịt, mây mù dày đặc nơi cuối trời, từng hạt mưa lớn như hạt đậu rào rào rơi xuống, khiến cho bên trong tiểu điểm ở nơi hoang vu thường ngày vắng vẻ, nhất thời có không ít khách mắc mưa trốn vào, làm quán nhỏ vốn đã chật lại càng thêm chật chội.

Trong điểm, tiểu nhị ca vội vàng châm trà, bưng thức ăn, hần không thể phân thành hai người mà làm, ngoài cửa lại có hai vị khách mắc mưa đi vào.

"Chủ tử, chúng ta trước ở trong điểm này tránh mưa nghỉ ngơi một chút đi!" Một thị đồng tuổi chừng 14, 15 vội vàng thu hồi dù giấy, cầu y không có kết quả khiến cho khuôn mặt thanh tú nhanh nhẹn trẻ tuổi có chút hơi ảo não, hôm nay ông trời lại còn đổ một trận mưa lớn bất thành linh như vậy, khiến cho chủ tử vốn đã có bệnh trong người sắc mặt càng thêm tái nhợt.

"Ừ."

Thanh âm như gió xuân dễ nghe nhẹ nhàng đáp lại, nam tử mặc đồ trắng mặt mũi thanh tịnh khiến người ta nhìn vào không tự chủ mà sẽ gác địch ý lại, thả lỏng tinh thần chậm rãi cười yếu ớt, tâm trạng vui vẻ tựa hồ như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi trận mưa lớn này.

"Khách quan, mời vào trong! Mời vào trong!" Thấy lại có khách tới cửa, tiểu nhị trong điểm vội vàng tiến ra tiếp đón, nhanh chóng nhìn quanh một cái, phát hiện mấy cái bàn đều đã bị khách mắc mưa tới ngồi đầy, chỉ còn lại có một cái bàn có một tiểu cô nương áo tím độc chiếm, lập tức trên mặt hiện lên nụ cười đầy áy náy. "Khách quan, ngại quá, bên trong bàn đều chật kín cả rồi, không ngại ngồi cùng bàn chứ?"

Nghe vậy, thị đồng trẻ tuổi tựa hồ có chút bất mãn, còn nam tử mặc đồ trắng lại cực kỳ hiền hòa, lễ độ cười nói: "Không sao! Làm phiền tiểu nhị ca."

Tựa hồ có chút kinh ngạc trước thái độ hiền hòa lễ độ của nam tử áo trắng bất phàm mang theo quý khí trước mặt, điểm tiểu nhị đột nhiên cảm thấy được tôn trọng, nụ cười chuyên nghiệp trên mặt lập tức chuyển thành cực kỳ nhiệt tình: "Không phiền toái! Không phiền toái! Hai vị khách quan, xin mời đi theo ta."

Dẫn thẳng hai người đến cái bàn còn trống duy nhất trong góc, điểm tiểu nhị cúi chào khom người thương lượng với thiếu nữ xinh đẹp.

"Cô nương, thật sự ngại quá, quán của ta nhỏ, hôm nay lại đông người, không biết hai vị khách quan này có thể ngồi chung bàn với cô được chứ?"

Vươn chiếc cổ nhỏ nhắn, thiếu nữ kiều nhỏ ngược mắt nhìn nam tử vận đồ trắng một cái, cảm thấy hần nhìn trông cũng thuận mắt, lập tức cười hi hi gật đầu đồng ý.

"Đa tạ, tiểu cô nương." Giọng nói ấm áp nhẹ nhàng vang lên, nam tử áo trắng nhu hòa nói cảm ơn xong, mới ưu nhã ngồi xuống.

"Khách quan, muốn dùng gì?" Vội vàng giúp khách châm trà, điểm tiểu nhị ân cần cười hỏi.

"Mang mấy đĩa thức ăn tươi một chút là được, tiểu nhị ca, làm phiền người." Nam tử áo trắng trước sau vẫn cười nhẹ tào nhả, không có một chút vênh mặt hất hàm nào chỉ vì đối phương là tiểu nhị trong tiểu điểm, giọng nói vẫn khách khí như vậy.

"Được, tới ngay!" Cảm giác mình được tôn trọng một lần nữa, điểm tiểu nhị tâm tình rất tốt, nhanh chóng lui xuống thu xếp.

"Kiếm Nhi, người cũng ngồi, đừng đứng nữa." Giọng nói nhàn nhạt mềm mại, muốn thị đồng đứng phía sau cũng cùng ngồi xuống.

"Chủ tử, như vậy sao được? Kiếm Nhi vẫn nên đứng thì tốt hơn..." Cuống quýt lắc đầu, thị đồng trẻ tên gọi Kiếm Nhi trong lòng biết chủ tử trước đến nay đối đãi với người dưới như thân thích, nhưng vẫn không dám đi quá giới hạn, cần thủ bản phận muốn đứng hầu hạ chủ tử.

"Điểm này lớn thế nào? Ngươi đứng sau lưng ta, sợ là sẽ làm phiền tiểu nhị ca đi lại, vẫn là ngồi xuống đi!" Thần thái nhu hòa, nam tử áo trắng mỉm cười nói.

Trong lòng biết tâm tư chủ tử tinh tế, sẵn sàng, tìm cơ muốn hấn cùng nhau ngồi xuống nghỉ ngơi, Kiếm Nhi biết chủ tử kiên trì, lúc này mới ngưng ngừng gãi gãi đầu, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Một bên, thiếu nữ mặc đồ tím vốn đang thoải mái vui vẻ thưởng thức bát mì canh của mình, vừa nghe thấy đoạn chủ tử đối thoại như vậy xong, không nhịn được tính tình trời sinh bùng bình phụt một tiếng bật cười.

"Ngươi cười cái gì?" Kiếm Nhi còn trẻ khí thịnh, lập tức trừng mắt nhìn chằm chằm, cảm thấy tiểu cô nương này bỗng dừng lại cười loạn, thật là không có lễ phép.

"Làm sao? Cười cũng không được sao?" Gương mặt xinh đẹp cười như hoa xuân rực rỡ, tiếng cười của thiếu nữ áo tím như chuông bạc trong trẻo rất dễ nghe, chẳng qua là lời nói phun ra không thể gọi là xuôi tai được. "Ta cười chủ tử ngươi đối xử với người thật chẳng tốt lành gì, tên hay thì không lấy, lại lấy cái gì mà Tịch Nhi với không Tịch Nhi, cho dù mệnh không tịch, chỉ sợ gọi lâu cũng thành tịch." Hi hi, người bên ngoài thật là quái dị, sao lại gọi là Tịch Nhi được chứ? Ngại mệnh mình còn chưa đủ tịch sao? Quái lạ! Quái lạ!

"Ngươi nói bậy gì đó?" Cuối cùng cũng hiểu ra tên mình đang bị cười nhạo, khuôn mặt Kiếm Nhi đỏ lên, tức đến hừ người nói: "Ta là Kiếm trong kiếm khách!"

"Đúng nha! Tịch trong tịch khách, không sai chứ!" Thiếu nữ áo tím cười đến ranh mãnh.

"Là Kiếm trong đao kiếm!" Nghe ra ý ở ngoài lời của nàng, Kiếm Nhi lập tức chữa lại rỗng giận, mặt đã giận đến mức xanh mét.

Đáng ghét! Nữ nhân quái lạ này rốt cuộc có biết chữ hay không vậy?

"Đao tịch?" Đôi mắt sáng long lanh lại thoáng qua nét cười tinh ranh, thiếu nữ cố ý lắc đầu than thở, lục lạc nhỏ đeo trên người làm trang sức cũng phát ra tiếng đinh đinh đang đang lanh lảnh dễ nghe. "Một cây đao đang tốt lành, làm gì lại nói nó tịch chứ?! Nên biết là, đao thì không có sinh mạng, tịch chính là cái người dùng đao ấy..."

Lúc này mà có lỡ tay giết người, chủ tử chắc sẽ tha thứ chứ?

Cố gắng đè xuống nỗi xúc động muốn rút kiếm chém người, Kiếm Nhi vô cùng xác định, nữ nhân trước mặt này là cố tình gây sự.

"Tiểu cô nương, thị đồng của ta còn nhỏ tính tình đơn thuần thẳng thắn, cô đừng trêu chọc hấn nữa." Giọng nói nhu hòa nhẹ nhàng vang lên, nam tử áo trắng cười nhẹ hòa giải, đôi mắt ôn hòa trong trẻo lấy phương thức làm cho người ta không cảm thấy uy hiếp âm thầm quan sát thiếu nữ xinh đẹp trước mặt, trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Là người lớn cái dạng gì, mà lại yên tâm để cho một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy đi lại một mình bên ngoài, chẳng lẽ không sợ thói đời hiểm ác, đụng phải ác đồ sao?

Mặc hấn nhìn, thiếu nữ phát ra một tiếng cười thoải mái như chuông bạc, khuôn mặt nhỏ giả làm cái mặt quỷ, tính trẻ con lại ngúng nguẩy cái cổ xinh xắn, vui vẻ ăn tiếp bát mì canh của mình, không để ý đến hai người nữa, giống như là hứng thú trêu chọc người khác đã hết, cảm thấy chẳng còn gì vui nữa.

Thấy thế, nam tử áo trắng khẽ mỉm cười, lấy ánh mắt trấn an thị đồng nhỏ tuổi, cũng không đáp lời cùng thiếu nữ nữa.

Chỉ chốc lát sau, điểm tiểu nhị bùng lên thức ăn nóng hổi xong, hấn mới ôn nhu lễ phép mở miệng -----

"Tiểu cô nương, không chê, cùng nhau dùng đi!"

Thiếu nữ ngược mắt nhìn hấn một cái, ngay sau đó cười dịu dàng, ngay cả câu cảm ơn cũng chưa nói, liền tự mình động thủ hạ đĩa, gấp thức ăn bỏ vào trong cái miệng xinh xắn.

Này... này... Nữ nhân này có biết lễ phép hay không vậy, cả câu cảm ơn cũng không biết nói sao?

Một bên, Kiếm Nhi nhìn mà nhũn cả chân mày, lòng tràn đầy mất hứng, ngược lại nam tử mặc đồ trắng vẫn ần ần cười nhẹ như cũ, hoàn toàn không thấy không vui chút nào.

"Kiếm Nhi, ngươi cũng mau dùng đi!" Dận dò thị đồng nhỏ cùng nhau dùng cơm, hấn cũng nhắc đĩa lên.

Trên bàn thức ăn, nam tử áo trắng nhai kỹ nuốt chậm, ăn được chẳng là bao, ngược lại thiếu nữ không khách khí chút nào, đôi khách làm chủ trắng trợn hưởng dụng, nhìn mà khiến thị đồng nhỏ rất là bất mãn, không cam lòng yếu thể tăng nhanh tốc độ ăn cơm, tuyên bố tranh giành với thiếu nữ.

Ha! Cái tên thị đồng kêu Kiếm Nhi này chơi thật vui nha!

Trong quá trình lớn lên, chưa bao giờ có bạn cùng tuổi để chơi cùng, thiếu nữ đối với dịch ý của thị đồng nhỏ trái lại cảm thấy thật thú vị, lập tức hứng thú lại đến, chỉ cần đôi phương hạ đĩa xuống đĩa nào, chiếc đĩa của nàng cũng đi theo gấp trong đĩa đó, lúc nào cũng nhanh hơn một bước mà cướp đi đồ ăn đôi phương chọn trúng, khiến Kiếm Nhi giận đến sắc mặt biến hồng biến xanh đến ba lượt, nếu không phải do chủ tử còn ở bên, chỉ sợ cũng muốn lật

bàn trở mặt.

Hai người tính tình trẻ con có qua có lại phân cao thấp một cách đáng yêu, rơi hết vào trong đáy mắt nam tử áo trắng, tuấn nhan ôn hòa nhã nhặn không khỏi dâng lên một nụ cười mỉm, nhưng cũng không có lên tiếng ngăn lại, mặc cho hai người đùa giỡn.

"A---- ăn ngon thật!" Cướp bóc được một miếng rau một hóp nhét vào trong cái miệng nhỏ, thiếu nữ ôm hai má đang phồng lên sung sướng cười nói, căn bản là cố ý chọc giận người ta.

"Người, người, người, người, người...." Thị đồng nhỏ tuổi giận đến mức không thốt lên lời.

"Ta, ta, ta, ta, ta làm sao?" Lấy khuôn mặt tươi cười tức chết người không đền mạng đáp lại, nàng còn mừng không kịp.

Hỗn trưởng! Lần này mà còn thua nàng nữa, hấn sẽ rút kiếm tự vẫn luôn cho xong!

Cầm tức thâm nghĩ, tay cầm đũa của Kiếm Nhi thêm mau, độc, chuẩn nhắm món măng tươi xào mà tới, thiếu nữ neho mắt nhìn, đang chuẩn bị chặn lại lần nữa, bàn trà bên cạnh lại vang lên tiếng nói chuyện của mấy đại hán khiến nàng phân tâm..

"Bạch đại hiệp đáng thương sau khi qua đời, không chỉ có sản nghiệp lớn như Lục Ba sơn trang đều rơi vào tay người ngoài, ta xem không bao lâu nữa, ngay cả góa phụ, cô nhi cũng sẽ bị cái tên không hề có chút quan hệ máu mủ nào kia tiếp nhận."

"Đúng vậy! Bạch đại hiệp cả đời nhân nghĩa, ai ngờ lại phải chết sớm như vậy, đáng thương nhất chính là, tên nghĩa đệ hấn đã kết bái khi còn sống tâm hoài bất quy, không chỉ thừa dịp Bạch đại hiệp qua đời xâm chiếm gia nghiệp, nghe nói còn có ý muốn không an phận với góa phụ, quả là heo chó không bằng..."

"Không sai! Tên Hoàng Phủ Thiếu Phàm đó đúng là chẳng ra gì, không chỉ chiếm gia nghiệp của người ta, ngay cả tẩu tử của nghĩa huynh cũng muốn nhúng chàm, thật đúng là ma đầu vô nhân tính..."

Thừa dịp thiếu nữ phân tâm, Kiếm Nhi quả nhiên cướp được món ăn, đang muốn đắc ý cười to thì lại nghe thấy mấy lời của đám đại hán kia, lập tức thần sắc biến đổi, không biết là cố ý hay là thất thủ, miếng măng tươi kẹp giữa đũa thật đúng lúc lại vọt ra ngoài, chính xác dì thường đập lên gáy của một tên đại hán mồm to.

"Kiếm Nhi..." Tiếng thờ dài như có như không nhẹ nhàng bật ra, nam tử áo trắng nhìn thị đồng nhỏ tuổi, vẻ mặt lạnh nhạt có vẻ bất đắc dĩ.

"Chủ tử, Kiếm Nhi nhất thời dùng sức quá mạnh, cũng không phải cố ý." Chớp mắt to già bộ vô tội, Kiếm Nhi đánh chết đánh chết cũng không thể thừa nhận là mình cố ý.

Cũng trong lúc đó, đại hán chỉ cảm thấy "Bốp" một tiếng, ngay sau đó gáy bị đánh úp đau đốn, bàn tay theo bản năng sờ sau gáy, thế mà lại sờ được một miếng măng tươi vẫn còn dính mỡ, lập tức chớp mắt đứng dậy cảm tức nhìn tất cả mọi người trong điểm một lượt, nổi giận rống lên -----

"Đưa dê con vương bát nào dám đánh lên gia gia ta? Cút ra đây cho ta!"

"Ta..." Nam tử áo trắng mới mở miệng muốn tạ lỗi thay thị đồng, lại bị một tiếng nói lạnh lạnh như chuông bạc đoạt trước.

"Ngại quá, là ta gấp thức ăn không cẩn thận nhờ tay, xin lỗi, xin lỗi!" Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của nam tử áo trắng, thiếu nữ cướp lời nhảy ra gánh tội thay, lập tức vọt tới trước mặt đại hán, mỗi cử động giơ tay nhắc chân, tiếng đinh đang leng keng sẽ vang lên theo, kèm theo nụ cười khôn khéo ngọt ngào: "Vị đại thúc này, người đại nhân đại lượng, sẽ không so đo với ta chứ?"

Được một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp cười duyên kêu một tiếng đại thúc, hỏa khí bốc trời của đại hán giống như bị hắt nước trong nháy mắt tắt ngúm, không tự chủ được vuốt gáy ngay ngực cười lên: "Sẽ không! Sẽ không! Lần sau cẩn thận một chút là được..."

"Đại thúc, người không chỉ khoan hồng độ lượng, lại là người tốt, trùng hợp từ nhỏ ta thích nghe người ta kể chuyện nhất, người không ngại nói thêm chuyện về ma đầu gì đó xâm chiếm gia sản, nhúng chàm nghĩa huynh tẩu cho ta nghe chứ?" Cười một cái với đại hán, đôi mắt to long lanh của thiếu nữ tràn ngập mong đợi.

"Cái đấy thì có vấn đề gì? Nói đến cái tên Hoàng Phủ Thiếu Phàm heo chó không bằng đó, thật là khiến người căm phẫn..." Đột nhiên nhảy ra một người nghe nhỏ nhắn khả ái, đại hán mừng vội, lập tức lòng đầy căm phẫn nói đến ác nhân gần ba năm qua, người người phi nhử mắng mỏ trên giang hồ.

"Thừa dịp nghĩa huynh bị bệnh nặng qua đời, không chỉ xâm chiếm gia sản, còn đui đờ đệ ruột của nghĩa huynh ra khỏi sơn trang...."

"Đối với tẩu tử của nghĩa huynh có ý muốn không an phận, chẳng ra gì..."

"Đáng thương mẹ góa con cô nhà Bạch đại hiệp, phải nhìn sắc mặt của tên ác tặc ma đầu đó mà sống..."

Mấy tên đại hán ngồi cùng bàn cũng không chịu tịch mịch tham gia náo nhiệt, người một câu, ta một câu chỉ trích, nét mặt của mọi người đều vừa căm phẫn vừa tức giận, thật giống như người chịu nhục là chính bọn họ vậy.

"Các người gặp cái người gọi Hoàng Phủ Thiếu Phàm đó rồi sao? Hấn thật sự là người xấu xa như vậy?" Càng nghe càng thấy thú vị, thiếu nữ không nhịn được hỏi.

"Ách... Gặp thì chưa gặp, bất quá mấy năm gần đây giang hồ đều đồn đại như vậy, tuyệt đối không sai được." Gãi gãi đầu, đại hán có chút ngượng ngùng, nhưng khẩu khí lại chắc như chém đinh chặt sắt.

Ai nha! Nghe bọn hán nói rất sống động, giống như là tận mắt thấy vậy, thì ra là chẳng qua chỉ là giang hồ đồn đại thôi!

Có chút thất vọng, bất quá coi như có còn hơn không, trong lòng thiếu nữ cuối cùng đã có mục tiêu, gương mặt xinh đẹp không khỏi lộ ra nụ cười ngọt ngào, hỏi ra mỗi nghi hoặc trong lòng: "Nếu tất cả mọi người đã bắt mẫn với cái người tên Hoàng Phủ Thiếu Phàm đó như vậy, lại đồng tình với vợ con của Bạch đại hiệp như thế, sao không có ai đến Lục Ba sơn trang tranh luận, cứu bọn họ thoát khỏi ma chướng vậy?"

"Aiz.. Tại sao không có? Những người đến Lục Ba sơn trang thay Bạch đại hiệp ra mặt, đều bị tâm phúc của Hoàng Phủ tặc tử kia đánh cho hoa rơi nước chảy, ngay cả vợ con của Bạch đại hiệp, nghe nói cũng bị giam lỏng ở trong sơn trang, căn bản không ai có thể liên lạc được bọn họ, càng không nói đến chuyện cứu được bọn họ." Lắc đầu không dứt, đại hán có chút cảm giận bất bình.

"Đúng vậy! Hoàng Phủ Thiếu Phàm kia căn bản chính là tên súc sinh mặt người dạ thú..."

"Chỉ có thể nói là một tên cầm thú..."

"Thì ra là như vậy à!" Nghe đám đại hán ngơ ngác một câu, ta một câu, thiếu nữ bầy hợp lại tóm thu lại đại khái hiểu nguyên do mà mọi người khinh bỉ, lập tức cảm thấy thú vị cười cười, "Nói như vậy, kẻ giang hồ nhân sĩ hiện giờ căm thù nhất đến tận xương tủy, chính là Hoàng Phủ Thiếu Phàm đó?"

"Đúng vậy!" Đại hán dùng sức gật đầu mãnh liệt.

"Hoàng Phủ Thiếu Phàm đó rất lợi hại phải không?" Có thể làm cho người đến cửa chưa đánh đã chạy, phải là rất lợi hại.

"Dĩ nhiên!" Bọn đại hán gật đầu như gãi tôi, bảy miệng tám lời công hiến ra những lời đồn đại mình nghe được ----

"Nghe nói Giang Nam Mộ Dung thế gia Thiếu chủ bị tâm phúc tổng quản của Hoàng Phủ ác tặc đánh cho trọng thương, tu dưỡng một năm vẫn chưa dậy nổi..."

"Không sai! Không sai! Lần trước ta còn nghe nói thân đệ của Bạch đại hiệp cùng Đại công tử của Mã gia Bảo lên sơn trang muốn lấy lại công đạo, lại bị tên thị đồng trẻ tuổi bên cạnh Hoàng Phủ ác tặc đánh cho hoa rơi nước chảy, chật vật chạy ra khỏi sơn trang..."

"Chỉ là đám thuộc hạ bên cạnh thôi võ công đã cao cường như vậy rồi, Hoàng Phủ ác tặc kia tu vi đáng sợ như thế nào thật đúng là không dám tưởng tượng..."

Nhìn nét mặt vừa e ngại vừa thống hận, thiếu nữ chẳng biết tại sao ngược lại cực kỳ vui vẻ; "Các vị đại thúc, đa tạ các người nói cho ta biết chuyện thú vị như vậy."

Trên thực tế, những lời đồn này đều là nghe được, để cho thiếu nữ cảm ơn như vậy, đại hán cũng hơi ngượng ngùng, theo bản năng gãi đầu, lúng túng cười, "Không cần tạ không cần tạ! Những lời này chúng ta cũng chỉ nghe được, cô nương cứ coi như nghe người ta kể chuyện xưa, không có gì đâu!"

Khanh khách cười duyên, thiếu nữ lại nói tiếng cảm ơn, lúc này mới vui mừng trở lại vị trí của mình trên bàn, cầm lấy chiếc đĩa vui vẻ ăn.

Song ăn được vài miếng, nàng liền phát hiện sắc mặt của thị đồng nhỏ xanh mét khó coi, âm u giống như bị người nào đập trúng chỗ đau vậy, có dấu hiệu sẽ bùng nổ bất cứ lúc nào, ngược lại nam tử áo trắng dù ánh mắt rũ xuống, nhưng vẻ mặt vẫn duy trì lạnh nhạt như cũ, khiến cho người ta không đoán ra được tâm tư thật sự.

Mặc dù cảm thấy có chút cổ quái, nàng cũng chẳng có tâm tư suy nghĩ nhiều, một lòng đắm chìm trong sự vui vẻ về tin tức mới thu được... A, thật tốt! Vừa ra khỏi cốc đã nghe thấy lời đồn thú vị này, nàng rốt cuộc biết mình phải đi đâu để gây sóng gió quậy chơi rồi.

".. Nói hươu nói vượn, đó mới không phải là thật..." Giống như không nén được bất bình trong lòng, Kiếm Nhi buồn bực gầy gầy com, không nhịn được tức giận thấp giọng nói thầm.

"Phải không? Thế cái gì mới là thật?" Thiếu nữ vênh tai, lập tức cười hi hi hỏi ngược lại.

"Đương nhiên là..." Há mồm muốn nói, lại lập tức bị quát bảo ngưng lại.

"Kiếm Nhi!" Một tiếng khiển trách không cất cao cũng không nghiêm nghị nhàn nhạt bật ra, khiến cho thị đồng nhỏ không khỏi im bật, ngay sau đó nam tử áo trắng nhu hòa nói sang chuyện khác: "Tiểu cô nương, cô một thân một mình muốn đi đâu vậy? Nếu thuận đường mà nói, chi bằng kết bạn đồng hành, cũng an toàn hơn một chút." Tiểu cô nương này vừa nãy tùy tiện chuyện với một đám đại hán xa lạ, lá gan thực sự không nhỏ, làm người ta không khỏi đỏ mặt hồi lạnh thay nàng.

Mặc dù qua lời nói có thể cảm thấy nàng cực kỳ thông minh linh hoạt, tuy nhiên vẫn là một đứa trẻ ngây thơ chưa biết sự đời! Nếu để nàng một mình đi lại, đụng phải ác đồ tâm hoài bất quỷ, thì lòng hần sao có thể yên được?

Nếu như có thể, hần có thể bỏ chút thời gian đưa tiểu cô nương này tới nơi nàng muốn đến, thứ nhất coi như là hồi báo nàng đã gánh tội thay cho Kiếm Nhi, thứ hai cũng có thể khiến lương tâm mình yên ổn.

Như có điều suy nghĩ lặng nhìn một cái, có thể đoán sơ sơ ra được tâm tư lương thiện của hắn, thiếu nữ chớp chớp đôi mắt to, cười đến vừa tinh nghịch lại trêu chọc người: "Hi hi, con người người tâm địa không tệ, nhưng mà ta sợ ở một chỗ với mấy người tốt bụng lắm, sẽ nổi da gà cả người!" Dứt lời, còn cố ý chà xát cánh tay, chứng minh là thật.

Nam tử áo trắng ngẩn ra, còn chưa kịp đáp lời, lại nghe nàng khản cấp lên tiếng ----

"Không nói nữa! Không nói nữa! Ta còn phải bận đi gây sóng gió, làm đại ma đầu lợi hại nhất!" Hai mắt rạng rỡ tỏa sáng, thiếu nữ cười hi hi bắn ra ngoài điểm chạy trốn, trong chớp mắt người đã giống như sao băng biến mất. "Đại thúc tốt bụng, dù sao đi chăng nữa, cũng đa tạ hảo ý của người, nhưng ta vẫn là tự mình đi đường cho tự do, hữu duyên sẽ gặp lại!"

Tiếng cười lạnh lạnh dễ nghe cùng với tiếng leng keng vẫn còn phiêu đảng trong không khí, bóng người nhỏ nhắn kia đã đi xa, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Thì ra là một cô nương biết võ công! Khó trách dám một thân một mình đi lại bên ngoài, không sợ gặp phải ác đồ.

Đưa mắt nhìn bóng dáng của nàng biến mất nơi hoang vu ngoài điểm, nam tử áo trắng lúc này mới phát hiện cơn mưa ào ạt không biết đã tạnh lúc nào, xa xa nơi chân trời loáng thoáng lộ ra một tia sáng màu vàng rực rỡ, cực kỳ xinh đẹp.

Giật mình lo lắng nhìn ánh sáng màu vàng kia, hắn trầm mặc hồi lâu, rốt cục không nhận được mở miệng hỏi thăm thị đồng ____

"Kiếm Nhi, ta nhìn trông giống Đại thúc lắm sao?"

...

Một tháng sau, Lục Ba son trang

"Dịch cân kinh của Thiếu Lâm bị trộm?" Bên trong sương phòng giản dị, một thân áo trắng, tướng mạo thanh tịnh nho nhã, nhìn không giống ác nhân mà giang hồ đồn đại chút nào, Hoàng Phủ Thiếu Phàm bình tĩnh lặp lại tin tức vừa mới nghe được.

"Dạ!" Gật đầu một cái, thân là tổng quản của Lục Ba son trang Từ Triền Nguyên, khuôn mặt chữ quốc* xuất hiện nụ cười hiếm thấy.

**chữ quốc nó như là 国 ~ gần giống với chữ điền.*

Chậm rãi cởi áo ngoài, lập tức được Từ Triền Nguyên đón lấy treo lên tủ, Hoàng Phủ Thiếu Phàm nói cảm ơn xong, mới hỏi ra nghi ngờ trong lòng: "Lại có người dám đi trộm kinh thư của Thiếu Lâm? Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Xảy ra chuyện gì ta cũng không rõ, bất quá gần đây những chuyện thú vị trên giang hồ không chỉ có mỗi chuyện này!" Khẽ lắc đầu, Từ Triền Nguyên thấy quá mức thú vị.

"Chẳng lẽ còn có những chuyện khác phát sinh?" Hoàng Phủ Thiếu Phàm có chút kinh ngạc.

Lúc trước, sau khi hắn từ bên ngoài trở về son trang, vốn vì đi đường quá mệt mỏi, cộng thêm mầm bệnh trong người phát tác mà nằm trên giường một thời gian, một tháng nay những chuyện lớn nhỏ trong son trang đều do một tay Từ tổng quản xử lý, cũng không có ý định để cho hắn có cơ hội phiền lòng, cho nên một chút tin tức cũng không cho hắn biết, đến mấy ngày gần đây thân thể chuyển biến tốt, Từ tổng quản mới giống như nói giỡn từng chút nói lại cho hắn.

Chẳng qua là không có ngờ tới, trừ chuyện Thiếu Lâm Dịch cân kinh bị trộm ra, còn có cả "chuyện lý thú" khác đã xảy ra.

"Dĩ nhiên!" Nghĩ đến mấy "Chuyện lý thú" kia, khóe miệng Từ Triền Nguyên cong lên đáng ngờ. "Một tháng nay, trừ chuyện Thiếu Lâm Dịch cân kinh bị trộm ra, còn có chuyện Nhị công tử của Mã gia Bảo bị chặt đứt một cánh tay, Khiếu Phong son trang bị phóng đuốc thiếu sạch, đệ nhất mỹ nhân võ lâm kỳ quái bị độc hủ dung vân vân tham gia náo nhiệt!"

Không ngờ hắn mới bị bệnh mấy ngày mà lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, Hoàng Phủ Thiếu Phàm không khỏi ngẩn người, trực giác liền hỏi: "Biết là do ai làm sao?"

"Nghe nói là một tiểu yêu nữ mặc đồ tím không rõ lai lịch."

"Đều là một người?" Càng thêm kinh ngạc.

"Nếu tin tức không có nhầm, thì đúng vậy!" Từ Triền Nguyên cười cười, không muốn hắn phải suy nghĩ nhiều đỡ người lên giường. "Chủ tử, những tin tức này là để cho ngài giải trí trước khi ngủ thôi, ngài nên nghỉ ngơi đi"

Bị cưỡng ép đỡ lên giường, Hoàng Phủ Thiếu Phàm bất đắc dĩ cười một tiếng, biết hắn muốn tốt cho mình, không đành lòng làm trái lại ý tốt, lập tức thuận theo nằm lên giường.

Hài lòng gật đầu, Từ Triền Nguyên giúp hắn kéo chiếc chăn gấm tử tế xong, lúc này mới xoay người bước khỏi phòng, linh hoạt khép cửa lại rồi đi.

Nghe tiếng bước chân đi xa xong, cuối cùng không còn tiếng vang nữa, lúc này Hoàng Phủ Thiếu Phàm mới nhẹ nhàng xoa nhẹ lên lồng ngực vẫn luôn khó chịu cổ nén từ trước...

Đau nhức nóng bỏng như gai đâm mấy năm gần đây thường bắt ngờ đến lúc đêm khuya, hơn nữa một, hai năm gần đây, đau đớn càng ngày càng mãnh liệt, chuyện này có phải nói lên rằng thời gian của hắn không còn nhiều lắm?

Chua chát cười một tiếng, hắn không muốn nghĩ nhiều hơn nữa, thờ dãi yếu ớt, chớp mắt chờ đợi nỗi đau nhức nhối kéo dài mỗi lần đều kéo dài đến một canh giờ qua đi. Trong mơ màng, không biết qua bao lâu, một tiếng vang rất nhỏ trên mái hiên vang lên khiến cho hắn mở mắt ra, thần thái bình thản ngồi dậy từ trên giường.

"Người ở phương nào tới chơi, không ngại vào bên trong để tại hạ dâng trà tiếp đón, kết giao bằng hữu." Thanh âm không nhanh không chậm, cực kì ôn hòa lễ độ, tựa hồ đã sớm quen với việc nửa đêm có khách không mời mà tới lắm rồi.

Trên nóc nhà, người lặng lẽ trốn trong địa bàn của người ta bị phát hiện mà không khẩn trương chút nào, thậm chí còn vang lên một chuỗi tiếng cười duyên lành như chuông bạc dễ nghe cùng với tiếng vang đinh đinh đang đang.

Tiếng cười kia cùng tiếng chuông kia nghe thật... quen tai!

Chợt nghe thấy tiếng cười như chuông bạc cùng với tiếng đinh đang, Hoàng Phủ Thiếu Phàm chỉ cảm thấy quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ nổi đến tột cùng đã nghe thấy ở đâu.

"Hi hi hi... Ta là tới tìm Hoàng Phủ Thiếu Phàm, nếu người không phải hắn, ta cũng lười phải xuống."

Nghe thấy lời đáp lại tự theo ý mình, còn mang chút trẻ con, chẳng hiểu tại sao, Hoàng Phủ Thiếu Phàm lại cảm thấy buồn cười. A... Làm sao lại có người lên vào địa bàn của người ta lúc nửa đêm, bị phát hiện xong còn chẳng chột dạ, lại còn tự mình đưa ra điều kiện lộ diện chứ.

"Tại hạ chính là Hoàng Phủ Thiếu Phàm, nếu cô nương là muốn tìm tại hạ, vậy xin mời lộ diện đi!" Thần sắc không thay đổi, hắn chứng tỏ thân phận.

Xác định mình không có đi nhầm phòng, người trên nóc nhà đặc ý sung sướng cười không dứt, ngay sau đó tung người nhảy xuống, xoay người vào từ phía cửa sổ. Song khi nàng vừa mới đứng vững, đưa mắt nhìn nhau với nam nhân ngồi bên mép giường, hai người không khỏi đồng thời bật lên tiếng kêu

"Là người!"

"Là cô!"

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Sở Sợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

"Đại thúc tốt bụng, thì ra tên ác tặc Hoàng Phủ Thiếu Phàm kia là người, nhìn không giống lắm nha!" Có loại cảm giác thân thiết như "Tha hương gặp lại bạn cũ", thiếu nữ áo tím nhảy bật người đi tới bên mép giường nhìn thẳng về phía hắn, chiếc lục lạc bên người cũng đinh đinh đang đang vang lên.

Đại thúc? Hắn không ngờ lại bị gọi là đại thúc rồi! Nếu là đứa bé con 3, 4 tuổi gọi hắn một tiếng đại thúc thì thôi, cố tình lại là một thiếu nữ cứ kêu hắn là đại thúc hoài, này... này... tâm trạng thật đúng là không biết nên hình dung thế nào? Hắn hẳn là không già như vậy chứ!

Có một loại cảm giác cổ quái, trông mắt đen trong trẻo của Hoàng Phủ Thiếu Phàm chớp động thêm mấy phần cảnh giác, song về mặt lại không chút gợn sóng, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu cô nương, xa cách lâu ngày gặp lại, không biết tôn tính đại danh của cô là gì? Đêm khuya viếng thăm tại hạ là vì chuyện gì?" Có thể không kinh động đến thủ vệ trong sơn trang, một đường lên đến tận phòng của hắn, tiểu cô nương này không phải là nhân vật đơn giản! Mà tiểu cô nương kỳ quái không biết từ đâu nhảy ra này, tìm hắn đến tột cùng là có mục đích gì?

"Cổ Đinh Đương! Đại thúc tốt bụng, tên ta là Cổ Đinh Đương, nhưng mà phụ thân luôn gọi ta là Tiểu Ngoan, lần trước trong điểm, người mời ta ăn cơm, lại tốt bụng muốn giúp ta, ta coi người cũng thuận mắt, cho nên đặc biệt chấp thuận người có thể cũng gọi ta là Tiểu Ngoan." Khanh khách cười duyên, giống như để cho hắn gọi nhũ danh của mình là chuyện vinh quang cỡ nào vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ áo tím ---- Cổ Đinh Đương chất đầy biểu cảm đáng yêu khiến người ta nhìn mà không nhịn được buồn cười.

Thấy lúm đồng tiền không chút tâm cơ cùng với câu trả lời của nàng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm có chút dở khóc dở cười, im lặng, tự thấy không cách nào tiếp nhận nổi "Ban ân", hắn quyết định lựa chọn cách gọi hợp với lễ giáo nhất, "Đinh Đương cô nương, không biết đêm hôm cô lặn lội đến Lục Ba sơn trang tìm tại hạ đến tột cùng là vì cái gì?" Thành thật mà nói, hắn không cảm thấy dịch ý của nàng, nhưng cũng không đoán ra ý đồ của nàng.

Hiếm khi thấy "Ban ân" mà không được coi trọng, Cổ Đình Đang cũng không để ý, đôi mắt to linh động thích thú nhìn chăm chăm hắn, trên khuôn mặt xinh xắn tràn đầy ý cười tò mò: "Đại thúc, người thật sự là đại bại hoại ----- Hoàng Phủ Thiếu Phàm trong lời đồn sao?"

"Là ta!" Ngay cả khi bị nói thẳng mặt là đại bại hoại, vẻ mặt của Hoàng Phủ Thiếu Phàm vẫn không dao động như cũ.

"Ai da! Người ta là nghe nói Hoàng Phủ Thiếu Phàm là một ma đầu chiếm gia sản của người khác, gian dâm chị dâu của nghĩa huynh, cho nên mới đặc biệt tìm tới, nhưng mà nhìn người rõ ràng không giống một tên đại ma đầu gì cả!" Cong cái miệng xinh xắn oán trách, nàng có chút khổ não.

Chẳng lẽ ma đầu còn có tướng mạo đặc biệt sao?

Trong bụng thầm nghĩ, Hoàng Phủ Thiếu Phàm không khỏi bật cười, nhưng vẫn không bớt nghi ngờ: "Như vậy, cô tìm ta là vì?" Không phải cũng giống như đám nhân sĩ tự xưng là chính nghĩa kia, muốn tìm hắn đòi công đạo chứ?

"Ta muốn làm đại ma đầu mà!" Dùng sức gật đầu, nàng về mặt thành khẩn, đáp án cùng với dự đoán của hắn cách xa một vạn tám nghìn dặm.

"Cô muốn làm đại ma đầu?" Khẽ ngăn người, không thể ngờ tới nàng lại trả lời như vậy.

"Đúng vậy!" Nhớ tới ước định cùng với phụ thân, Cổ Đình Đang cười đến cực kỳ đắc ý: "Cha ta nói đại ma đầu chính là người lợi hại nhất, ta cũng đã ước định với cha rồi, ta cũng muốn làm một đại ma đầu lợi hại nhất á!"

Cha cái kiểu gì, mà lại ước định với nữ nhi mình như vậy?

Biết được nguyên nhân, Hoàng Phủ Thiếu Phàm có chút ngạc nhiên, nhưng trong ngạc nhiên cũng có nghi ngờ: "Coi như cô muốn làm đại ma đầu, vậy thì có liên quan gì đến ta? Vì sao lại phải đêm hôm lên vào sơn trang tìm ta?"

"Bởi vì giang hồ đồn đại người là một tên ma đầu không bằng cảm thú, ta nghĩ nếu ta mà giết được người, đại ma đầu kia sẽ đến lượt ta làm." Dùng sức gật đầu một lần nữa, nàng tự thấy có đủ lý do.

Ach... Đầu của nàng ta vận chuyển thế nào vậy?! Thành thật mà nói, nếu hắn thật sự chết trong tay nàng, người trên giang hồ phải khen ngợi nàng là chính nghĩa chí sĩ vì võ lâm trừ hại ấy chứ, danh hiệu đại ma đầu này nói kiểu gì cũng sẽ không tới lượt nàng ta.

Bị suy nghĩ suy luận khác người của nàng khiến cho á khẩu không nói nên lời, Hoàng Phủ Thiếu Phàm trầm mặc một lúc, quyết định vẫn không nên nhắc nhở nàng, nhưng mà có chuyện khác, hắn không thể không nhắc nhở tiểu cô nương nhìn đời chưa thấu, ngây thơ hồn nhiên này một chút.

"Đình Đang cô nương, có câu biết người biết mặt khó biết lòng, chỉ nhìn một cách đơn thuần bề ngoài thì không thể kết luận một người thật sự xấu." Thế gian này, đám ngụy quân tử nhìn như chính nghĩa lắm nhien, kỳ thực không có chuyện ác nào không làm nhiều lắm, chỉ đơn thuần nhìn bề ngoài thì khó mà nhận ra.

"Ý của người là mặc dù nhìn người không giống, nhưng thật ra thì thật sự là đồ bại hoại chiếm gia sản người khác, gian dâm chị dâu của nghĩa huynh?" Suy một ra ba cười nói, Cổ Đình Đang lại trở nên hưng phấn, một lòng chỉ nghĩ muốn đánh bại hắn, tự mình soán vị ngôi lên chiếc ghế đại ma đầu.

Một trận im lặng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm đối với sự lý giải khác người cùng với hưng phấn của nàng có chút vô lực, đã không biết nên nói gì.

"Đại thúc, chúng ta đánh một trận đi! Đánh bại người, ta mới có thể làm đại ma đầu nha!" Nhảy nhót không dứt, Cổ Đình Đang cười lên khiêu chiến.

"Đình Đang cô nương, ta... A..." Lắc đầu muốn cự tuyệt, song cổ đau nhói mới vừa nén xuống kia đột nhiên lại dâng lên, khiến hắn không tự chủ được rên lên một tiếng, khuôn mặt vốn đã không có chút huyết sắc thoáng chốc trắng bệch như tờ giấy, trên trán thấm ra từng giọt mồ hôi lạnh.

"A?" Thấy vậy, Cổ Đình Đang khẽ kêu một tiếng, cảm thấy nghi ngờ quan sát hắn một lúc lâu, bàn tay thon thon trắng nõn lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bắt lấy cổ tay hắn.

"Đình Đang cô nương?" Hoàng Phủ Thiếu Phàm kinh hãi, nhẹ nhàng giãy giụa muốn rút tay.

"Đừng náo loạn!" Giọng nói dịu ngọt nhẹ trách móc không cho tránh thoát, Cổ Đình Đang thận trọng chắn hội một lúc mới buông tay.

"Đình Đang cô nương, cô vô lễ!" Mây kiếm nhướn lên, hắn không thích bị người khác đụng chạm, nhất là một tiểu cô nương mới chỉ gặp mặt có hai lần, quen biết không sâu, trong giọng nói có sự không vui.

"Vô lễ còn tốt hơn so với kẻ không quá ba tháng, một cước đã bước vào quan tài như người!" Tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc vang lên trong căn phòng, Cổ Đình Đang cười khê liếc ngang, mặt mày khoe miệng đều là bội phục cùng trêu chọc. "Đại thúc, người không đơn giản nha! Lấy thương thế cùng với độc trên người người, người bình thường sớm đã gặp Diêm Vương rồi, mắt công người còn có thể chống đỡ được lâu như vậy!"

"Cô biết ta trúng độc gì?" Ánh mắt rũ xuống, che giấu sự thâm trầm chợt lóe lên rồi biến mất nơi đáy mắt, Hoàng Phủ Thiếu Phàm nổi lên sự nghi ngờ với lai lịch của nàng.

Thành thật mà nói, chỉ cần hiểu biết sơ sơ y thuật cũng có thể chẩn ra được, nhưng mà độc trong cơ thể hắn ----- thiên hạ đệ nhất kỳ độc "Hàng đêm sâu" ----- chỉ cần là nhân sĩ võ lâm, không ai là không từng nghe nói qua sự lợi hại của nó, song người chân chính có thể chẩn ra loại độc này, bấm đầu ngón tay không vượt quá mười người, mà người giải được, khắp thiên hạ cũng chỉ có một.

Mà nàng, một tiểu cô nương trẻ tuổi, vậy mà lại có thể chặn ra được độc trên người hắn, khiến cho người ta kinh ngạc không thể không sinh lòng nghi hoặc.

"Biết, sao lại không biết chứ?" Hi hi cười một tiếng, Cổ Đình Đang cũng không cảm thấy vậy thì có gì ghê gớm, "Chẳng qua chỉ là thứ đồ chơi 『Hàng đêm sâu』 ấy mà!"

Thứ đồ chơi "Hàng đêm sâu" này, mười tuổi nàng đã chơi qua, không có gì đáng ngại.

Chẳng qua chỉ là thứ đồ chơi "Hàng đêm sâu".... Chẳng qua chỉ là thứ đồ chơi....

Thanh âm mềm mại hồi hột không ngừng vang lên trong đầu hắn, nhìn về mặt tràn đầy vẻ "Đó là trò vớ vẩn" của nàng, trái tim Hoàng Phủ Thiếu Phàm căng thẳng, giọng nói từ trước đến nay vẫn êm tai giờ lại khàn khàn khê run: "Cô... biết giải?" Chẳng lẽ ông trời rù lòng thương, để hắn gặp được vị thần y không xuất thế kia sao?

"Không biết!" Lắc đầu, Cổ Đình Đang cười hi hi giết chết hy vọng xa vời của hắn.

Đúng vậy... nàng ta làm sao có thể giải được kỳ độc này? Người biết giải loại độc này, khắp thiên hạ chỉ có một, mà người kia nói thế nào cũng không thể là tiểu cô nương trước mặt được.

Ánh mắt âm đạm, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cong lên một nụ cười yếu ớt tự giễu, không nghĩ ra tại sao mới vừa nãy mình lại cho rằng tiểu cô nương này có biện pháp?

"Nhưng mà..." Con ngươi đen nhánh linh động chuyển một vòng, tựa hồ như nhìn ra sự buồn bã của hắn, khuôn mặt xinh xắn cười đến trên ngời, thỉnh linh quăng ra một câu: "Ta biết lấy độc trị độc nha!"

Cái gì? Nàng, nàng nói gì?

Chợt ngừng đầu nhìn nàng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm khó tin được vào lỗ tai của mình: "Cô.... Cô nói cô có biện pháp?"

"Lấy độc trị độc hả?" Cười liếc hỏi ngược lại, lấy được cái gật đầu của hắn, Cổ Đình Đang lúc này mới chống hai tay lên thất lưng, vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Hồi nhỏ ta có thử dùng độc trị độc với 『Hàng đêm sâu』, chơi rất vui nha!"

"Kết quả?" Thanh âm căng cứng, hắn chỉ muốn biết kết quả cuối cùng.

Hoạt bát nhẹ nhàng bay múa quay một vòng, nàng cười đến cực kỳ đắc ý. "Ta vẫn sống tốt đây!" Hi hi... nàng không bệnh không đau cũng không chết, không phải là nhân chứng tốt nhất còn gì.

Ý của nàng là....

Khó tin nổi, đầy mắt kích động một hồi, vẻ mặt trầm tĩnh từ trước đến nay của Hoàng Phủ Thiếu Phàm lộ vẻ xúc động, đang muốn mở miệng, lại nghe thấy nàng giành trước nói -----

"Ma đầu đại thúc tốt bụng, lấy bộ dạng của ngươi bây giờ, cho dù ta có đánh thắng ngươi cũng không gọi là có bản lĩnh, nể mặt lần trước ở dã điểm, ngươi mời ta ăn cơm, không bằng chúng ta giao dịch đi!" Đôi mắt to thông minh rạng rỡ lóe sáng, gương mặt hưng phấn tràn đầy vẻ vui mừng. "Ta giúp ngươi tiêu trừ 『Hàng đêm sâu』 trong cơ thể, chờ ngươi dưỡng thương cho tốt xong, chúng ta lại đánh một trận, thế nào?"

A a a ! Cái ghê đại ma đầu nàng ngày nhớ đêm mong, cho dù muốn đoạt cũng phải quang minh chính đại, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thì chẳng thủ vị gì nữa.

Vốn tưởng rằng phải hao hết tâm tư mới có thể khiến nàng đáp ứng giúp mình tiêu trừ độc trong cơ thể mình, không ngờ tới chưa có mở miệng, nàng đã nói ra trước.

Cuộc giao dịch này, hắn quả thực là chiếm hết tiện nghi! Tuy nói tiểu cô nương trước mặt lai lịch và gia thế đều không rõ ràng, đến cùng là địch hay là thù, là thật lòng giúp hắn hay muốn thừa cơ hãm hại, thực khó nói rõ, nhưng với thân thể của hắn bây giờ, cho dù có cự tuyệt giao dịch của nàng, hắn cũng khó mà trụ được ba tháng nữa, nếu thật sự muốn gây bất lợi cho hắn, còn kém ba tháng này sao?

Đã như vậy, hắn còn sợ cái gì chứ?

Đây là một cuộc đánh đố thật nguy hiểm, nhưng hắn... cuộc!

Thâm trầm nhìn kỹ thiếu nữ nhỏ nhắn chính tà bất phân, trong vẻ ngây thơ lại mang theo chút thần bí trước mặt, Hoàng Phủ Thiếu Phàm khê cười. "Được!"

Lấy được câu trả lời, Cổ Đình Đang mừng rỡ nhảy lên, hoan hô kêu lên cười không dứt: "Đại thúc, vậy chúng ta quyết định như vậy rồi đấy, không được đổi ý nha!"

Gật đầu một cái, Hoàng Phủ Thiếu Phàm không khỏi buồn cười. Tiểu cô nương này bị làm sao vậy? Một cuộc giao dịch thua thiệt, nàng lại vui vẻ giống

như chiếm được tiện nghi lớn lắm vậy, thật sự là... hơi bị ngây thơ quá.

"Đại thúc!" Đột nhiên, người đang sung sướng nói cười nháy mắt trở nên nghiêm trang nhìn hấn.

"Cái gì?" Theo bản năng đáp lại, đối với hai chữ "Đại thúc" này đã sắp mất cảm giác.

"Ta mệt rồi, giường của người cho ta mượn ngủ đi!" Dứt lời, không chút ngại ngần giữa nam nữ nhanh chóng trèo lên giường.

"Từ, từ từ.... Đỉnh Đàng cô nương, cái này không hợp lẽ giáo... Đỉnh Đàng cô nương... Đỉnh Đàng cô nương" Trong lòng cả kinh, gấp đến độ luôn miệng kêu lên, lại không ngăn được người kia đã tự động kéo chiếc chăn gấm nằm ngang ra.

"Đại thúc, ta ngủ trước đây, ngủ ngon!" Trưng ra một nụ cười sáng lạn khả ái, nàng vui vẻ chộp mắt đi gặp Chu công.

Sững sờ nhìn chằm chằm thân thể mảnh mai mềm mại bên cạnh, Hoàng Phủ Thiếu Phàm bất đắc dĩ cười khổ... Đến tột cùng là gia phong cái dạng gì, lại nuôi dưỡng ra một nữ nhi "Không câu nệ tiểu tiết" đến như vậy?

Aiz... Nhức đầu đây!

...

Nếu nói, trên thế giới này, chuyện có thể khiến cho Từ Đại tổng quản của Lục Ba son trang kinh ngạc đến không nói nên lời, bấm ngón tay tuyệt đối không vượt quá năm chuyện, nhưng sáng sớm hôm nay, lại xảy ra một chuyện lạ khiến cho hấn triệt để ngây ngốc hồi lâu.

Nhìn xung quanh phòng một vòng, tất cả vẫn được bài trí quen thuộc, xác định mình không có đi nhầm phòng, Từ Triễn Nguyên nhìn chằm chằm người đang ôm chăn ngủ say trên giường, một lúc lâu không thốt nên lời

Tại sao trên giường của chủ tử lại nhảy ra một tiểu cô nương? Chủ tử đâu rồi? Không phải là....

Nghĩ đến chuyện gì đó, sắc mặt hấn đột nhiên thay đổi, ra tay như điện nhanh chóng túm lấy Cổ Đỉnh Đàng đang ngủ đến tối trời tối đất, cúi kinh ép hỏi: "Cô là ai? Tại sao lại ngủ trên chiếc giường này? Chủ tử nhà ta đâu? Nói!"

Không phòng bị chút nào, đột nhiên bị túm dậy, Cổ Đỉnh Đàng cũng không thất kinh giống người bình thường, ngược lại còn mơ mơ màng màng ngáp một cái xong, mới buồn ngủ nhìn cái người mặt chữ quốc, da ngăm đen xa lạ trước mặt, lười biếng mở miệng hỏi-----

"Đại thúc mặt đen, người là ai vậy?" Sao vừa mới tỉnh dậy, cạnh giường đã nhảy ra một đại thúc hung ác chưa gặp bao giờ vậy? Đại thúc tốt bụng ngày hôm qua sao không thấy đâu?

"Cô hỏi ta?" Sẵn giọng cười một tiếng, Từ Triễn Nguyên bắt lấy cổ tay trắng nõn của nàng tăng thêm lực, đẩy mắt thoáng qua về hung tàn: "Là ta nên hỏi cô mới đúng! Nói! Chủ tử nhà ta đâu?"

Cổ tay bị đau, khuôn mặt tươi cười của Cổ Đỉnh Đàng khẽ nhăn lại, nhưng cũng không kêu đau, chỉ bày ra vẻ mặt khó hiểu: "Chủ tử nhà người không thấy, sao lại tới hỏi ta? Ta làm sao mà biết được?"

Bằng lực đạo của hấn lúc này, đừng nói là một cô nương, cho dù là một đại nam nhân cũng không tránh được kêu đau xin tha, nàng lại chỉ khẽ nhú mày, tiểu cô nương khả nghi này tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản!

Xác định nàng tuyệt đối không phải người bình thường, Từ Triễn Nguyên càng thêm phòng bị, càng thêm lo lắng cho tung tích của Hoàng Phủ Thiếu Phàm, lập lực lộ ra sát cơ, cúi kinh thét lớn: "Đêm qua là ta tự mình hầu hạ chủ tử nhà ta lên giường nghỉ ngơi, hôm nay trên giường lại không thấy bóng dáng chủ tử ta đâu, ngược lại người lạ khả nghi như cô lại nằm trên, không hỏi cô thì hỏi ai?"

"Cô đã có gan lớn ngủ ngon lành trong này chờ người phát hiện, nhất định không sợ đặt điều kiện với ta? Ta cảnh cáo cô, cô muốn gì, ta cũng có thể đáp ứng, nhưng cô tốt nhất nên cầu nguyện cho chủ tử nhà ta không bị tổn thương gì, nếu không ta đảm bảo cô sẽ hối hận khi sinh ra trên cõi đời này!"

Nghe thấy hấn giận dữ nói một tràng dài như vậy, Cổ Đỉnh Đàng lại không có chút sợ hãi nào, chỉ lười biếng ngáp một cái, ngay sau đó trong đôi mắt ngập nước sáng sủa nhìn chằm chằm hấn có vẻ yêu mị dị thường, vốn là ánh mắt trong trẻo thông minh kỳ dị lộ ra một tia mỉa mai hoặc nhẹ nhàng, giống như muốn khiến cho người ta hồn siêu phách lạc...

"Triễn Nguyên?"

Đột nhiên, một tiếng gọi khẽ vang lên, thức tỉnh thần trí Từ Triễn Nguyên đang trong trạng thái hoang mang, trực giác quay đầu lại, chỉ thấy Hoàng Phủ Thiếu Phàm một thân áo trắng chậm rãi bước vào phòng, khiến cho hấn theo bản năng buông Cổ Đỉnh Đàng ra, nhanh chóng tiến ra đón, không chút nào nhận thấy mình đã thất thần trong nháy mắt.

"Chủ tử, người không sao chứ? Ta vào phòng không thấy người, đang lo lắng đây!" Vội vàng kiểm tra toàn thân trên dưới của hấn một lần, xác định không sao cả mới nhẹ nhõm thở phào một hơi.

"Không sao, ta rất khỏe!" Trấn an thuộc hạ, tầm mắt Hoàng Phủ Thiếu Phàm chuyển qua bóng hình mảnh mai trên giường, bờ môi cong lên một nụ cười nhẹ chào hỏi: "Đỉnh Đàng cô nương, sớm. Đêm qua ngủ ngon chứ?"

"Nếu mà không bị đánh thức, ta nghĩ đại khái cũng không tệ lắm!" Nhún nhún vai, Cổ Đình Đang ý có điều chỉ liếc mấy kẻ nhiều mộng đẹp, ánh sáng yêu mỵ nơi đáy mắt đã biến mất, phảng phất sự khác lạ trong nháy mắt kia chẳng qua chỉ là ảo giác.

"Ngại quá!" Xin lỗi cười một tiếng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm giải thích: "Triển Nguyên mỗi sáng đều tới nhìn ta, ta vốn định sẽ cản hẳn lại trước khi hẳn vào phòng, không nghĩ tới vẫn chậm một bước, quấy rầy giấc ngủ của cô, xin thứ lỗi!"

"Thôi! Dù sao tỉnh thì cũng tỉnh rồi, rồi giường sớm một chút vậy!" Nhảy xuống giường, nàng hoạt bát nhảy tới trước người hắn, liú ríu tò mò cười hỏi: "Đại thúc, tối hôm qua ngươi không ngủ ở đây sao? Sáng sớm đã không thấy ngươi đâu, đi chỗ nào vậy?"

"Đình Đang cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân, tại hạ sao có thể ở chung một phòng với cô nương? Đêm qua ta nghỉ ngơi ở thư phòng bên cạnh." Đã biết sơ sơ tiểu cô nương này chẳng có chút quan niệm nào về lễ giáo thế tục, Hoàng Phủ Thiếu Phàm không khỏi nghiêm chỉnh nhắc nhở, sợ nàng sau này gặp phải kẻ tâm hoài bất quỷ mà thiệt thòi.

"Đại thúc, ngươi thật lắm quy củ đấy!" Từ nhỏ đến lớn chưa được dạy qua "Lễ giáo" là cái thứ đồ chơi gì, Cổ Đình Đang cười hi hi nhạo báng, không để tâm chút nào đến lời nhắc nhở của hắn.

"Nói cũng không thể nói như vậy!" Tha thiết khuyên can, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị nói: "Danh tiết của cô nương quan trọng vô cùng, tại hạ dù bất tài, cũng không dám làm hỏng danh dự của Đình Đang cô nương."

Cổ Đình Đang không khỏi bật cười một tiếng, bướng bỉnh hỏi ngược lại: "Đại thúc, nếu chúng ta ở chung một phòng, ngươi sẽ làm bậy với ta sao?"

"Đương nhiên sẽ không!" Lời nói chính nghĩa phủ nhận.

"Nếu không, vậy thì có nghĩa là chúng ta trong sạch, vậy thì làm sao lại phá hỏng danh tiết của ta được?" Cười khanh khách phản bác, người coi nhẹ lễ giáo như nàng căn bản không thấy chuyện này có gì mà phải né tránh.

Bị phản bác lại, Hoàng Phủ Thiếu Phàm lắc đầu không dứt, bây giờ không biết làm sao để nói với nàng bốn chữ "Lời người đáng sợ" này so với mặt chữ còn đáng sợ hơn.

Một bên, thấy Hoàng Phủ Thiếu Phàm tựa hồ như quen biết với tiểu cô nương lạ mặt này, Từ Triển Nguyên kinh ngạc hỏi thăm: "Chủ tử, ngài biết cô nương này?"

Lực chú ý cuối cùng cũng trở lại trên người thuộc hạ, Hoàng Phủ Thiếu Phàm vuốt cằm mỉm cười, sau khi giúp hai người giới thiệu lẫn nhau xong, lại sơ lược kể lại những gì một tháng trước hắn và Cổ Đình Đang ở trong điểm đã trải qua.

"Một tháng trước đã tách ra ở đã điểm rồi, vì sao Cổ cô nương sáng nay lại xuất hiện trong Lục Ba son trang?" Từ Triển Nguyên không phải là kẻ hồ đồ, lập tức tìm ra điểm mâu thuẫn.

Sớm biết hắn làm việc cẩn thận, nhất định sẽ chất vấn, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cười khổ, đang suy nghĩ xem nên giải thích thế nào việc nàng xuất hiện ở Lục Ba son trang cho tốt, Cổ Đình Đang lại giành mở miệng trước -----

"Ta vốn là muốn đến giết đại thúc..."

"Cô muốn giết chủ tử, phải bước qua xác ta trước đã!" Vừa nghe thấy nàng muốn gây bất lợi cho Hoàng Phủ Thiếu Phàm, Từ Triển Nguyên trong nháy mắt sắc mặt đại biến, còn chưa nghe hết lời, người đã chắn ở trước người chủ tử, khuôn mặt chữ quốc ngăm đen đầy sát khí, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn nàng, tựa hồ chỉ cần nàng hơi cử động một chút thôi, hắn sẽ không khách khí xuất thủ.

"Đại thúc, tổng quản nhà ngươi thật trung thành với ngươi nha!" Không để ý đến địch ý của hắn, Cổ Đình Đang khanh khách cười không ngừng, đem trạng thái khẩn trương mặt thành một màn diễn trung thành hộ chủ đề thường thức.

"Triển Nguyên, đừng khẩn trương, không phải như ngươi nghĩ đâu." Giọng nói bình thản vội vàng chen vào, Hoàng Phủ Thiếu Phàm không nhanh không chậm nói rõ nguyên nhân đêm khuya Cổ Đình Đang xông vào son trang, cùng cuộc giao dịch để hắn chiếm hết tiện nghi lúc sau.

Thoáng chốc, chỉ thấy Từ Triển Nguyên nghe mà vừa mừng vừa nghi, sắc mặt đổi mấy lần, phản ứng giống hệt như lúc Hoàng Phủ Thiếu Phàm nghe thấy Cổ Đình Đang có thể dùng phương pháp lấy độc trị độc tiêu trừ "Hàng đêm sâu".

"Này.... Sao có thể?" Giọng nói khô khốc khẽ run cực kỳ khàn đục, Từ Triển Nguyên không dám tin vào lỗ tai của mình.

Thiên hạ kỳ độc "Hàng đêm sâu" khiến cho chủ tử chịu biết bao hành hạ, nhưng năm gần đây một đám thuộc hạ bọn họ thay chủ tử tìm bao danh y, vẫn trước sau thúc thủ vô sách, mà tiểu cô nương này mới mười mấy tuổi, lại nói nàng có biện pháp? Đây... đây nếu không phải ông trời cuối cùng cũng mở mắt, thương hại chủ tử nhà hắn, thì chính là nàng ả nói lung tung, tâm hoài bất quỷ có ý lừa gạt.

"Sao lại không thể?" Bị ánh mắt hoài nghi làm cho mất hứng, Cổ Đình Đang cau gợn kêu lên: "Nếu đại thúc mặt đen ngươi không tin, vậy ta cũng chẳng sao, lúc nào cũng đi được, dù sao kẻ trúng độc sắp chết cũng không phải ta." Dứt lời, xoay người làm bộ muốn đi.

"Chậm đã!" Quát gọi người lại, về mặt Từ Triển Nguyên ngưng trọng, miễn cưỡng đè nén sự nghi ngờ cùng địch ý của mình xuống, đành giọng cúi đầu, "Ta chưa nói không tin." Chỉ cần là chuyện có liên quan đến tính mạng chủ tử, hắn thà rằng tin lầm một trăm lần, cũng không nguyện bỏ qua một lần nào.

"Tin thì tốt!" Có chút tính trẻ con, Cổ Đình Đang lập tức chuyển giận thành vui, đẩy ra tổng quản trung thành đang chắn phía trước, nhảy nhót nhếch miệng chạy về phía Hoàng Phủ Thiệu Phàm cười một tiếng, không khách khí chút nào yêu cầu. "Đại thúc, ta đói bụng rồi, khi nào có đồ ăn sáng vậy?"

"Ngại quá, quấy rầy lâu như vậy còn chưa để cô dùng bữa sáng, là chúng ta đãi khách không chu toàn." Trên mặt chất đầy áy náy, Hoàng Phủ Thiệu Phàm ôn hòa nói: "Đình Đang cô nương, đồ ăn sáng lát nữa người làm sẽ mang tới, cô từ từ rửa mặt, chúng ta đi trước."

Dứt lời, quả nhiên lập tức cùng Từ Triền Nguyên lui ra ngoài, đồng thời còn không quên thay nạng đóng cửa phòng.

Nhìn cánh cửa đóng chặt, giống như phát hiện ra trò gì hay ho để chơi, Cổ Đình Đang không khỏi nhếch miệng cười một tiếng, thú vị lắm lắm tự nói, "Ai nha! Đại thúc này mặt lúc nào cũng ôn ôn hòa hòa, không biết lúc hần tức giận thì trông thế nào nhỉ? Thật muốn biết quá..."

Bên ngoài phòng, trái với sự vui vẻ của Cổ Đình Đang, vẻ mặt Từ Triền Nguyên nghiêm túc như Hoàng Phủ Thiệu Phàm.

"Chủ tử, lấy độc trị độc quá nguy hiểm!" Nhiều năm qua, bọn họ dưới sự tuyệt vọng, không phải là không nghĩ đến ý này, nhưng đám danh y sau khi xem qua tình trạng của chủ tử, hầu như đều lắc đầu, nói rằng độc tính của "Hàng đêm sâu" quý dị đúng là mới thấy lần đầu, nếu tùy ý lấy độc công độc mà nói, sợ rằng sẽ tạo thành tổn thương lớn đối với thân thể, khiến cho tính mạng của người mắc bệnh càng thêm nguy hiểm.

"Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con." Tâm ý chưa từng dao động, Hoàng Phủ Thiệu Phàm không chút lúng túng nói: "Lại nói, một người có thể thoát khỏi đã chôn ra trong người ta trúng độc gì, thế gian có mấy người? Chỉ bằng điểm này, ta xác định Đình Đang cô nương có bản lĩnh."

"Nhưng vị cô nương này không rõ lai lịch, có thể tin sao?" Trên giang hồ, người muốn gây bất lợi cho chủ tử quá nhiều, hần khó tránh khỏi sầu lo do dự.

"Triền Nguyên, tin hay không, người cảm thấy hôm nay còn có lựa chọn sao?" Mím cười hỏi ngược lại, trong giọng nói lạnh nhạt của Hoàng Phủ Thiệu Phàm mờ mờ có một tia chua chát.

Trong thoáng chốc, Từ Triền Nguyên im lặng, bởi vì trong lòng rõ ràng, tình trạng thân thể của chủ tử lúc này thật sự... Không có lựa chọn!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Sờ Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Chuyện kể rằng, từ sau buổi sáng "chân thành" hôm đó xong, Cổ Đình Đang liên lý thẳng khí hùng mà ở lại Lục Ba sơn trang, tuy nói là đêm đầu tiên đã cưỡng chiếm được phòng ngủ của chủ nhân, nhưng sau này vẫn bị tổng quản đại nhân trông coi đủ chuyện lớn nhỏ trong sơn trang kiên trì mời qua biệt viện dành cho tân khách nghỉ ngơi.

Làm khách mấy ngày, nàng căn bản chẳng làm gì giúp Hoàng Phủ Thiệu Phàm trị độc, luôn chạy loạn khắp nơi đi dạo, thỉnh thoảng còn chạy khỏi sơn trang, biến mất 2, 3 ngày rồi lại nhảy ra, khiến cho người ta không tài nào hiểu nổi nàng đang bận rộn cái gì.

Mà kỳ quái hơn là, thân là người trong cuộc, Hoàng Phủ Thiệu Phàm hình như cũng chẳng nôn nóng, cũng không hỏi nàng khi nào mới chịu bắt đầu giải độc giúp hần, Từ Triền Nguyên thì ngược lại, nóng lòng thay cho chủ tử, cho dù việc trong trang bận rộn, cũng sẽ mỗi ngày không yên, không ba thì năm bận đều chạy đi biệt viện chặn người.

Chặn không được, nổi đóa; chặn được, càng thêm nổi đóa, bởi vì chỉ cần chất vấn nàng khi nào bắt đầu giúp chủ tử giải kịch độc, nàng luôn nhún nhún vai, cười hi hi nói "Sắp rồi", nhưng trước sau vẫn không có câu sau, khiến cho tổng quản đại nhân rầu đến mức mặt càng ngày càng đen, nhưng cũng chẳng biết làm sao.

Ngày hôm đó, khí trời trong trẻo, mây trắng bay bay, gió nhẹ phát phơ, bách hoa bên trong hậu viện thi nhau đua nở, nước hồ gợn sóng xanh biếc trong vắt, đẹp không sao tả xiết.

Ven hồ, bên trong lương đình thanh nhã, một nam nhân tao nhã mỉm cười phẩm trà, lắng lắng nghe thuộc hạ chất vấn đầy bất mãn.

"Chủ tử, Cổ cô nương kia cứ ngày này qua ngày khác chẳng có động tĩnh gì, không phải là vô tâm giúp người giải độc, chỉ sợ là nói suông mạnh miệng, căn bản không có bản lĩnh kia." Sau bao ngày tá toai mà không có kết quả, trên gương mặt trầm ổn chữ quốc của Từ Triền Nguyên hiện lên vẻ gấp gáp chỉ có người thân cận mới nhận ra.

"Triền Nguyên, đừng nóng vội!" Khẽ cười trấn an thuộc hạ, Hoàng Phủ Thiệu Phàm không chút gấp gáp, "Đình Đang cô nương đã làm giao dịch với ta, ta tin tưởng nàng sẽ thu tín." Mặc dù không quen biết sâu sắc với Cổ Đình Đang, nhưng chẳng hiểu tại sao, hần tin tưởng nàng sẽ không thất tín.

"Nhưng mà..." Từ Triền Nguyên vẫn do dự trong lòng, mới mở miệng, lập tức lại bị một giọng cười nói mềm mại cắt đứt.

"Đại thúc, thì ra ngươi ở đây hả!" Không biết chòi ra từ chỗ nào, Cổ Đình Đang nhảy bắn vào bên trong lương đình, mắt cười khê liếc xéo qua cái mặt đen của tổng quản đại nhân một cái, không nhin được phì cười thành tiếng.

A a a... từ lúc vào ở Lục Ba sơn trang này xong, đại thúc mặt đen thỉnh thoảng đều chặn nàng, khiến cho nàng cảm thấy cực kỳ thú vị, không nhin được mà cùng chơi trốn tìm với hắn!

"Đình Đang cô nương, mấy ngày nay không biết cô ở có được dễ chịu không? Nếu có gì thiếu sót, xin cứ việc nói, Triền Nguyên sẽ giúp cô thu xếp." Bởi vì nàng cứ chạy loạn khắp nơi, thường xuyên không thấy bóng dáng, sau khi nàng vào trong trang ở, đây là lần đầu tiên Hoàng Phủ Thiếu Phàm thấy nàng, thân là chủ nhân, hắn rất tự nhiên quan tâm đến khách nhân.

"Vô cùng tốt nha!" Tự động ngồi xuống vị trí bên cạnh hắn, Cổ Đình Đang cười đến cực kỳ ranh mãnh. "Ở đây không chỉ ăn ngon, ngủ tốt, còn có người chơi trốn tìm với ta, ta cũng vui quên trời quên đất luôn."

Nghe vậy, Từ Triền Nguyên mặt càng thêm đen, Hoàng Phủ Thiếu Phàm thì ngược lại, khê cười dần xẹp. "Nếu không chê, hoan nghênh cô ở lâu thêm mấy ngày, như vậy trong trang cũng náo nhiệt hơn một chút."

"Không được! Không được!" Lắc đầu quầy quậy, nàng có tràn đầy hùng tâm tráng chí. "Ta phải nhanh chóng đánh bại ngươi, lên làm đại ma đầu lợi hại nhất, sau đó đi khắp giang hồ gây sóng gió, làm gì có thời gian ở đây rầy rà."

Đại ma đầu? Bằng nàng?

Cười lạnh một tiếng, Từ Triền Nguyên lười phải đàm toạc mộng đẹp của nàng, trầm giọng nói: "Nếu không muốn rầy rà ở đây, vậy sao không mau giúp chủ tử nhà ta giải 『hàng đêm sầu』? Chỉ cần cô giải được độc của chủ tử ta, đến lúc đó muốn đi đâu thì đi, không ai ngăn cản cô."

Sớm đã đoán trước hắn ngậm miệng há miệng chỉ toàn muốn nàng giải đi độc trên người Hoàng Phủ Thiếu Phàm, Cổ Đình Đang không nhin được cười ha ha, cười đến khi sắc mặt Từ Triền Nguyên càng thêm khó coi, chẳng thèm để ý đến nàng nữa.

"Chủ tử, ta còn có chuyện, xin lui trước." Hảo nam không cùng nữ đấu, hắn rất bận rộn, không có thời gian khua môi múa mép với nàng.

"Đi đi!" Biết hắn quả thực bận rộn việc trong trang, Hoàng Phủ Thiếu Phàm mỉm cười gật đầu.

Cung kính lui ra khỏi lương đình, Từ Triền Nguyên lúc này mới xoay người rời đi.

Đưa mắt nhìn bóng lưng hắn, Cổ Đình Đang ôm bụng cười vui vẻ: "Đại thúc, tổng quản nhà ngươi thật là trung thành, để lại cho ta được không?" Nếu bên cạnh có người trung can nghĩa đảm như vậy để chơi, nàng thực vui vẻ.

Biết nàng chẳng qua đang nói giỡn, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cười khê lắc đầu. "Đình Đang cô nương, Triền Nguyên chẳng qua chỉ lo lắng quá mức cho thân thể ta, nếu có chỗ nào đắc tội, cô cũng đừng trách móc."

"Trách móc? Đương nhiên là không!" Cười hi hi lắc đầu, nàng chẳng để ý chút nào. "Ta thấy thú vị chán."

Từ lần đầu gặp mặt đã biết nàng có tính trẻ con thích náo loạn, ham chơi, thích sự mới mẻ, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cười cười, ngay sau đó giúp nàng rót một chén trà, tự mình ngửi hương phẩm trà, không hỏi thêm gì nữa, bên trong lương đình nho nhỏ thoáng chốc lan tràn một bầu không khí thân nhiên thanh nhàn.

Bị không khí trầm tĩnh khiến cho người ta không tự giác mà buông lỏng tâm trạng này bao phủ, Cổ Đình Đang cũng không vội vàng nôn nóng, hớn hơ vừa ngừng nguyễn đôi ủng nhỏ, vừa bắt đầu ngâm nga một khúc nhạc, dáng điệu rất chi là thoải mái vui vẻ, quyết định muốn cùng hắn so tính nhẫn nại.

Song kéo dài kéo dài, thời gian trôi qua từng chút, cho đến một lúc lâu sau vẫn không thấy hắn có ý định mở miệng, nàng cuối cùng cũng nhin không được lên tiếng đầu hàng trước -----

"Đại thúc, sao ngươi không hỏi ta vậy?" Phát giác tính nhẫn nại của mình không bằng hắn, trêu không được người ta, nàng mắt húng cong cái miệng nhỏ nhắn lên oán trách.

Biết nàng muốn chỉ cái gì, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cười ôn nhã nhìn khuôn mặt xinh xắn đang cau giận, tâm bình khí hòa nói: "Cần chi phải hỏi nhiều? Cô muốn bắt đầu, đương nhiên sẽ nói cho ta biết."

Thật ra thì, hắn sớm nhìn thấu tâm tính bướng bỉnh của nàng, giống như một đứa trẻ, càng ép nàng, càng không chịu đi vào khuôn khổ, nếu không để ý tới, nàng trái lại sẽ cảm thấy không thú vị, tự động ngoan ngoãn chạy tới.

A... Triền Nguyên là quá nghiêm túc, quá câu nệ, mới khiến nàng ta cảm thấy chơi thật vui, cứ muốn làm trái lại mong muốn của hắn.

Ai da! Đại thúc là lấy vô vi mà khiến người sùng bái sao? Rõ ràng là chuyện liên quan đến tính mạng hắn, hắn lại trước sau đều lạnh nhạt không gợn sóng như tiên nhân vậy, căn bản một chút cũng chẳng dễ chơi, thật là... thật là đáng ghét mà!

Tâm tư thích trêu chọc người ta bị nhìn thấu, về mặt Cổ Đình Đang hơi ngượng ngùng, nhưng lại không cam lòng nói tới chuyện giải độc trước không công mà nhận thua, lập tức hừ hừ hai tiếng, mắt cũng không chuyển nói lảng sang chuyện khác.

"Đại thúc, cái tên kêu Kiếm Nhi kia đâu? Sao không thấy hấn canh giữ bên cạnh người?" Đột nhiên nhớ ra từ lúc vào Lục Ba son trang đến giờ, hình như chưa từng thấy hấn.

Nhè nhẹ mỉm cười, Hoàng Phủ Thiếu Phàm thân nhiên nói: "Hấn phải bảo vệ người quan trọng hơn."

Người quan trọng hơn? Bên trong son trang này, không phải đương gia hấn là quan trọng nhất sao? Chẳng lẽ còn có người nào tôn quý hơn hấn?

Lòng hiếu kỳ bị khơi mào, Cổ Đình Đang cũng mặc kệ phải kiêng kỵ không dò la chuyện riêng tư của người khác gì đó, đang muốn hỏi cho cặn kẽ, lại bị một bóng người chạy nhanh từ xa tới dõng dạc bước về lo lắng.

"Chủ tử, không xong rồi... không xong rồi..." Chỉ thấy nhân vật chính đang được thảo luận ----- Kiếm Nhi một đường kêu gấp nhanh chóng chạy tới trước lương đình, khuôn mặt tuấn tú trẻ tuổi đầy vẻ lo lắng.

Kiếm Nhi sao lại rời khỏi người hấn nên bảo vệ, xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ...

Nghĩ đến điều gì đó, Hoàng Phủ Thiếu Phàm từ trước đến nay luôn bình tĩnh thoáng cái đã đứng dậy, giữa hai hàng lông mày mờ mờ có tia lo âu. "Kiếm Nhi, xảy ra chuyện gì?"

Mới chạy đến gần lương đình, nhìn thấy Cổ Đình Đang, đáy lòng Kiếm Nhi mặc dù kinh ngạc, nhưng hôm nay có chuyện khẩn cấp hơn để hấn quan tâm, căn bản không có cách nào suy tư nhiều, lập tức chỉ có thể nhanh chóng bẩm báo chuyện quan trọng cho chủ tử biết. "Chủ tử, phu nhân nàng... nàng lại phát tác!"

Quả nhiên!

Dự cảm thành sự thật, Hoàng Phủ Thiếu Phàm khó nén vẻ lo lắng, nhanh chóng rời đi cùng Kiếm Nhi, nháy mắt đã quên mất sự tồn tại của Cổ Đình Đang.

"Ai da! Hình như có chuyện vui để chơi rồi đây!" Bị người ta bỏ quên ở phía sau, Cổ Đình Đang cũng không phải kiểu người biết lễ độ tự động tránh đi, lập tức theo đuôi hai người, đi tham gia náo nhiệt.

...

"A ----- tránh ra! Tránh ra.. tên dám tặc này.... Tránh ra... Cút... Cút..."

Mới bước vào trong viện được bố trí thù vạ dày đặc, đề phòng nghiêm ngặt, đã nghe thấy một giọng nói thê lương điên cuồng khóc mắng, thỉnh thoảng còn có tiếng loảng xoảng do tạt vật bị ném ra.

"Phu nhân, ta không phải dám tặc, xin bình tĩnh một chút..." Trong tiếng la mắng điên cuồng, truyền ra tiếng trấn an nhẹ nhàng của Từ Triền Nguyên.

"Tránh ra... Tránh.. Mộ Phong, chàng ở đâu? Mộ Phong? Mộ Phong..."

Từng trận thê lương khóc lóc tìm vị hôn phu đã chết, khiến cho trái tim Hoàng Phủ Thiếu Phàm căng thẳng, không nói hai lời tiến vào trong, Kiếm Nhi đứng bên cũng nhanh chóng theo sát.

Thấy vậy, thuận túy là đến coi náo nhiệt Cổ Đình Đang đương nhiên không chịu cô đơn, lập tức nhảy theo đuôi vào trong, song vừa mới bước vào, trừ những đồ đạc bị ném tán loạn trên đất, chỉ thấy Từ Triền Nguyên ngồi chặn trước một bé trai chừng bảy tuổi, còn ở một chỗ khác, chỉ có một bóng người khiếp sợ ngồi núp trong góc, mà tiếng gào khóc thê lương là truyền ra từ nơi đó.

"Chủ tử, phu nhân nàng..." Thấy Hoàng Phủ Thiếu Phàm đi tới, Từ Triền Nguyên vội vàng ôm bé trai tiến lên đón, khuôn mặt chữ quốc ngăm đen chất đầy vẻ bất đắc dĩ.

"Ta hiểu!" Thầm than một hơi, không cần thuộc hạ giải thích, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cũng biết chuyện gì xảy ra.

"Từ tổng quản, tiểu thiếu gia vẫn là đề ta ôm đi!" Nhanh chóng đón lấy bé trai, Kiếm Nhi lập tức lui ra ngoài phòng, không để cho bé trai tiếp tục chứng kiến sự điên cuồng của mẫu thân.

Ô? Nhóc con kia hình như.... không ổn lắm!

Lúc Kiếm Nhi ôm bé trai lướt qua Cổ Đình Đang, nàng tò mò liếc bé trai một cái, lúc này mới phát hiện vẻ mặt cậu bé dờ dẩn, không có chút biểu cảm nào hiện ra trên mặt.

Sự phát hiện này khiến nàng trừ nghi ngờ ra, trong lòng càng thêm tràn ngập hứng thú... A a. Lục Ba son trang này sao lắm chuyện thú vị quá vậy? Nàng vào đây ở là quá đúng rồi, về sau có nhiều chuyện hay để chơi rồi.

Nghĩ tới cuộc sống tương lai nhiều chuyện thú vị để gây sóng gió như vậy, nàng càng nghĩ càng hưng phấn, đôi mắt to ngập nước tỏa sáng lấp lánh, hai gò má mềm mại không khỏi hiện lên màu đỏ ửng như sắc hoa hồng xinh đẹp.

".... Tránh ra! Dâm tặc, ta hận ngươi... Mộ Phong... Mộ Phong... Chàng ở đâu? Tại sao còn chưa đến? Chàng muốn bỏ ta lại sao? Mộ Phong..."

Tiếng kêu gào vừa khóc vừa cười điên cuồng cắt đứt tâm tư vui vẻ của Cổ Đình Đang, nàng phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy Hoàng Phủ Thiếu Phàm chậm rãi đến gần nữ tử đang nép trong góc kia...

"Đại tẩu, ta là Thiếu Phàm, đại tẩu còn nhớ ta chứ? Là ta đây..." Mềm giọng nói nhẹ, hắn cẩn thận đứng trước mặt nữ tử đang ôm chặt lấy bản thân lui vào một góc, động tác cùng ngữ điệu đều êm ái như vậy, phảng phất như chỉ cần dùng sức hoặc lớn tiếng một chút sẽ dọa hỏng nàng. "Đại tẩu, đại tẩu nhớ rõ ta sao? Đại tẩu?"

Chợt nghe thấy giọng nói tràn đầy ấm áp ôn nhu, nữ tử chân chòe ngẩng đầu nhìn nam tử tao nhã trước mặt, thần chí mặc dù đã lâm vào điên loạn, nhưng dung nhan thanh lệ tuyệt mỹ vẫn lộ ra một nụ cười vui mừng, không nói câu nào đã ôm chầm lấy hắn.

"Mộ Phong... Mộ Phong... Chàng đã đến rồi! Ta biết chàng sẽ không bỏ lại ta một mình mà..." Vừa khóc vừa cười, mặc dù tóc mây tán loạn, vẫn không giấu nổi vẻ mỹ lệ tuyệt thế của một mỹ phụ, nép chặt trong ngực hắn, cho dù vẻ mặt điên cuồng, nhưng khí chất mảnh mai yếu ớt lại khiến người ta không nhịn được lòng sinh thương tiếc.

"Đại tẩu..." Chán nản than nhẹ, Hoàng Phủ Thiếu Phàm biết mình lại bị nhận sai một lần nữa.

Trên thực tế, từ sau khi nghĩa huynh qua đời, thần trí đại tẩu liền trở nên điên loạn không thanh tỉnh, lúc tốt, thì ngơ ngẩn ngồi yên một chỗ, lúc xấu, phát tác rồi sẽ vừa khóc vừa kêu gào, thấy ai cũng nểng dâm tặc, cũng không cho người khác đến gần, chỉ có thấy hắn mới an tĩnh lại, trở về tính tình ôn nhu thuần khiết khi trước, mà hết thấy cũng chỉ vì... Nàng nhận lầm hắn.

Ba năm nay, Hoàng Phủ Thiếu Phàm đã đếm không hết mình đã bị nhận lầm làm nghĩa huynh bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần phát sinh tình huống này, hắn đều nhẫn nại cười nhẹ trấn an.

"Mộ Phong, sao chàng lại gọi ta là đại tẩu? Chàng luôn gọi ta là Lục Nhi..." Ôm chặt lấy hắn không buông, mỹ phụ tuyệt đẹp thần chí cuồng loạn ----- Liễu Lục Ba nâng cặp mắt đóng đầy sương mù ngập nước nhìn, ẩn chứa vẻ quyến rũ phong tình, chỉ có thể xuất hiện khi làm nũng với nam nhân mình yêu.

Nghe vậy, Hoàng Phủ Thiếu Phàm âm thầm thở dài, động tác nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, vẻ mặt ôn hòa dịu dàng nói với nàng ta: "Lục Nhi, đến đây ngồi, trên đất hàn khí nặng, đừng để thân thể mắc bệnh."

Hoàn toàn coi hắn là vị hôn phu, Liễu Lục Ba nói gì nghe nấy mặc hắn đỡ đến bên ghế ngồi xuống, ngay sau đó nhìn hắn oán trách: "Mộ Phong, chàng đi đâu vậy? Ta tìm mãi mà không thấy chàng..."

"Nàng quên sao? Bây giờ trong trang có rất nhiều chuyện bận rộn, ta không có cách nào có thể ở bên nàng, về sau muốn tìm ta, để Kiếm Nhi đi báo với ta một tiếng, ta nhất định lập tức đến. Nhìn nàng kia, đầu tóc rối hết cả, đề ta gọi nha hoàn tới giúp nàng chải lại tóc cho xinh đẹp được không?" Lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ trấn an, Hoàng Phủ Thiếu Phàm thấp phàn nhẫn nại.

"A! Rối, rối sao?" Giống như nữ tử bình thường không muốn để cho nam tử mình yêu thương nhìn thấy vẻ xấu xí của mình, Liễu Lục Ba búi rối vuốt mái tóc xộc xệch, đỏ mặt khấn Trương: "Mộ Phong, ta như thế này thật xấu, chàng đừng nhìn, mau đi ra! Chờ ta chải đầu thật xinh đẹp xong, chàng hãy quay lại xem ta..." Vừa nói, vừa vội vàng trang điểm cho mình, tâm trạng nữ nhân vì dung mạo xinh đẹp mà vui vẻ hiển lộ không sót chút nào.

Thấy tình trạng của nàng ta đã hơi ổn định, Hoàng Phủ Thiếu Phàm thầm thở phào nhẹ nhõm trong bụng, vội vàng cất giọng gọi người: "Hạ Trúc?"

Nha hoàn Hạ Trúc này cá tính trầm ổn, làm việc cẩn thận, là hắn đặc biệt chọn ra được trong đám nữ tỳ, để có thể cẩn thận hầu hạ Lục Liễu Ba trạng thái tinh thần khi tốt khi xấu.

"Công tử, có nô tỳ." Hạ Trúc vẫn đứng một bên nãy giờ, vội vàng lên tiếng.

"Chiếu cố phu nhân cẩn thận."

"Công tử yên tâm, nô tỳ biết." Cung kính đáp lại, ngay sau đó vội vàng bước tới sau lưng Liễu Lục Ba, mềm giọng nói: "Phu nhân, đến, để nô tỳ chải đầu thay người!" Dứt lời, lấy ngọc trâm ra giúp chủ tử sửa sang lại một đầu tóc bay mềm mại.

"Đứng rồi! Còn phải thêm chút hương lộ mới được... Mộ Phong thích nhất là vuốt tóc ta ngửi mùi hương kia, chàng luôn nói ta có một mái tóc mềm mại như lụa..." Si ngốc cười khúc khích nhìn mình trong gương đồng, Liễu Lục Ba ánh mắt hoảng hốt, vẻ mặt ngơ ngác đắm chìm trong ký ức đẹp đẽ.

"Dạ! Phu nhân, nô tỳ sẽ giúp người thoa hương lộ người thích nhất..." Khéo léo chải, Hạ Trúc nghe theo lời nàng.

Thấy gương mặt tuyệt mỹ kia hiện ra vẻ ngây ngô, Hoàng Phủ Thiếu Phàm biết tình trạng của nàng coi như đã tốt hơn, lần này lại không nhận thấy sự tồn tại của bất cứ ai, lẳng lặng ngồi yên cho đến khi lại tiếp tục phát tác.

Khẽ thở dài, trao đổi ánh mắt với Từ Triền Nguyên một cái xong, hắn xoay người muốn bước ra ngoài phòng, không ngờ lại đối mặt với một khuôn mặt nhỏ nhắn đang cười hi hi.

"Đình Đang cô nương?"

Vừa nẩy một lòng lo lắng cho Liễu Lục Ba, căn bản không có lòng dạ nào để ý tới nàng cũng đi theo, giờ thấy nàng cũng ở đây, ánh mắt từ trước đến nay đều ôn hòa không khỏi vụt tắt, nhưng trên mặt vẫn không chút lần tấn duy trì nụ cười nhàn nhạt quen thuộc. "Sao cô nương cũng theo tới?" Người bình thường đến làm khách, thông thường sẽ lễ phép tránh việc riêng của chủ nhà mới phải.

"Người cũng đâu có nói không thể theo tới chứ!" Biết hẳn không vừa lòng, Cổ Đình Đang cười hi hi giả ngu đến cùng, rõ ràng là muốn làm một vị khách không lễ phép.

Đã đến đây rồi, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cũng không muốn nói nhiều, sợ khiến cho Liễu Lục Ba khó khăn lắm mới bình tĩnh lại lại bị kích thích, lập tức bắt động thanh sắc cùng Từ Triển Nguyên đưa nàng ra khỏi phòng, đi tới khoảng sân trống bên ngoài, mà Kiếm Nhi đợi ở ngoài vừa thấy bọn họ ra ngoài, lập tức vội vã ôm bé trai tiến ra đón.

"Chủ tử, tình trạng phu nhân thế nào?" Tầm mắt dời về phía căn phòng, Kiếm Nhi nhỏ giọng hỏi thăm.

"Cuối cùng cũng bình tĩnh lại." Bất đắc dĩ cười khổ, ngay sau đó chấn hưng tinh thần đón lấy bé trai về mặt ngây ngô vào trong ngực, ôn nhu hỏi thăm: "Kỳ Nhi, ngoan! Có sợ không? Mẹ con không phải có ý hù dọa con đâu, biết chưa?"

Bé trai bảy tuổi ----- Bạch Văn Kỳ giống như không nghe thấy những lời trấn an của hắn, vốn nên là một đôi mắt to linh động giờ phút này hoàn toàn trống rỗng, đờ đẫn nhìn chằm chằm hắn, một cái chớp mắt cũng không có.

Sớm đã quen với trạng thái tự phong bế của cậu bé, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cười với cậu nhóc một tiếng, dịu dàng nói: "Sao mấy ngày vừa rồi không thấy con đến tìm nghĩa phụ?"

Lời này vừa nói ra, chỉ thấy Bạch Văn Kỳ cuối cùng cũng động đậy, cánh tay gầy nhỏ chậm rãi vươn lên, lòng bàn tay nhỏ bé ấm áp dán lên gương mặt tuấn tú mỉm cười dịu dàng, nhưng vẫn không nói câu nào.

Hiểu động tác nho nhỏ của tiểu tử này thể hiện cái gì, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cười cực kỳ yêu thương. "Con có phải là nghe Kiếm Nhi ca ca nói thân thể nghĩa phụ khó chịu, cho nên mới không dám tới tìm nghĩa phụ sao? Kỳ Nhi ngoan, cho dù nghĩa phụ bị bệnh, chỉ cần con tới tìm nghĩa phụ, nghĩa phụ khẳng định sẽ khỏe hơn phân nửa. Về sau muốn tìm nghĩa phụ thì cứ tới, nghĩa phụ sẽ rất vui vẻ."

Khuôn mặt đờ đẫn của tiểu tử vẫn không có biểu cảm gì, nhưng trong ánh mắt trống rỗng nháy mắt giống như thoáng qua một tia sáng, sau đó hai cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ hắn, cái đầu nho nhỏ cũng ghé lại gần bả vai ấm áp khiến cho người ta an tâm kia.

Giống như có linh tê với tiểu tử, Hoàng Phủ Thiếu Phàm có thể hiểu nhất cử nhất động của cậu bé biểu đạt hàm nghĩa gì, lập tức không khỏi thương tiếc nói: "Một lần đúng không? Ta để Kiếm Nhi ôm con đến phòng của nghĩa phụ, hôm nay ngủ cùng với nghĩa phụ được chứ?"

Không có bất kỳ câu trả lời hay động tác nào, Bạch Văn Kỳ vẫn yên lặng tựa vào bả vai hắn.

Thấy vậy, biết tiểu tử không có ý phản đối, Hoàng Phủ Thiếu Phàm lúc này mới khẽ cười giao cho Kiếm Nhi, phân phó một số chuyện nên chú ý xong, mới bảo Kiếm Nhi ôm cậu bé bước đi cùng với Từ Triển Nguyên.

Trong chớp mắt, sân viện lớn như vậy, chỉ còn lại Hoàng Phủ Thiếu Phàm và Cổ Đình Đang hai người nhìn nhau chằm chằm, chẳng qua là nụ cười ấm áp lúc đối diện với bé trai đã được thu lại, về mặt nghiêm túc, mà người còn lại khóe miệng đã ngoác đến mang tai, cười như nắng vàng rực rỡ, hai vệt đôi lập mảnh liệt.

"Đại thúc, người muốn giết người diệt khẩu sao?" Một chuỗi tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc sung sướng vang lên, khuôn mặt nhỏ nhắn linh động đầy vẻ ranh mãnh tinh nghịch.

"Đình Đang cô nương sao lại nói vậy?" Chân mày nhướn lên, Hoàng Phủ Thiếu Phàm thừa nhận tuy mình có chút không vui, nhưng không đến nỗi gây bất lợi cho nàng.

"Bởi vì ta biết bí mật trong son trang của các người nha!" Ai da! Nghe nói người biết quá nhiều bí mật của người khác sẽ bị diệt khẩu, không biết nàng có may mắn được gặp phải hay không đây? Khẩn trương khẩn trương, kích động kích động!

Liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng lên sắc hồng hoa của nàng một cái, chẳng hiểu tại sao, Hoàng Phủ Thiếu Phàm lại biết nàng đang vô cùng hưng phấn: "Cô rất muốn bị diệt khẩu?" Bất cười hỏi ngược lại, cảm thấy phản ứng của nàng thực sự rất khác người.

"Rất muốn!" Dùng sức gât đầu, nàng không khỏi nhảy nhót, hai mắt lóe lên ánh sáng: "Đại thúc, nếu người muốn diệt khẩu ta, ta sẽ cực kỳ cao hứng!" Như vậy mới có cảm giác kích thích khi mạo hiểm giang hồ chứ!

Im lặng hồi lâu, Hoàng Phủ Thiếu Phàm mới áy náy nhìn nàng: "Thật đáng tiếc, ta cũng không muốn giết cô diệt khẩu, để cô thất vọng rồi." Thật sự là... vô cùng xin lỗi!

"Đại thúc, người thật sự không suy nghĩ sao? Ta biết bí mật của người đấy!" Chớp đôi mắt to ngời sáng, nàng cực lực giục dấy.

Tiểu cô nương này đúng là dùng hết sức lực khích lệ người ta giết nàng diệt khẩu!

"Hả ?" Đuôi mày khẽ nhếch, không ngại học hỏi kẻ dưới thỉnh giáo. "Cô biết bí mật gì?"

"Thí dụ như..." Tinh nghịch cười một tiếng, Cổ Đình Đang xòe ngón tay ra bắt đầu đếm. "Thứ nhất, Bạch phu nhân bị người giam lỏng trong lời đồn đại sớm đã bị điên, thứ hai, hài nhi của nghĩa huynh người, tựa hồ như cũng có chút vấn đề, thứ ba, người nhìn qua rất quan tâm đến mẹ con họ, không xấu xa như người ta đồn bên ngoài, thứ tư...." Cổ ra về huyền bí dừng một chút, không nói mà cười nhìn hấn.

"Như thế nào?" Cổ tinh không dao động, chờ nửa câu sau của nàng.

"Đại thúc, người là thật lòng chiếu cố mẫu tử bọn họ, vì sao trên giang hồ lại nói người khó nghe như vậy? Nếu không phải có người cố ý phỉ báng, thì là người cố ý để cho người ta hiểu lầm không giải thích, mà trong này nhất định có ẩn tình." Chớp đôi mắt to sáng long lanh, đây là điểm khiến Cổ Đình Đang tò mò nhất.

Nghe vậy, chỉ thấy ánh mắt Hoàng Phủ Thiếu Phàm lóe lên, khẽ cười: "Đình Đang cô nương, cô rất thông minh, đáng tiếc..."

"Sao hả? Muốn giết ta diệt khẩu sao?" Hưng phấn.

"Đây còn chưa thể tạo thành lý do khiến ta muốn diệt khẩu được." Nhịn không được khẽ phì cười, hấn lắc đầu đi trước, bị hành vi khích lệ người ta giết nàng diệt khẩu lần nữa chọc cho dở khóc dở cười.

Thấy hấn đi thẳng, Cổ Đình Đang không khỏi ngăn người, ngay sau đó hoạt bát đuổi theo, lúu rú kêu la không ngớt -----

"Đại thúc, người đừng đi mà! Nghiêm túc suy nghĩ một chút đi.... Đại thúc...."

"Đình Đang cô nương, ta còn chưa chờ cô hóa giải 『Hàng đêm sâu』 đây! Giờ đã đem cô diệt khẩu, không khỏi quá sớm." Bật cười trên gheo.

"Áy da! Ta quên mất đại thúc người còn phải dựa vào ta mới sống được, khó trách không chịu giết ta..." Chột hiểu ra.

"..." Không ngờ nàng lại cho là thật, lần nữa rơi vào im lặng.

"Đại thúc, như vậy đi! Ta sẽ mau mau giúp người tiêu trừ kịch độc trong cơ thể, chờ người bình phục, lại suy nghĩ xem có nên giết ta diệt khẩu không được chứ..."

"...." Hoàn toàn im lặng.

"Đại thúc, cứ quyết định như vậy đi! Ta đi chuẩn bị chút đồ trước, tối nay đến tìm người, cứ vậy nhé, chờ ta nha!" Mềm mại bỏ lại một câu, người đã như sao băng bay ra ngoài son trang, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Yên lặng nhìn hướng nàng biến mất, Hoàng Phủ Thiếu Phàm không nhịn được lắc đầu than thở...

Aiz... Thật là một tiểu cô nương vừa ngây thơ lại kỳ lạ, tính tình như vậy, thật đúng là khiến người ta lo lắng, sau này nếu nàng thực sự gia nhập giang hồ, sợ rằng sẽ gặp nhiều chuyện thua thiệt mất!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Sở Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 4

Ban đêm, đêm lạnh như nước, trăng sáng như họa, thời khắc mọi tiếng động đều im lặng, một chuỗi tiếng cười như chuông bạc lạnh lạnh dễ nghe đột nhiên vang lên dưới bầu trời đêm, theo gió bay vào trong tai nam tử đang ôm đứa bé trong nhà.

Trên giường hẹp, nam tử đứng dậy liếc mắt nhìn bé con đang ngủ say, xác định cậu nhóc không có tỉnh giấc, lúc này mới xuống giường, mặc thêm áo ngoài, ngay sau đó mở cửa bước ra ngoài.

"Đình Đang cô nương..." Vừa ra khỏi phòng, đã thấy nàng ngủ gật đôi ủng xinh xắn ngồi trên lan can đông đưa, Hoàng Phủ Thiếu Phàm than thở lắc đầu, không ngờ nàng ta lại nửa đêm tới chơi thật.

"Người cuối cùng cũng ra ngoài!" Thấy hấn hiện thân, Cổ Đình Đang cười nhảy xuống lan can, hoạt bát bước tới trước mặt hấn, nhìn trái nhìn phải xem kỹ sắc mặt đã biến trắng một lúc lâu, cổ ra về thở dài một hơi như đã từng trải, học mấy cụ thời xưa lắc đầu buồn bã, "Đại thúc, người không ổn rồi không ổn!"

"Không ổn thế nào?" Theo lời nói của nàng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm nhẹ giọng hỏi thăm.

"Sắc môi ngời tím tái, mi gian lại ảm chứa hắc khí, chắc chắn mấy ngày nay, cho dù nội lực của ngời cao thâm, cũng sắp không trấn áp được sự xâm nhập của độc tính 『hàng đêm sâu』, tìm tựa như có ngàn vạn kim châm đau nhức không chịu nổi, đúng không?" Nhìn hần cười duyên không ngừng, Cổ Đình Đang không nhịn được mà hỏi: "Đại thúc, nói thật coi, ngời trúng độc bao lâu rồi?"

"Ba năm." Cho dù bị nói trúng tình trạng của thân thể hiện giờ, hần cũng không mấy may mắn.

"Oa ----- đại thúc, người bình thường trúng phải 『hàng đêm sâu』 không quá ba ngày đã đi chầu Diêm Vương rồi, nội lực khá hơn một tí, may ra chống đỡ được một tháng, mà ngời lại chống đỡ được những ba năm?" Ánh mắt ngạc nhiên quan sát từ trên xuống dưới đầy đủ, nàng nhỏ giọng lầu bầu, "Nếu mà đề Vô Mệnh thúc thúc biết được, nhất định là sẽ tức lắm đây..."

"Cô nói cái gì?" Thấy cánh môi của nàng động đậy, không biết đang thăm thi cái gì, Hoàng Phủ Thiếu Phàm hỏi theo trực giác.

"Không có, không có gì!" Lấy lại tinh thần, nàng vội vã lắc đầu phủ nhận, cười hi hi móc ra một phiến lá xanh biếc có hai đường viền màu vàng ánh, nhét vào tay hần, "Này! Đại thúc, nuốt phiến 『kim ti thủy ngọc』 này vào đi!"

"Đây là?" Nhưn mày xem kỹ thứ lá kỳ dị trong tay.

"Ta đi khắp núi tìm mới vớt và kiếm được 『kim ti thủy ngọc』 đấy, muốn lấy độc trị độc, thì mau nuốt đi!"

Thì ra là lúc sáng, nàng nói muốn đi chuẩn bị, chắc là đi tìm loại lá này đây.

Gật đầu một cái, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cười, không do dự chút nào, dứt khoát đem phiến lá xanh biếc kịch độc kia bỏ vào miệng, nhai mấy cái nuốt xuống bụng, ngay sau đó mỉm cười nhìn nàng, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó thì chờ thôi!" Cười quỷ dị một tiếng, nàng lại nhảy lên lan can lần nữa, đôi ủng xinh xinh lắc lắc không chút lo lắng.

Hoàng Phủ Thiếu Phàm khẽ mỉm cười, cũng không hỏi thêm kẻ tiếp thế nào nữa, cứ như vậy lẳng lặng chờ.

Thấy hần chẳng thèm để ý chút nào, chẳng hiểu tại sao, Cổ Đình Đang lại thấy mất hứng, cứng ngắc cười chất vấn: "Đại thúc, đây chính là chuyện liên quan đến tính mạng, sao ngời không hỏi nhiều một chút?" Đại thúc này bị làm sao vậy? Ban sáng, nghe thấy vị Bạch phu nhân kia xảy ra chuyện, lập tức khăn trương không ngớt chạy tới, sao đến chuyện của bản thân, hần lại chẳng để ý chút nào vậy, ngay cả hỏi cũng không hỏi thêm một tiếng.

Cho dù có chút kinh ngạc trước vẻ mặt thay đổi của nàng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt như cũ: "Đình Đang cô nương, cô đây là đang trách ta không quan tâm đến thân thể của mình sao?"

Cổ Đình Đang nghe vậy không khỏi thất thần, sau một lúc ngây ngời, nhảy xuống lan can trốn mất giận dữ quát, "Ta ghét nhất là mấy người như đại thúc ngời, vĩnh viễn quan tâm người khác hơn bản thân, làm cái gì? Giả bộ làm người tốt sao? Làm người ta nhìn thấy mà ghét!" Người không vì mình, trời tru đất diệt, mình sống tốt là quan trọng nhất, làm gì có đạo lý nào lại coi trọng người khác hơn bản thân mình chứ? Ghét! Ghét! Nàng ghét cái loại người tốt quá mức này.

Ghét thật...

Hơi ngần ra, Hoàng Phủ Thiếu Phàm còn chưa kịp phản ứng lại, một cơn đau nhức mạnh mẽ hơn lúc trước gấp trăm ngàn lần bỗng dưng vọt tới tim, khiến cho hần không kìm nổi ho một tiếng, một mùi tanh ngọt xông lên cổ họng, không tự chủ được nôn ra một ngụm máu tươi nhìn mà kinh người.

"Cuối cùng cũng nôn ra máu!" Ở bên cạnh hần đảo qua đảo lại nhìn tới nhìn lui, Cổ Đình Đang hừ hừ cười lạnh. "Đại thúc, đây là hiện tượng bình thường khi lấy độc trị độc, đừng khăn trương! Nhưng mà... ngực ngời bây giờ nhất định là đau hơn trăm lần so với lúc trước đúng không?"

Ôm ngực, từng giọt mồ hôi lạnh to bằng hạt đậu toát ra, Hoàng Phủ Thiếu Phàm toàn thân vô lực, chỉ có thể dựa vào cột để chống đỡ bản thân, song sau khi nghe lời hỏi thăm ác ý này của nàng, hần mặc dù suy yếu, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt như cũ.

"Mặc dù... mặc dù đau... Nhưng, nhưng còn có thể chịu được..." Từng cơn đau nhức kia khiến cho lời nói của hần đứt quãng, nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh nhả nhện như cũ, thực sự giống như sự đau đớn trên người căn bản không tồn tại.

Thấy sắc mặt hần tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy xuống, nhưng trên mặt vẫn là sự yên tĩnh khiến cho người ta hoàn toàn không nhận ra hần đang bị kịch độc hành hạ, Cổ Đình Đang thật sự là càng nhìn càng thấy ghét, lập tức hừ lạnh một tiếng, viên thuốc đỏ như lửa đang cầm trong lòng bàn tay lại lẳng lẽ cất đi.

"Đại thúc, nếu ngời vẫn có thể chịu được, vậy thì tiếp tục nhẫn đi! Ta không quấy rầy, ngày mai ta lại tới tìm ngời tiếp tục đợt trị liệu kế tiếp, cáo từ!" Dứt lời, liếc xéo một cái, cánh môi đỏ mọng mang theo nụ cười ác ý, linh hoạt đi mất.

Hừ! Thích cây mạnh, thì tiếp tục chịu đau đi! Thuốc của nàng cũng có thể tiết kiệm, không cần lãng phí!

Đưa mắt nhìn thân ảnh mảnh mai của nàng biến mất giữa màn đêm, dưới hành lang, Hoàng Phủ Thiếu Phàm có chút cảm động...

Nàng bởi vì hần không quan tâm đến tình trạng của thân thể mình mà biến sắc nổi giận nói ghét, kỳ thực... kỳ thực thì tiểu cô nương này cũng rất quan tâm hần đây...

Nghĩ đến đây, chẳng hiểu tại sao, lồng ngực đang đau đôn đừ dội lại dâng lên một cỗ ám áp khó diễn tả thành lời.

"Khụ khụ khụ khụ khụ...."

Sắc trời mới tờ mờ sáng, mọi người còn vùi trong chăn ngủ say, từng trận tiếng ho nhẹ ầm nhấm từ nam tử nhả nhận bên trong phòng không ngừng dật ra, khiến cho bé trai đang ngủ say trên giường cũng mơ mơ màng màng tỉnh giấc.

Thấy thân ảnh quen thuộc đang đưa lưng ngồi bên mép giường, Bạch Văn Kỳ dụi dụi đôi mắt còn mơ ngủ cho tỉnh táo, nhanh nhẹn bò dậy từ trong chăn, tay nhỏ bé đẩy đẩy cánh tay của nam nhân.

"Kỳ Nhi, đánh thức con sao?" Thấy cậu nhóc đã tỉnh lại, Hoàng Phủ Thiếu Phàm lộ ra nụ cười áy náy, bàn tay vuốt vuốt mái tóc đen có chút lộn xộn khi vừa mới ngủ dậy của cậu bé, dịu dàng hỏi: "Nằm ngủ tiếp được không? Nghĩa phụ đến bên thư phòng bên cạnh, như vậy sẽ không làm ồn đến con..."

Hắn chưa nói xong, cậu nhóc đã lắc đầu quây quây, hai cánh tay nhỏ nhỏ ôm chặt lấy thắt lưng cứng cáp, thân thể cũng tự động xích lại gần, tựa hồ như muốn hấp thu thêm nhiều hơi ấm hơn từ lồng ngực dày rộng kia.

Song cậu nhóc mới xích gần chưa đầy một giây, thân thể nhỏ nhỏ chột cứng đờ, trên mặt dù vẫn là vẻ đờ đẫn, nhưng tròng mắt bỗng nhiên mở to lại nhanh chóng thoáng qua một tia hoảng sợ.

Nhảy cảm nhận ra sự thay đổi của người trong lòng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cúi đầu nhìn xuống, thấy ánh mắt đăm đăm của cậu bé đang nhìn thẳng vào chiếc khăn nhuộm máu trong tay mình, vội vàng muốn giấu, cũng không kịp nữa.

"Phịch" một tiếng, chỉ thấy Bạch Văn Kỳ chui từ trong lòng hắn tuột xuống đất, ngay cả giày cũng chưa đi đã xoay người chạy ra ngoài.

"Kỳ Nhi, không cần..." Đứng dậy muốn giữ người lại, song sự đau đớn như vạn kim đâm vào tim, thiêu đốt hành hạ hắn cả đêm lại đột kích lần nữa, khiến cho Hoàng Phủ Thiếu Phàm không còn chút sức lực nào ngã ngồi lại trên giường, ngay cả âm thanh trong miệng cũng không bật ra nổi.

Nghe tiếng gọi, quay đầu nhìn lại, thấy cảnh tượng như vậy, Bạch Văn Kỳ hoảng sợ, đôi mắt to ngập nước, quay đầu nhấc chân chạy như điên.

Hồng bet! Lần này thì náo nhiệt rồi.

Hoàng Phủ Thiếu Phàm cười khổ than thở, quả nhiên không tới thời gian một chung trà, một trận tiếng bước chân hỗn loạn từ xa dồn dập vọng lại gần, ngay sau đó, Từ Triền Nguyên ôm Bạch Văn Kỳ, cùng Kiếm Nhi cùng nhau vọt vào trong phòng.

"Chủ tử, người sao lại học máu?" Vừa vào phòng, Kiếm Nhi neho mắt, lập tức nhìn thấy chiếc khăn nhuộm máu trong tay hắn, lập tức hoảng hốt la lên.

"Sao lại như vậy?" Từ Triền Nguyên cũng nhìn thấy, trong bụng không khỏi kinh hãi, mặt đen không chút thay đổi, nhưng sau khi đặt Bạch Văn Kỳ đang không ngừng rơi nước mắt lên trên ghế, hốt hoảng vội vàng tiến lên nhìn người bệnh đang ngồi yên bên mép giường, nét mặt vừa hoảng vừa vội.

Mới vừa nãy, tiểu thiếu gia đột nhiên khóc chạy đến ngoài phòng của hắn đập cửa liên hồi, hắn đã trực giác đoán ra chủ tử nhất định đã xảy ra chuyện, nhưng... đáng chết! Hắn tình nguyện suy đoán của mình không chính xác.

"Triền Nguyên, đừng nóng vội..." Cười có chút suy yếu, Hoàng Phủ Thiếu Phàm vẫn muốn trấn an thuộc hạ, lại lập tức bị cắt đứt.

"Đã nôn ra máu rồi còn không nóng vội?" Từ Triền Nguyên vừa vội vừa tức, nghiêng đầu cúi kính rống to, "Kiếm Nhi, mau đi mời đại phu!"

"Dạ!" Bị tiếng rống lôi đình này khiến cho giật bắn, Kiếm Nhi nhấc chân định chạy ra ngoài, song lại bị cản lại.

"Kiếm Nhi! Không cần đi!" Vội vàng gọi người lại, có lẽ là do quá mức dùng lực, Hoàng Phủ Thiếu Phàm chỉ cảm thấy cỗ hợm lại dâng lên một cỗ tanh ngọt, nhanh chóng cầm chiếc khăn đã loang lổ vết máu kia lên, lại nôn ra một ngụm máu tươi, sau đó lại bắt đầu kịch liệt ho khan, "Khụ khụ khụ khụ..."

"Ách..." Dừng bước lại, Kiếm Nhi do dự nhìn Từ Triền Nguyên, không biết nên nghe ai.

"Đã học máu còn không mời đại phu?" Tức đến nổi phẫn, Từ Triền Nguyên bây giờ không hiểu nổi chủ tử đang nghĩ gì.

"Khụ khụ khụ... Triền Nguyên, Đình Đang cô nương nói đây là.. khụ khụ... là hiện tượng bình thường... Người đừng nóng..." Vừa ho khan vừa giải thích, Hoàng Phủ Thiếu Phàm muốn hắn đừng lo lắng.

"Hiện tượng bình thường?" Mắt sắc nhú lại, Từ Triền Nguyên vừa vội vàng giúp hắn vỗ lưng thuận khí, vừa âm thầm suy đoán việc chủ tử nôn ra máu có quan hệ gì với Đình Đang cô nương.

"Ừ." Đáp nhẹ một tiếng, hắn nhắm mắt lại, chậm rãi chờ đợi cơn đau nhức thiêu đốt trong lồng ngực hơi hoãn lại, lúc này mới chậm rãi mở mắt, mỉm cười giải thích, "Đêm qua, Đình Đang cô nương bắt đầu lấy phương pháp 『Lấy độc trị độc』, nàng nói học máu là chuyện bình thường."

Đêm qua, cái cô Cổ Đình Đang không rõ lai lịch kia thừa dịp hắn không có mặt, bắt đầu đột trị liệu "Lấy độc trị độc"?

Từ Triền Nguyên nghe vậy mà rét lạnh, quay người phân phó Kiếm Nhi: "Lập tức đi mời Cổ cô nương đến đây."

"Triển Nguyên, ta không sao, đừng có quấy rầy mộng đẹp của Đình Đang cô nương..."

"Ta mặc kệ là quấy nhiễu mộng đẹp của ai, ta chỉ quan tâm đến thân thể của người!" Thân là thuộc hạ, chỉ cần chuyện có liên quan đến sự khỏe mạnh của thân thể Hoàng Phủ Thiếu Phàm, Từ Triển Nguyên phi thường bướng bỉnh.

Hừ! Vì chủ tử, cho dù có là Hoàng Đế lão nhân, hần cũng sẽ lật tung cả long sàng lên.

"Ta đi ngay!" Lúc này, Kiếm Nhi cũng không do dự, chớp mắt đã chạy ra ngoài, chuẩn bị đi tóm người.

Hai gã thuộc hạ này của hần đúng là...

Mất thấy ngăn cản không kịp, Hoàng Phủ Thiếu Phàm chỉ có thể lắc đầu than thở, nhưng vào lúc này, một đôi tay nhỏ bé run rẩy đột nhiên níu chặt lấy áo hần, ngược mắt lên, thì ra là Bạch Văn Kỳ chẳng biết đã nhảy xuống ghế từ lúc nào, trở lại bên cạnh hần.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé dù vẫn dờ dẫm không biểu cảm, nhưng bàn tay nhỏ nhắn lại không ngừng run rẩy, Hoàng Phủ Thiếu Phàm trong lòng đau xót, biết mình dọa đến cậu nhóc, lập tức ôm vào trong lòng trấn an.

"Kỳ Nhi đừng sợ, nghĩa phụ không sao, ngoan!" Nhẹ nhàng vỗ vỗ dỗ dành thân thể bé nhỏ không ngừng phát run, lòng hần tràn đầy thương tiếc không ngừng.

Aiz... Đứa nhỏ này mệnh khổ, đến giờ vẫn còn giữ lại trí nhớ đêm hôm đó, sợ hần giống như cha mình, cho nên mới hoảng sợ như vậy chẳng?

Nghe vậy, Bạch Văn Kỳ lại chẳng hề có cảm giác an tâm hơn chút nào, ngược lại càng ôm chặt lấy hần, vui mừng thật sâu vào trong lồng ngực ấm áp của hần, từ đầu tới cuối không hề phát ra tiếng nào, nhưng thân hình nhỏ bé vẫn không ngừng co lại.

Nhẹ giọng an ủi, không được bao lâu, Hoàng Phủ Thiếu Phàm chợt thấy trước ngực ẩm ướt một mảng, khẽ ngẩng ra, ngay sau đó bùng tỉnh, trong lòng không khỏi xao động ề ề, song hần không nói thêm gì, chỉ không ngừng vỗ về an ủi, cảnh tượng một lớn một nhỏ ôm ấp nhau cảm giác cực kỳ ấm áp.

Song, đúng vào thời khắc cảm động lòng người như vậy, lại bị một chuỗi tiếng cười duyên như chuông bạc phá tan sạch sẽ -----

"A a a.... Xảy ra chuyện gì? Hôm nay mọi người sao dậy sớm vậy!" Không hề mất vui vì bị quấy nhiễu giấc ngủ chút nào, Cổ Đình Đang đi theo Kiếm Nhi vừa bước vào phòng đã cười không dứt, liếc về phía Hoàng Phủ Thiếu Phàm, ánh mắt tràn ngập hứng thú. "Đại thúc, người vẫn chịu được chứ? Sớm như vậy đã tìm ta là vì chuyện gì vậy?"

Biết trong lời nói của nàng có ẩn theo ý chế nhạo bướng bỉnh, Hoàng Phủ Thiếu Phàm không khỏi cười khỏ, còn chưa kịp mở miệng đáp lại, Từ Triển Nguyên đã nhủm mảy mảy giọng chất vấn -----

"Cô cô nương, đã muốn giải 『hàng đêm sâu』, sao chủ tử của ta lại học máu?" Hần hoài nghi nàng căn bản không hề có lòng tốt.

"Ai da! Ta không phải đã nói, học máu là bình thường sao!" Giống như bắt đắc dĩ nhún nhún vai, nhưng trên mặt lại cười đến là tà ác: "Muốn giải độc, chút đau đớn này phải chịu chứ sao! Nếu không chịu nổi, thì đừng tiếp tục nữa, ta cũng chẳng sao cả!"

Lời này khiến cho Từ Triển Nguyên cứng họng, chỉ có thể dùng mặt đen trùng người, nhưng cũng chẳng làm được gì.

Tiểu nhân đắc chí, nàng nhanh nhẹn bước tới trước mặt Hoàng Phủ Thiếu Phàm, tò mò nhìn trái nhìn phải một lớn một nhỏ đang ôm nhau, ngón tròn thon thon chọc chọc lên cái đầu đen nhỏ nhỏ kia, tình nghịch cười trên nói: "Đầu phải còn là bé con hả? Ôm chặt vậy làm gì? Đại thúc cũng đâu có sửa cho nhóc bú!"

Nghe vậy, Hoàng Phủ Thiếu Phàm dờ khóc dờ cười, giờ không biết đáp lại thế nào, song tiểu tử đang không ngừng co rúm ôm hần tựa hồ như lại bị xúc động gì đó, cái đầu nhỏ nhắn vui sâu trong ngực chậm rãi ngẩng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn dờ dẫm đầy nước mắt giàn giụa, mắt to sưng đỏ nhìn nàng chằm chằm.

Chuyện gì xảy ra, mà lại khóc thành như vậy?

Bị giật mình, bị đôi mắt to ngập nước mắt kia nhìn một cái, chẳng hiểu tại sao, Cổ Đình Đang lại có chút chột dạ... Nha! Chậm đã! Chột dạ? Nàng sao phải chột dạ chứ? Không giải thích nổi!

Chẳng biết tại sao, trong tâm hồn nhỏ bé của Bạch Văn Kỳ tựa hồ loáng thoáng biết được thân thể nghĩa phụ có khỏe mạnh hay không, có liên quan rất lớn đến đại tỷ trước mặt, ngoài dự đoán của mọi người, cậu nhóc tuần ra khỏi lòng Hoàng Phủ Thiếu Phàm, bước tới gần Cổ Đình Đang, bàn tay nhỏ bé túm lấy váy của nàng không buông.

"Làm, làm gì?" Sợ hết hồn, Cổ Đình Đang có chút lắp bắp.

Gương mặt nhỏ nhỏ cho dù không thay đổi, nhưng Bạch Văn Kỳ một tay vẫn túm chặt lấy nàng không buông, một tay chỉ về phía mép giường.

Theo ngón tay nhỏ nhỏ chỉ qua, chỉ thấy một chiếc khăn loang lổ vết máu nằm bên mép giường, Cổ Đình Đang đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó cảm chiếc khăn nhuộm máu lên nhìn kỹ....

Máu trên khăn còn ẩm chưa khô, đủ để biểu hiện vừa mới nôn ra không lâu, này... có gì đó không ổn!

"Đại thúc, người vừa rồi lại học máu?" Quay đầu nhìn chằm chằm bệnh nhân, nàng thận trọng hỏi thăm.

"Nếu không phải mới vừa rồi lại học máu, sao lại tìm cô tới đây?" Mặt đen đáp lại, Từ Triển Nguyên thay chủ tử trả lời.

"Đại thúc mặt đen, ta hỏi chủ tử nhà người chứ đâu hỏi người, người tranh nói cái gì?" Liếc xéo trừng người, Cổ Đình Đang không có tâm tư đi để ý đến hân, lực chú ý lại quay lại trên người chính chủ, "Đại thúc, chẳng lẽ người nôn ra máu cả đêm?"

"Ừ." Đáp nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm sắc mặt tái nhợt đến cực điểm, nhưng vẫn cố cười nói: "Đình Đang cô nương đừng quan tâm, tại hạ còn chịu được."

"Ai quán người có chịu được hay không? Ta không phải để ý đến cái này!" Câu giận hờn một tiếng, ngón tay thon thon nhanh chóng đặt lên uỷng mạch của hân, ai ngờ không chẩn thì thôi, chẩn rồi, sắc mặt trong nháy mắt ngưng trọng.

Độc tố "Hàng đêm sâu" trong cơ thể hân, mặc dù đã được độc tính của "Kim ti thủy ngọc" ảnh hưởng lẫn nhau, nhưng khác xa với tình huống trên người nàng nhiều năm trước.

Vốn là theo dự liệu của nàng, đại thúc đại khái nôn 2, 3 ngụm máu là không sai biệt lắm, nhưng theo mạch tượng của hân ngày hôm nay, xem ra hai cổ kịch độc trong khi chống đối lẫn nhau lại không ngừng xâm nhập tâm mạch, thân thể khỏe mạnh cũng khó mà chịu nổi sự xâm hại như vậy, cho dù học máu cả đêm không ngừng cũng không có gì lạ!

Đáng ghét! Đây... Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao lại khác xa với dự đoán của nàng vậy!

"Đình Đang cô nương, có vấn đề gì không?" Thấy nàng vẻ mặt ngưng trọng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm sau khi che miệng ho khan mấy tiếng, mới nhẹ giọng hỏi.

Vấn đề? Vấn đề rất lớn ấy!

Nhanh chóng liếc hân một cái, Cổ Đình Đang ngược ngùng thừa nhận độc tính trong cơ thể hân đã ngoài tầm tay của mình, lập tức vội vàng phủ nhận lắt đầu: "Không có! Nào có vấn đề gì! Người nghỉ nhiều quá rồi! Hết thấy đều nắm trong lòng bàn tay." Vỗ ngực một cái, nói dối tuyệt không đỏ mặt.

Hoàng Phủ Thiếu Phàm khẽ mỉm cười, tín nhiệm không hỏi thêm nữa, ngược lại bản thân nàng lại cảm thấy chột dạ ngay lập tức, nhanh chóng móc từ trong ngực ra một chiếc bình ngọc đặt vào tay hân.

"Đại thúc, đây là đan dược của thúc thúc trông ta từ nhỏ đến lớn, người trước ăn một viên, có thể bảo vệ tâm mạch, sau này nếu tìm lại đau, thì cứ lấy một viên ra uống đi!" Gãi gãi đầu, có chút không dám nhìn hân.

"Đình Đang cô nương, đa tạ!" Lại cười nói cảm ơn, hân mở nắp bình, một mùi thơm ngát từ miệng bình tản ra, khiến người ta ngửi mà thanh thần tinh não, tinh thần phấn chấn, không khó để tưởng tượng được đan dược trong bình quý hiếm đến nhường nào.

"Không cần khách khí! A a a a..." Lúng túng cười khan, luôn miệng thúc giục. "Mau mau mau, mau dùng một viên, có thể giảm bớt đau đớn."

Cười cười, hân đổ ra viên thuốc đỏ tươi như lửa, mới ăn vào, mùi thơm ngát nồng nàn như hoa lan tan ra trong khoang miệng, một cỗ mát lạnh chạm ra lan ra tâm mạch, không bao lâu, sự đau đớn dữ dội trong lồng ngực quả nhiên giảm đi nhiều, khiến cho khuôn mặt nhũn nhặn tái nhợt suốt đêm dâng lên một màu hồng nhàn nhạt.

Quả nhiên là linh đan diệu dược, chỉ một lát, sự đau nhức trong ngực cơ hồ biến mất tăm tịt, đã nhiều năm rồi hân chưa từng cảm thấy dễ chịu như vậy bao giờ.

Vuốt ngực, Hoàng Phủ Thiếu Phàm vừa ngạc nhiên lại bội phục, càng thêm cảm tạ nàng sâu sắc, "Đình Đang cô nương, đa tạ cô nương tặng cho tại hạ linh đan diệu dược như vậy, giờ không biết làm sao để tỏ lòng biết ơn của ta cho phải."

"Ha ha ha..." Lại cười khan mấy tiếng, Cổ Đình Đang chẳng qua chỉ lắt đầu mánh lệt, hoàn toàn không dám tiếp lời.

Ai da da! Thật là xấu hổ! Nếu đại thúc biết độc trong cơ thể hân bị nàng biến thành càng phức tạp hơn, không biết còn nói được như vậy không?

Một bên, Từ Triển Nguyên cùng Kiếm Nhi trong mắt chỉ thấy chủ tử nhiều năm qua không thấy huyết sắc, chỉ bằng một viên thuốc của nàng khí sắc đã hồng nhuận, tinh thần cực tốt, lập tức không khỏi mừng rỡ như điên, chỗ nào còn chú ý đến nét mặt kỳ quái của nàng, trái lại Bạch Văn Kỳ nho nhỏ vẫn nhìn chằm chằm nàng... cứ nhìn chằm chằm mãi...

Ách... Tiểu quý này nhìn cái gì vậy?

Nhận thấy được ánh mắt chăm chú của cậu nhóc, Cổ Đình Đang bị nhìn khiến cho lúng túng, luôn cảm thấy như nhóc đó giống như nhìn thấu sự chột dạ của mình, lập tức cố ý sùng mặt lên, lớn tiếng dọa người giận dữ nói, "Tiểu quý, người nhìn cái gì hả? Trẻ con dậy sớm vậy là không có sữa ăn đâu, đi ngủ! Đi ngủ!" Vung tay lên, vội vã đuổi người.

Lẳng lẳng nhìn nàng, tiểu tử không hề nhúc nhích.

Nha? Không động? Vậy đổi lại là nàng trở về phòng ngủ bù được chứ?

"Không, không sao chứ? Vậy ta trở về ngủ bù!" Vợ vàng kêu lên, xoay người muốn chạy, nhưng mà mới cất bước lên, váy phía dưới thoáng chốc bị níu chặt, bất đắc dĩ cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên là một đôi tay nhỏ bé đang kéo chặt tác quái.

"Kỳ Nhi, để cho Đình Đang cô nương về phòng nghỉ ngơi đi, ngoan, buông tay, đừng quấy rầy người ta!" Hoàng Phủ Thiếu Phàm thấy thế vội vàng khuyên nhủ.

Giống như không nghe thấy, tiểu tử vẫn bất động như núi.

"Tiểu quý, ngươi muốn gì hả?" Cố gắng trợn mắt đến cực hạn, Cổ Đình Đang giả bộ hung ác trừng người.

Dưới ánh mắt trừng trừng hung ác, tiểu tử cuối cùng cũng động đậy, nhưng không phải là buông ra, mà lại ôm chặt lấy chân nàng.

"Oa---- tiểu quý này rốt cuộc muốn thế nào?" Oa oa kêu to, Cổ Đình Đang luống cuống, bình sinh chưa từng có kinh nghiệm ứng phó với trẻ con bao giờ, không khỏi có chút không biết làm sao.

"Kỳ Nhi?" Hoàng Phủ Thiếu Phàm kinh ngạc vạn phần, chỉ vì đứa nhỏ này từ trước đến giờ chưa từng thân cận với người ngoài như vậy.

Bất kể người bên cạnh có phản ứng thế nào, Bạch Văn Kỳ vẫn ôm chặt nàng như cũ không buông.

Thấy cậu nhóc không buông tay, Cổ Đình Đang một tay xóc thân thể nhỏ nhỏ của Bạch Văn Kỳ lên, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ không chút biểu cảm, "Tiểu quý, ngươi muốn bám vào ta chứ gì? Được, nếu ngươi muốn bám, ta cho ngươi bám! Đến, chúng ta đi ngủ!" Dứt lời, trong lúc mọi người còn đang sửng sốt kinh ngạc, trực tiếp cướp người đi.

"Chủ tử, ta đi mang thiếu gia trở lại...." Mắt thấy nàng đã mang tiểu chủ tử đi, Kiếm Nhi không cách nào an tâm, vội vàng muốn đuổi theo.

"Thôi đừng!" Nhẹ giọng ngăn cản, Hoàng Phủ Thiếu Phàm như có điều suy nghĩ nói: "Đây là lần đầu tiên Kỳ Nhi chủ động thân cận với người ngoài như vậy, đối với nó mà nói, coi như là chuyện tốt, cứ để bọn họ đi đi!"

"Nhưng mà...." Kiếm Nhi do dự.

"Ngươi không an tâm Đình Đang cô nương?" Nhìn thấu tâm tư của thị đồng trẻ tuổi.

"Dạ!" Người không rõ lai lịch, muốn tin tưởng cũng khó.

"Yên tâm đi!" Cười khê, khuôn mặt tao nhã lộ ra vẻ âm áp. "Đình Đang cô nương nếu thực sự có ý xấu, lúc giúp ta giải độc có thể động tay chân là hại được ta, cần gì lòng vòng một vòng lớn tìm Kỳ Nhi làm gì?" A... Tiểu cô nương kia, mặc dù luôn làm theo ý mình, làm việc toàn tốt cho mình, có lúc còn mang chút ác ý bướng bỉnh, nhưng tính tình thực sự ngây thơ hồn nhiên, tâm tư vô cùng đơn thuần.

Nghe vậy, trong lòng biết hẳn không nói sai, thân là thuộc hạ hai người mới nhìn nhau một cái, cùng nở nụ cười.

...

"Đại thúc, uống chén này đi!" "Cạch" một tiếng, một chiếc chén trắng đựng bên trong thứ chất lỏng có màu quý dị nhấp mắt từ đầu rơi xuống, an ổn đặt trên bàn đá.

Bên trong lương đình, Hoàng Phủ Thiếu Phàm vốn đang an tĩnh ngồi đọc sách, hôm nay lại chớp mắt một cái cũng không chớp nhìn chất lỏng quý dị bên trong chén, vẻ mặt vẫn ôn hòa trầm tĩnh từ trước đến nay có chút cổ quái.

Trên thực tế, kể từ sau tối hôm đó, Cổ Đình Đang động một chút là đột nhiên xuất hiện, cầm mấy thứ kỳ quái muốn hắn ăn, có khi là loại quả vô danh nào đó mùi vị không tệ, có lúc lại là một chút thuốc nước đã được sắc, nhưng nhiều nhất là mấy thứ chất lỏng màu sắc, mùi vị đều kỳ quái đến cực điểm như hôm nay.

Nàng nói, nhưng thứ kia đều là vật có thể lấy độc trị độc tiêu trừ đi kịch độc "Hàng đêm sâu" trong người hắn, người bình thường dính vào một giọt, khẳng định lập tức đi châu Diêm Vương, mà hắn dùng xong mặc dù không đến nỗi phải đến âm tào địa phủ trình diện, nhưng cùng với sự đau nhức trong ngực cùng với nôn ra máu không ngừng thì chẳng dễ chịu hơn chút nào, thế nên hôm nay lại thấy nàng mang thứ kỳ quái này xuất hiện, không nhịn được muốn thử dài.

Trên thực tế, hắn thực sự thử dài.

"Đại thúc, ngươi thử dài gì chứ? Đây chính là độc vật ta tần tần khổ khổ tìm khắp núi mới thấy được đấy!" Sao không biết tâm tư của hắn, Cổ Đình Đang vô cùng bất mãn, muốn nhảy lên bàn đá ngồi, song thân hình mới động, váy lại bị kéo chặt, khiến cho nàng suýt nữa té ngã, lập tức bất đắc dĩ xoay người trừng mắt, nhìn chăm chăm tiểu tử chưa cao đến thắt lưng, lòng tràn đầy bị phẫn.

Ồ... Khoảng thời gian này, trừ những khi thỉnh thoảng chạy khỏi sơn trang tìm kịch độc vật ra, chỉ cần ở bên trong trang, tiểu quý này liền giống như phân cá vàng dính sau móng nàng, ngay cả ăn cơm, ngủ cũng bám lấy nàng, này... này... đây là thế nào vậy? Nàng cũng đâu phải được mời đến Lục Ba sơn

trang làm vú em chứ!

"Đại thúc, tiểu quý nhà ngươi, ngươi có muốn tự mình thu hồi không hả?" Buồn bã nhìn chăm chăm nam nhân nhàn nhả bên cạnh, nàng bi thương hỏi.

Ồ.... Cho dù nàng có bắt lương đến đâu, cũng không thể bắt nạt một đứa trẻ có vấn đề được, bởi vì thế nên bây giờ thực bó tay.

Cổ nín nụ cười, Hoàng Phủ Thiếu Phàm ôm lấy Bạch Văn Kỳ, ôn nhu hỏi: "Kỳ Nhi thích Đình Đang tỷ tỷ, đúng không?" Trên thực tế, đối với hành động của tiểu tử này mấy ngày nay, hẳn trừ kinh ngạc ra, đồng thời cũng cảm thấy vui mừng.

A... Chủ động thân cận với người khác, đối với Kỳ Nhi mà nói đây là tiến bộ rất lớn, hẳn vô cùng vui khi việc thành ấy!

Giống như trước kia, Bạch Văn Kỳ không có bất kỳ phản ứng nào đối với câu hỏi của người bên cạnh, nhưng đôi mắt to lại nhìn chăm chăm Cổ Đình Đang, nhìn cho đến khi nàng nổi cả da gà.

"Đại thúc, ngươi đừng có nói vậy, ta không muốn để tiểu quý nhà ngươi thích đâu!" Chà xát cánh tay kêu to, nàng nhìn chăm chăm tiểu tử hung ác uy hiếp. "Tiểu quý, ta không muốn ngươi thích, nghe chưa hả? Bỏ cô nương không muốn làm vú em, không được đi theo ta nữa!"

Không nề hà, nàng rống thì cứ rống, đôi mắt to của tiểu tử vẫn không chớp mắt nhìn nàng chăm chú.

Bị cặp mắt to kia nhìn khiến cho có chút tức đến hồng người, lần đầu tiên trong đời, Cổ Đình Đang sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là sự lợi hại "Không đánh mà khiến người ta đầu hàng", nàng tin chắc tiểu quý trước mặt chính là cao thủ trong số đó, lập tức không khỏi sợ hãi, giọng nói mang oán trách: "Đại thúc, ngươi dạy dỗ thế nào vậy, một đứa nhỏ đang tốt đẹp, bị ngươi dạy thành âm dương quái khí như vậy..."

Nghe nàng oán trách, Hoàng Phủ Thiếu Phàm không khỏi cười khò. Aiz... Nếu như có thể, hẳn cũng không muốn Kỳ Nhi thành bộ dạng như vậy, chỉ tiếc mọi sự không theo ý người, cho dù mấy năm gần đây hẳn cho đứa nhỏ này tình yêu thương lớn nhất, nhưng vẫn không cách nào khiến cậu bé khỏi phục lại trước sự hoảng sợ đêm hôm đó ba năm trước.

Cổ Đình Đang không biết tâm tư của hắn, cũng hoàn toàn buông tha cho hy vọng xa vời tiểu tử kia sẽ buông tha cho mình, chẳng qua có thù không báo không phải là thiên tính, tiểu quý tạo nghiệp, làm nghĩa phụ nên gánh chịu, lập tức nheo mắt cười tà ác không ngừng -----

"Đại thúc, đừng nói nhảm nữa, mau uống chén này đi!" Quay lại chủ đề cũ, nàng cười hi hi đem chất lỏng quý dị kia đẩy đến trước mặt hắn.

Hừ hừ! Gần đây bị làm vú em chất đầy một bụng oán khí, nàng đã bỏ thêm vào chén thuốc độc này mấy thứ "Nguyên liệu tốt" không ảnh hưởng đến hiệu quả, nhưng sẽ khiến mùi vị trở nên rất kinh khủng, hắc hắc!

Lại không nói gì nhìn chăm chăm chén chất lỏng quý dị kia hồi lâu, Hoàng Phủ Thiếu Phàm âm thầm than thở, Aiz... Tuy nói là giải độc để bảo vệ tính mạng, nhưng mà cái giá tổn hại vị giác này cũng quá cao...

"Đại thúc, đừng than thở nữa, uống nhanh đi!" Khanh khách cười duyên, Cổ Đình Đang hiểu nguyên nhân khiến hắn than thở.

Tráng sĩ cắt cổ tay, hẳn một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm uống chất lỏng quý dị kia, ngay sau đó đem chiếc chén rỗng tuếch kia đẩy ra thật xa, không tiếng động biểu lộ lên sự chán ghét nơi đáy lòng.

Thấy vậy, Cổ Đình Đang cười đến càng thêm vui vẻ, đang muốn chế nhạo một phen, đúng lúc đó, bỗng dưng, một bóng người đột nhiên nhanh chóng lao đến từ xa.

"Chủ tử, Bạch Mộ Nam kia cùng tất cả người của Mã Gia bảo lại tới cửa, giờ đang bị Từ tổng quản chặn ở đại sảnh." Vội vàng bẩm báo tình thế trước đại sảnh, Kiếm Nhi thân sắc cảm giận.

Hừ! Bạch Mộ Nam kia là thân đệ của chủ cũ Lục Ba sơn trang ----- Bạch Mộ Phong, kể từ ba năm trước sau khi bị chủ tử đuổi khỏi sơn trang, liền ở bên ngoài phát tán lời đồn, khắp nơi kết giao với nhân sĩ giang hồ tìm đến gây phiền toái, mà mấy kẻ tự cho là danh môn chính phái kia, căn bản chẳng biết gì cả bị người ta giật giây tới cửa, luôn miệng nói muốn thay Bạch đại hiệp đã chết đòi công đạo, thật là ngu xuẩn!

Khuôn mặt ôn hòa thoáng chốc trở nên lạnh lẽo, Hoàng Phủ Thiếu Phàm giao đứa bé trong ngực cho hắn, cẩn thận phân phó, "Kiếm Nhi, đưa tiểu thiếu gia về chỗ phu nhân, bảo vệ hai mẹ con bọn họ cho tốt, đừng để xảy ra sai lầm gì, hiểu chưa?"

"Chủ tử yên tâm, Kiếm Nhi chắc chắn sẽ dùng tính mệnh bảo vệ tiểu thiếu gia cùng phu nhân." Dứt lời, Kiếm Nhi đã ôm Bạch Văn Kỳ nhanh chóng rời khỏi.

Đưa mắt nhìn hai người rời đi khỏi tầm mắt, Hoàng Phủ Thiếu Phàm mới nói với Cổ Đình Đang đang đầy mặt tò mò: "Đình Đang cô nương, xin ở lại chỗ này, tình thế ở đại sảnh còn không rõ, xin tận lực đừng đi ra đó, nếu không nhớ đầu xảy ra chuyện gì liên lụy đến cô nương, vậy thì lương tâm tại hạ sẽ hổ thẹn bất an." Hắn nghiêm mặt nói xong, ngay sau đó xoay người vội vàng đi về phía đại sảnh, lập tức không thấy bóng dáng đâu.

Tuy bị hảo tâm khuyên nhủ một hồi, song Cổ Đình Đang cũng không phải là kiểu người mà người ta bảo nàng đi hướng đông, nàng sẽ đi hướng đông, lập tức không khỏi cười lên một tiếng tinh nghịch, quay ra nhìn bóng lưng sắp biến mất kia làm một cái mặt quỷ.

"Hi hi... vất vả lắm mới có chuyện vui để chơi, ta sao có thể không đi tham gia náo nhiệt được chứ? Đại thúc đúng là không hiểu ta!" Cát giọng cười sung sướng, nàng hưng phấn đầy sức sống, cũng đi về phía đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Sở Sở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Bên trong Lục Ba sơn trang, chừng mười tên đại hán cao to vũ khí đầy mình tề tựu, mà dẫn đầu phía trước, trừ một tên vóc người khôi ngô to con Mã Gia Bảo đại công tử - Mã Duy An ra, còn có một người chừng gần ba mươi tuổi, tướng mạo tuấn mỹ ẩn theo vài tia âm hiểm xảo trá ----- Bạch Mộ Nam.

Chỉ thấy một đám tới cửa khiêu khích trợn mắt nhìn chăm chăm nam nhân đang cùng bọn họ giằng co, thần sắc lạnh lùng đầy sát ý, bên trong phòng khách, tất cả nô bộc đều đã tự động né tránh, không ai dám lưu lại, không khí ứ đọng căng thẳng dị thường, cơ hồ như ở trong trạng thái chạm vào là nổ ngay.

"Không biết hai vị đến Lục Ba sơn trang lần nữa là có gì chỉ giáo? Chẳng lẽ là không quên được bài học lần trước, muốn trở lại để Từ mỗ thay các người thư giãn gân cốt một phen?" Trong yên lặng, Từ Triển Nguyên chậm rãi lên tiếng, chẳng qua là trong giọng nói lạnh lùng tràn đầy giễu cợt.

Nghe vậy, Mã Duy An nhớ lại cảnh tượng lần trước bị đánh cho hoa rơi nước chảy, chật vật thoát đi mà đỏ mặt lên, thẹn quá thành giận quát: "Họ Từ, người chớ có kiêu ngạo! Lần trước là sơ ý mới để cho người chiếm tiện nghi, lần này chúng ta không dễ đối phó như vậy đâu!". Nghiêm túc mà nói, lần trước, hán đáp ứng cùng Bạch Mộ Nam cùng nhau tới trước đòi công đạo, nhưng thật ra là để gây náo động, ai ngờ lại mất mặt như vậy, lần này, hán lại tới nữa, chủ yếu là để đòi lại mặt mũi đã mất đi lần trước.

"Không sai! Lần này chúng ta có chuẩn bị mà đến." Một bên, Bạch Mộ Nam, kẻ tự nhận mình mới có tư cách nắm giữ gia nghiệp to lớn Lục Ba sơn trang này của huynh trưởng sau khi chết cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện, trông mặt hẹp dài chớp lên những tia ác độc, "Nô tài họ Từ kia, thức thời thì gọi cầu tặc Hoàng Phủ Thiếu Phàm kia ra đây, trả lại gia nghiệp huynh trưởng ta cực khổ gây dựng."

"Trả lại người?" Nhũ mày hơi ngược lại, khuôn mặt mặt chữ quốc của Từ Triển Nguyên tràn đầy giễu cợt. "Bạch đại hiệp còn có con côi ruột thịt. Phần gia nghiệp lớn như vậy, cho dù muốn trả, cũng không phải trả cho Bạch Nhị công tử nhà người chứ?"

Giống như tư niệm đầy lòng bị vạch trần, trong mắt âm lệ của Bạch Mộ Nam nhanh chóng thoáng qua một luồng sáng khiến người ta cơ hồ khó phát giác, song khuôn mặt tuấn mỹ lại cảm thán: "Tại hạ chính là quan tâm đến đứa cháu ruột còn non nớt và chị dâu không cách nào trông nom nổi phần gia nghiệp này, trước khi cháu ruột trưởng thành, do ta thân là thúc phụ trông coi cũng là bình thường, đợi đến khi cháu nhi đến tuổi, tự nhiên sẽ đem gia nghiệp trả lại cho hán..." Dừng một chút, âm điệu lại chuyển sang cứng rắn trào phúng, Bạch gia ta cũng đâu phải người lạ, phần gia nghiệp này dù sao cũng không đến lượt một người ngoài làm chủ."

Vô si! Căn bản là lòng lang dạ thú, còn nói được đường đường chính chính như vậy. Nếu phần gia nghiệp này rơi vào tay tên tiểu nhân Bạch Mộ Nam này, đừng nói sau khi tiểu thiếu gia lớn lên có thể lấy lại được gia sản, chỉ sợ kết quả của hai mẹ con họ khó mà lường trước được.

"Ha ha ha..." Giống như nghe được chuyện gì rất nực cười, Từ Triển Nguyên không khỏi cuồn cuộn thanh cười to, trong tiếng cười tràn ngập ý châm biếm: "Bạch Mộ Nam, người để cho tại hạ chân chính thấy được cái gì gọi là hình mẫu tốt nhất của bốn chữ 『chẳng biết xấu hổ』."

Bị tiếng cười trào phúng không chút che giấu nào này chọc giận, Bạch Mộ Nam giận tái mặt nói: "Ta lười phải nói nhảm với một tên nô tài, gọi tên cầu tặc Hoàng Phủ Thiếu Phàm ra đây!"

"Không sai! Gọi Hoàng Phủ cầu tặc cút ra đây." Mã Duy An vội vàng phụ họa, đám đại hán sau lưng cũng ríu rít cổ vũ.

Thấy vậy, Từ Triển Nguyên càng thêm cười lạnh không dứt, vung tay lên, rất có khí thế một người đã đủ giữ quan ải, vạn phụ mạc địch. "Chủ tử nhà ta há là người để bọn tạp nham các người nói gắp là gắp? Muốn tìm xúi quẩy, Từ mỗ ta phụng bồi đến cùng!" Hừ! Lâu lắm rồi hán không đại khai sát giới, không có nghĩa là hán bắt đầu ăn chay niệm phật. Đám phế vật này muốn tìm chết, hán rất vui vẻ được tiễn bọn chúng một đoạn.

Vốn Mã Duy An đang muốn đòi lại mặt mũi, nghe vậy không khỏi hét lớn một tiếng, không nói hai lời liền xông lên trước chuẩn bị đánh, mà Từ Triển Nguyên thấy vậy cũng chỉ lạnh lùng cười một tiếng, lúc đang âm thầm ngưng khí đang muốn đón đầu thống kích thì, một giọng nói thân nhiên đột nhiên nhẹ nhàng vang lên -----

"Triển Nguyên, chúng ta và Mã Gia Bảo không có thù oán, vẫn là đừng nên đa thương người..."

Giọng nói thanh nhã vẫn còn phiêu lãng trong không khí, Từ Triển Nguyên đã nháy mắt triệt hồi nội lực, cả người tránh khỏi thân ảnh mãnh công đánh tới kia, nhanh chóng lui về sau lưng Hoàng Phủ Thiếu Phàm đang bước ra từ nội sảnh.

"Chủ tử, sao ngài lại tới?" Hán thần thái cung kính, đáy mắt lại lóe lên vẻ không đồng ý.

Đáng chết! Nhất định là Kiếm Nhi đi mật báo. Kiếm Nhi này cũng thật là, sao không suy nghĩ đến tình trạng thân thể hiện giờ của chủ tử, tùy tiện hiện

thần trước mặt mọi người, nếu xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?

Nhìn thấy ý phản đối nơi đây mất hẳn, Hoàng Phủ Thiếu Phàm trấn an cười một tiếng, ngay sau đó xoay người nhìn đám người kia, khóe miệng vẫn cong lên nụ cười tao nhã như cũ, nhưng sự ảm áp quen thuộc nơi đây mất đã không thấy đâu. "Lục Ba son trang cảnh vệ sâm nghiêm, khách tới chơi chỉ cần ở bên trong trang, tuyệt đối không cần lo lắng đến sự an toàn của bản thân, hai vị vừa tới son trang bái phỏng làm khách, sao phải mang theo hộ vệ làm cho lớn chuyện như vậy?"

Mới vừa tung một kích bị Từ Triển Nguyên né qua, Mã Duy An nhanh chóng lui tới bên cạnh Bạch Mộ Nam, nghe vậy, lập tức sảng giọng kêu to, "Hoàng Phủ câu tặc, ai tới làm khách? Chúng ta tới là để giết câu tặc nguoi, giúp Bạch đại hiệp đã khuất đòi lại công đạo, đòi lại sản nghiệp của Bạch gia đã bị nguoi chiếm mất!"

Đuôi lông mày khẽ nhếch, Cổ Đình Đang mắt sáng như đuốc, bắn thẳng đến khuôn mặt tuấn mỹ âm hiểm kia, giọng nói êm ái tựa như cười lại tựa như trào phúng. "Là giúp huynh trưởng đòi, hay là giúp chính Bạch nhị công tử nguoi đòi?"

Nghe vậy, chỉ thấy Bạch Mộ Nam lòng dạ sâu xa thần sắc không đổi, cổ ra vẻ tiêu sái vung chiếc quạt trong tay, lý do hết sức đầy đủ, "Vô luận là đòi giúp ai, tóm lại chính là giúp Bạch gia đòi. Nói thế nào đi chăng nữa, trên đời này, trừ đại tâu ra, Kỳ Nhi cũng chỉ có một thúc phụ máu mủ là ta, mà đại tâu là nữ nhân không thể gánh vác nổi gia nghiệp này. Thúc phụ ta đây không giúp hai mẹ con bọn họ, chẳng lẽ còn im lặng không lên tiếng, nhìn một ngoại nhân vào làm đương gia, xâm chiếm gia sản huynh trưởng ta để lại cho hai mẹ con họ sao?"

Lời này nói ra, hợp tình hợp lý, lập tức khiến cho kẻ đầu óc đơn giản như Mã Duy An nhiệt tình phụ họa -----

"Không sai! Không sai! Cho dù con cô của Bạch đại hiệp tuổi còn quá nhỏ, không cách nào trông coi gia nghiệp, cũng nên do thân thúc phụ máu mủ thay mặt quản lý, sao có thể đến phiên nguoi vào Lục Ba son trang làm chủ."

Nói đến nói đi, tóm lại chính là vì gia sản lớn như vậy mà nghĩa huynh nếu lại, nếu là bình thường, hẳn căn bản không để mắt đến cái gì mà tài phú quyền thế, ai muốn lấy thì cứ lấy, chỉ tiếc trước khi lâm chung nghĩa huynh đã giao hai mẹ con đại tâu cùng gia nghiệp này phó thác cho hắn, lời di ngôn cuối cùng lại cực kỳ khắt khe dặn dò phải trực xuất nguoi em kia ----- cũng chính là Bạch Mộ Nam khỏi son trang, cho nên.... thực xin lỗi! Hắn vô luận thế nào cũng không thể để Bạch Mộ Nam trở lại trông coi Lục Ba son trang.

Lại nói, vẫn còn có một nghi vấn vẫn quanh quẩn trong lòng, trước khi gỡ bỏ được nghi vấn này, hắn không có cách nào an tâm giao đại tâu và Kỳ Nhi cho Bạch Mộ Nam chiếu cố, cho dù người giang hồ có nói khó nghe cỡ nào, hắn vẫn không thẹn với lòng, chỉ mong không làm cho nghĩa huynh đã khuất phải thất vọng.

Nghĩ đến đây, bờ môi của Hoàng Phủ Thiếu Phàm vẫn mang theo nụ cười như cũ, nhưng trong mắt lại trở nên rét lạnh cứng rắn: "Vô luận lý do của các nguoi đường đường chính chính như thế nào, ta cũng không thể giao hai mẹ con đại tâu cùng Lục Ba son trang giao cho Bạch nhị công tử nguoi!"

Mặc dù sớm biết hắn không thể nào dễ dàng nhượng bộ, Bạch Mộ Nam nghe vậy xong sắc mặt vẫn không khỏi trầm xuống, trông mắt âm ngoan nhanh chóng thoáng qua một tia ác độc kỳ lạ. "Hảo một tên câu tặc, chiếm gia sản nhà nguoi ta còn lẽ thẳng khí hùng như vậy, hôm nay ta kiểu gì cũng phải bắt nguoi giao ra tất cả... A..."

Bỗng dưng, giọng nói âm ngoan bị một bóng đen loáng qua cắt đứt, hắn mới chợt vật thoát khỏi kinh hiểm, liền nghe thấy một tiếng "Keng" chất chứa vang lên, âm khí kia đánh vào cây cột rơi xuống, lăn trên mặt đất mấy vòng, đợi đến khi ngưng mắt nhìn kỹ, lại là một chiếc chuông bằng bạc lóe sáng lấp lánh.

Nhìn chằm chằm chiếc chuông bạc sáng lấp lánh trong ánh sáng, sắc mặt Bạch Mộ Nam xanh mét, còn chưa kịp mở miệng lên án Hoàng Phủ Thiếu Phàm ra tay đánh lén hạ lưu, một chuỗi tiếng leng ca leng keng chất chứa, cùng với tiếng cười khanh khách vang lên -----

"Hi hi... Nói nhảm nhiều như vậy, sao vẫn chưa thấy đánh gì cả? Mắt công ta chờ lâu như vậy, giờ không chịu được nữa, không thể làm gì khác hơn là 『tung gạch như ngọc』 thôi, giúp mọi người làm nóng nguoi." Giọng nói ầm ầm trào phúng chế nhạo mới vang lên, một bóng người mảnh mai từ ngoài cửa sổ tung nguoi xông vào đại sảnh, bóng người xinh xắn đứng chính giữa hai phe đang giằng co.

"Đình Đang cô nương..." Liếc thấy là nàng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cười khổ lắc đầu. Aiz... Tiểu cô nương này căn bản chẳng đem lời hắn nói bỏ vào trong tai, thật là khiến nguoi ta đau đầu.

"Đại thúc, các nguoi muốn đánh thì đánh nhanh một chút, lấy ở đâu ra mà lăm lăm nói nhảm như vậy? Ta chờ sắp không nhịn được rồi!" Đôi mắt to nhìn chằm chằm dò xét, Cổ Đình Đang chu cái miệng nhỏ nhắn oán trách liên hồi.

Ai da! Mấy nguoi này không biết thế nào là tốc chiến tốc thắng sao? Kéo dài lâu như vậy, khiến cho nguoi trốn xem trò vui là nàng đây cũng thấy buồn ngủ.

"Hoàng Phủ câu tặc, không ngờ nguoi ti tiện như vậy, âm thầm ắp giấu nguoi núp ngoài cửa sổ đánh lén!" Sắc mặt cực kỳ khó coi, Bạch Mộ Nam tức giận mắng.

"Ai đánh lén?" Nghe mà phát giận, đôi mắt tinh ranh của Cổ Đình Đang quét về phía hắn, cười hi hi phản bác, "Không phải ta đã nói rồi, ta là 『tung gạch như ngọc』, nguoi ngẩn ngơ sao?"

"Tiểu yêu nữ, là nguoi!" Đột nhiên, Mã Duy An đứng một bên vọt ra chỉ vào nàng, trên mặt vừa sợ vừa giận, không thể nào ngờ đến sẽ gặp nàng ở đây.

Người kia là ai, sao giống như biết nàng vậy?

Cảm thấy kỳ quái, Cổ Đình Đang quét hán từ trên xuống dưới mấy lần, thật sự không có chút ấn tượng nào về người này, cuối cùng buồn bực quay đầu hỏi Hoàng Phủ Thiếu Phàm, "Đại thúc, người kia là ai? Ta biết sao?"

Chính nàng có biết đại công tử của Mã Gia Bảo hay không, lại còn tới hỏi hán?

Bị vắn đề từ trên trời rơi xuống làm cho lắc đầu mất mặt, ở trong bầu không khí ngưng tụ giằng co này, Hoàng Phủ Thiếu Phàm lại không khỏi có nỗi xúc động muốn bật cười.

"Đại thúc, người cũng không biết người kia là ai sao?" Cho rằng cái lắc đầu của hán chính là câu trả lời, Cổ Đình Đang lúc này mới quay đầu nhìn về phía Mã Duy An, vẻ mặt có chút thương hại. "Ngay cả đại thúc cũng không biết người là ai, có thể thấy người chẳng qua chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, ta nghĩ, ta chắc là không biết vô danh tiểu tốt."

Lời này vừa nói ra, chỉ thấy "Vô danh tiểu tốt" giận đến mặt tím như gan lợn, tức giận rống to, "Yêu nữ, người dám chặt một cánh tay của Nhị đệ ta, lại còn không biết ta là ai? Người của Mã Gia bảo chúng ta trong khoảng thời gian này đi khắp nơi tìm tung tích của người, chính là muốn thay Nhị đệ ta báo thù, không ngờ người lại trốn ở đây, thực đúng là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, nay lại có được chẳng phí công!"

Hừ! Thời gian trước, hán cùng với Nhị đệ hẹn nhau hội họp ở tửu lâu trấn trên, vậy mà mới đến trước cửa tửu lâu, chỉ thấy một cô nương áo tím đồng thời bước ra, trong miệng còn lầm bầm oán trách cái gì mà "Đor tay" gì đó, lúc ấy hán cũng không nghĩ nhiều, cho đến khi vào trong tửu lâu, mới khiếp sợ phát hiện ra cánh tay của Nhị đệ đã bị người ta chặt đứt.

"Ai da! Thì ra người là huynh trưởng của tên đang đồ từ đó!" Vẻ mặt chợt hiểu ra, nàng không chút áy náy, lại còn cười hi hi nói: "Tên đệ đệ háo sắc hư hỏng của người tay giống như bị thừa ra vậy, cứ thích đặt sai chỗ, ta thay hán suy nghĩ, dứt khoát một đao chém cái tay kia, tránh cho hán về sau lại đặt sai chỗ. Người của Mã Gia bảo các người nên cảm tạ ta mới đúng, còn báo thù gì chứ?"

Ai da da! Lúc ấy nàng mới dùng xong cơm ở tửu lâu, đang muốn rời đi, ai ngờ đang đi đến bàn bên cạnh, đột nhiên lại có một bàn tay lộ son chi trao đánh lên mũi của nàng, hơn nữa dưới sự giận dữ trợn mắt của nàng hán lại còn đắc ý cười to, khiến cho nàng không thể làm gì hơn là đáp lễ lại, đáp lại bằng một nụ cười rục rịch, cộng thêm cả lời ----- một cánh tay đứt.

"Yêu nữ ghê tởm này, người đâu, lên!" Khí giận công tâm, Mã Duy An vung tay lên, dẫn một đám đại hán vô trang xông lên đánh.

"Đã sớm nên đánh, ai bảo các người cứ trì hoãn lâu như vậy? Ha ha ha..." Bị mọi người bao vây đánh, Cổ Đình Đang chẳng những không khăn trương ngược lại còn sung sướng cười vui vẻ không ngớt.

Chỉ một thoáng, chỉ thấy nàng như một con bướm nhẹ nhàng bay nhảy, thành thạo lướt qua đao quang kiếm ảnh, giống như một đũa nhỏ nghịch ngợm ham chơi, lúc thì đánh chỗ này, lúc thì đập chỗ kia, thật sự là náo nhiệt vô cùng.

"Chuyện này là sao? Chính chủ nhân còn chưa đánh, nàng lại còn tham gia náo nhiệt lên trước!" Sững sờ nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt, Từ Triền Nguyên hiếm hoi thấy buồn cười.

Hoàng Phủ Thiếu Phàm lắc đầu bật cười, lúc đang muốn mở miệng, đột nhiên một trận đau nhức ập tới ngực, khiến cho hán không khỏi ứa mồ hôi lạnh....

Hồng bét! Chén nọc độc vừa mới uống kia, giờ đang phát huy tác dụng trong cơ thể hán.

Chú ý đến sắc mặt đột nhiên trắng bệch của hán cùng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Từ Triền Nguyên cảm thấy lạnh một trận, đang muốn mở miệng hỏi thì, một tiếng hét lớn đẩy câu giận đã bắn tới -----

"Hoàng Phủ cầu tặc, chúng ta hôm nay hãy chấm dứt đi!" Một đám người bên cạnh đã đánh đến náo nhiệt, Bạch Mộ Nam cũng không chịu yên lặng, lập tức hét lớn một tiếng, xông thẳng về phía cái gai trong mắt.

"Chỉ bằng người, còn chưa có tư cách động đến chủ tử nhà ta!" Giữu cột lạnh lùng, Từ Triền Nguyên giành trước bước lên, động thân đón lấy công kích của hán, không còn rảnh để chú ý đến tình trạng của Hoàng Phủ Thiếu Phàm.

Trong lúc nhất thời, bên trong đại sảnh chuông ảnh bay múa, kiếm quang bắn ra bốn phía, tiếng đao kiếm va chạm lách cách leng keng vang lên không ngớt, biết bao náo nhiệt, song Hoàng Phủ Thiếu Phàm lại chỉ có thể khẽ run tay, tự móc chiếc bình nhỏ trong ngực ra, đổ viên dược đỏ như lửa Cổ Đình Đang tặng cho ăn vào...

"Hi hi... Quá kém! Quá kém! Cùng các người đánh tiếp, ta cũng chẳng còn thú vị nữa!"

Tiếng cười như chuông bạc vang lên, Cổ Đình Đang cảm thấy chẳng có gì vui, lập tức không biết thi triển bộ pháp gì, chỉ thấy thân hình nàng chợt lóe, người đã nháy mắt biến mất, trước khi Mã Duy An kịp phản ứng lại, đã đột nhiên xuất hiện ở phía sau hán, chân ngọc nhấc lên, đôi ủng nhỏ không chút khách khí đập thẳng về phía mũi hán, cho hán đi vồ ếch tại chỗ.

"Thiếu chủ, người không sao chứ?" Bọn đại hán sợ hãi kêu, ba chân bốn cẳng vội vàng tiến lên đỡ vịn chủ tử nhà mình.

"Ha ha ha... Vô ếch! Vô ếch..." Vô tay cười to, Cổ Đình Đang thấy thực vui vẻ, cảm thấy đám người kia giờ quá yếu, đánh loạn cũng chẳng thú vị, lập

tức làm cái mặt quý, giọng nói trong trẻo chán ghét: "Các người chơi chẳng vui tẹo nào, ta không chơi nữa!"

Vừa nói xong, nàng lười phải lãng phí thời gian, xoay người cười hi hi đi về phía Hoàng Phủ Thiếu Phàm, miệng còn đắc y kêu oang oang, "Đại thúc, người thấy võ công ta thế nào? Có tư cách để giành ghế đại ma đầu với người chứ...."

"Yêu nữ, ta giết người!" Gầm thét rống giận, Mã Duy An chưa từng chịu nhục nhã như vậy bao giờ, tức đến mù quáng, hất đám thủ hạ đang đỡ hấn ra, vận công lực toàn thân lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, tập kích về phía Cổ Đình Đang đang quay lưng về phía hấn.

Xem tính trẻ con của nàng phát tác, lại dám thôi lui khỏi lúc đang đối chiến kịch liệt, không chút đề phòng nào đưa lưng về phía địch nhân là hết không chơi nữa, Hoàng Phủ Thiếu Phàm đang muốn lên tiếng nhắc nhở, lại thấy Mã Duy An không thèm để ý đến tiếng xầu đánh lén, lấy tư thế sấm vang chớp giật tấn công về phía nàng, rõ ràng muốn đưa người vào chỗ chết, nhất thời cảm thấy hoảng hốt -----

"Cẩn thận!" Sợ hãi rống lên, hấn giống như có khả năng thay hình đổi vị, vốn bóng dáng vẫn đứng ở cách đó năm trượng, trong chớp mắt đã xuất hiện bên người nàng, cánh tay dài ôm ngang lấy thân thể mảnh mai mềm mại chặt chẽ vào lồng ngực, mà một tay kia lại chính diện nghênh đón một chương bèn nhọn cực không quang minh chính đại kia.

Thoáng chốc, "Oành" một tiếng, chỉ thấy Mã Duy An bị chương lực đẩy bắn lại, như con diều đứt dây té bay về phía sau, mà Hoàng Phủ Thiếu Phàm đến động cũng không động, vững vàng bảo vệ người trong lồng.

"Chủ tử!" Từ Triển Nguyên đang đánh nhau kịch liệt với Bạch Mộ Nam mất thấy một màn hung hiểm này, không khỏi hoảng hốt sợ hãi rống lên, không còn lòng dạ nào tiếp tục dây dưa, chương ảnh tung bay, lấy chiêu thức ngoan độc cứng rắn bức lui Bạch Mộ Nam, nhanh chóng phi tới bên cạnh Hoàng Phủ Thiếu Phàm, vội vàng hỏi: "Người không sao chứ?"

"Đại thúc..." Kinh ngạc thờ nhẹ, Cổ Đình Đang quả thực không dám tin.

Tại sao có thể như vậy? Đại thúc phải hiểu rõ thân thể của hấn hiện giờ, chỉ cần kinh động chân khí một chút, nhất định sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nhưng hấn lại thay nàng đón lấy một chương của Mã Duy An, này... này.... hấn không cần mạng nữa hay sao? Sao lại có người dám vì người khác mà làm tổn thương bản thân mình chứ? Hấn rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

Hoi giạt mình nhìn hấn, đáy lòng Cổ Đình Đang nổi lên một tia dao động bất thường.

Giống như không nghe thấy tiếng hô của hai người, sắc mặt Hoàng Phủ Thiếu Phàm dù vẫn tái nhợt, nhưng vẻ mặt vẫn không chút gợn sóng như cũ, ánh mắt như điện kiên định nhìn chằm chằm đám người kia -----

"Các người muốn ta đại khai sát giới sao?" Hấn chậm rãi mở miệng, song giọng nói cực kỳ êm ái lại ẩn chứa sát cơ tàn khốc mà không ai dám hoài nghi.

Bị cặp mắt tinh thấu kia nhìn chòng chọc, Bạch Mộ Nam cảm thấy rét run, lòng to cả người không tự chủ được dựng hết cả lên, vô hình chung giống như bị một cỗ áp lực khổng lồ trấn trụ, nhất thời không dám tiếp lời, mà Mã Duy An mới bị đánh cho té bay ra ngoài thương thế cũng không nhẹ, liền tiếp ới ra mấy ngụm máu tươi, cuối cùng được đám thuộc hạ đỡ dậy.

"Ta... Chúng ta ... trước rút lui..." Lại ới ra một búng máu, Mã Duy An đứt quãng nói. Hấn mặc dù không thông minh, nhưng cũng không phải đần độn, biết rõ khi nào nên lui mới không để mình uống mạng.

"Nhưng mà..." Bạch Mộ Nam không cam lòng.

"Trước rút lui!" Mã Duy An nháy mắt, đáy lòng đã suy tính phương án.

Hừ! Chỉ cần qua ngày hôm nay, hấn tự nhiên có thể khiến cho đông đảo nhân sĩ giang hồ theo bọn hấn đến Lục Ba sơn trang, cho đứa yêu nữ cùng Hoàng Phủ cầu tặc kia nhục nhã.

Trong lòng biết Mã Duy An kiên trì muốn rút lui, mình cho dù có lưu lại cũng là một bàn tay không vỗ nên tiếng, dù sao nhân mã đều là của Mã Gia bảo, Bạch Mộ Nam cũng chỉ có thể rửa thắm trong lòng, không thể làm gì.

"Hoàng Phủ cầu tặc, ta sẽ không bỏ qua như vậy đâu, ngày khác nhất định sẽ khiến người phải trả lại sản nghiệp Bạch gia!"

Trong chớp mắt, đại sảnh chật kín không còn lấy một bóng người, nhưng vào lúc này, vốn nên đứng thẳng lại đột nhiên há mồm phun ra một ngụm máu tươi, huyết vụ đầy trời nhuộm đỏ một thân áo trắng, cũng bắn tung tóe lên chiếc váy màu tím nhạt của người đang được bảo vệ trong ngực.

"Đại thúc!"

"Chủ tử!"

Kinh hoàng kêu to, Cổ Đình Đang cùng Từ Triển Nguyên vội vàng đỡ lấy thân thể chột mê man mềm nhũn của hấn.

"Người đâu! Mau đi tìm đại phu..." Từ Triển Nguyên mắt không chế rống to, luôn miệng gọi người.

"Mời đại phu cái gì? Ta chính là đại phu của đại thúc!" Tức giận trách cứ, Cổ Đình Đang vội vàng nói: "Mau! Đưa đại thúc về phòng, chậm trễ sẽ không kịp!"

Từ Triển Nguyên thấy hoảng hốt, lập tức không dám chần chừ thêm nữa, ôm lấy Hoàng Phủ Thiếu Phàm xông thẳng vào bên trong, mà Cổ Đình Đang cũng nhanh chóng theo sát phía sau, trong lo lắng, mơ hồ của một tâm trạng kỳ dị đang lên men trong đáy lòng...

Đáng ghét! Đại thúc sao lại che chở cho nàng? Ghét! Ghét! Ghét! Nàng ghét người như thế, ghét đại thúc như vậy....

Ồ... Đại thúc, người ngàn vạn không thể chết, nếu không cả đời này sẽ ghét người!

"Bình này không được... Bình kia cũng không được... cái này cũng vô dụng..." Bên trong phòng, Cổ Đình Đang gấp đến độ luống cuống tay chân, không ngừng lấy từng bình thuốc ra từ trong bọc quần áo của mình, cái bàn lớn như vậy đã bị bày đầy chai lọ, hơn nữa số lượng vẫn không ngừng gia tăng.

"Cô đây là đang làm gì?" Nhìn Hoàng Phủ Thiếu Phàm hơi thở yếu ớt nằm trên giường, Từ Triển Nguyên lại trừng mắt nhìn về phía chiếc bàn đầy bình thuốc kia, gấp đến độ gầm thét rống to, "Nếu cô không có cách nào giúp được chủ tử, mau nói một tiếng, ta còn sớm đi mời đại phu, tránh cho cô làm cho chậm trễ!"

"Lấy tình trạng của đại thúc, cho dù người có mời một trăm đại phu cũng vô dụng!" Trong lòng đang gấp rút, lại nghe hán rống rồi rống, Cổ Đình Đang ngẩng đầu tức giận bộp lại, sau đó lại vội vàng cầm đầu trong bọc quần áo "Tìm báu vật"

"Đáng ghét! Rốt cuộc là ở đâu... ở đâu... A! Có, thấy rồi!" Mừng rỡ kêu to, nàng cầm chiếc bình sứ màu xanh nhạt vọt tới bên giường hẹp, đẩy tổng quản đang chiếm chỗ một bên ra, đỡ Hoàng Phủ Thiếu Phàm đang hôn mê dậy, cái miệng nhỏ nhắn cắn rụng nắp bình, một trận hương thơm lạ lùng thoảng chốc tràn ngập trong căn phòng.

"Đó là cái gì?" Tuy đã bị đẩy ra phía sau, Từ Triển Nguyên vẫn hết sức chen ra phía trước, không yên tâm nhìn chằm chằm vào bình thuốc trên tay nàng.

Không có thời gian trả lời hán, Cổ Đình Đang đem miệng bình để sát vào bên miệng Hoàng Phủ Thiếu Phàm mớm thuốc, song khi nhìn thấy chất lỏng có mùi thơm kỳ lạ nứt mũi kia chảy xuống từ khóe miệng, nàng ảo não khẽ rủa một tiếng, không rảnh nghĩ ngợi nhiều, ngửa đầu một hớp uống chất lỏng trong mình, dưới vẻ mặt trợn mắt cứng lưỡi của tổng quản mặt đen, cái miệng phẫn nộ dán chặt lên bờ môi mỏng đang khép chặt.

Nàng... nàng vậy mà lại không để ý đến nam nữ hữu biệt, không chút do dự lấy miệng bón thuốc cho chủ tử? Đây.. rốt cuộc phải nói là chủ tử làm hỏng danh tiết của nàng, hay là nàng bồi nhọ sự trong sạch của chủ tử đây?

Từ Triển Nguyên hoàn toàn sững sờ ngây người, nghĩ thầm nếu chuyện như vậy truyền ra, vương phải lễ giáo, chủ tử chẳng phải sẽ không cưới nàng không được sao?

Nghĩ đến đây, hán lắc đầu, không dám nghĩ tiếp nữa.

Cổ Đình Đang cũng mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, chuyên chú bón thuốc xong, cái miệng nhỏ nhắn lúc này mới chậm rãi rời khỏi môi mỏng, động tác nhẹ nhàng đặt Hoàng Phủ Thiếu Phàm nằm lại trên giường, gương mặt xinh xắn vốn đầy lo lắng cuối cùng cũng có vẻ buông lỏng.

"Khụ..." Ho nhẹ một tiếng, khuôn mặt ngăm đen của Từ Triển Nguyên nổi lên một tầng hồng nhạt. "Cô vừa mới cho chủ tử uống cái gì?" Cho dù có chút lúng túng, điều cần hỏi, hán vẫn phải hỏi cho rõ ràng.

"Long Tiên Hương!" Có hỏi có đáp, nàng đem chiếc bình sứ màu xanh nhét lại vào bọc quần áo.

"Long Tiên Hương?" Lầm bầm nhắc lại, Từ Triển Nguyên khó hiểu. "Thứ đó dùng làm gì?"

Lấy ánh mắt nhìn một đũa ngọc liếc xéo một cái, Cổ Đình Đang cười hi hi nói: "Dùng để cứu mạng, nếu không thì còn dùng để làm gì?" Hắc hắc, "Long Tiên Hương" là tiên đan cứu mạng đó, ban đầu lúc Vô Thường thúc thúc đưa cho nàng ngàn vạn lần dặn dò là chỉ có ở lúc nguy hiểm đến tính mạng mới được dùng, nói cái gì mà cho dù thương thế có nặng đến đâu, nếu chỉ còn một hơi thở, chỉ cần dùng một bình "Long Tiên Hương" này thôi, cho dù Diêm Vương lão gia cũng không đưa người đi nữa.

Vô Thường thúc thúc nói lợi hại như vậy, chính là sợ nàng chỉ được một hồi, đã đem "Long Tiên Hương" này làm nước đường uống, lung tung lãng phí. Mà trên thực tế, có mấy lần lúc ở nơi hoang dã bởi vì khát nước nàng cũng từng nghĩ đến bình "Long Tiên Hương" này thật, nhưng nhớ lại gương mặt quý nghiêm túc dặn dò kia, không thể làm gì khác hơn mà bỏ qua cho ý định này.

Hôm nay nghĩ lại, may mà lúc ấy không có lấy ra giải khát, nếu không thì đại thúc thảm rồi.

Nghe vậy, chẳng có lòng dạ nào so đo nấy câu chữ trào phúng của nàng, Từ Triển Nguyên ngưng mắt nhìn chủ tử đang hôn mê trên giường, phát hiện sau khi hán dùng xong "Long Tiên Hương" kia, mặc dù sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nhưng sắc môi vốn hơi tím cũng đã chuyển dần, không còn mang từ khí như trước.

Xem ra nàng nói quả nhiên không giả!

"Đừng nhìn nữa! Có nhìn nữa, đại thúc cũng không tỉnh lại ngay được đâu!" Đặt mông ngồi xuống mép giường, Cổ Đình Đang không khăn trương như trước nữa, dùng cái giọng lưu loát nhạo báng quen thuộc, đôi ủng nhỏ lại bắt đầu rung rung.

Nghiêng đầu dò xét nhìn về trêu tức của nàng một cái, Từ Triển Nguyên lần đầu tiên lộ ra một nụ cười thật lòng, giọng nói thành khẩn vạn phần, "Cám ơn cô!" Qua lúc này, hán cuối cùng có thể xác định, tiểu cô nương trước mắt này thực sự không có ác ý với chủ tử.

Thấy hần nói cảm ơn chân thành như vậy, Cổ Đình Đang lại thấy không quen, vuốt vuốt mũi nói sang chuyện khác. "Đại thúc mặt đen, người đi làm chuyện của người đi, đại thúc giao cho ta là được."

Đến giờ, Từ Triền Nguyên đã hoàn toàn tín nhiệm nàng, lập tức gật đầu nói: "Vậy làm phiền cô, cần bất cứ thứ gì, xin cứ việc phân phó!" Hần, coi nàng như khách đối đãi.

Đáp lại bằng một nụ cười rực rỡ, Cổ Đình Đang phất phất tay bày tỏ không thành vấn đề, cho đến khi nhìn thấy hần mỉm cười xoay người bước ra khỏi phòng xong, tầm mắt của nàng mới chậm rãi trở lại trên khuôn mặt nam nhân đang hôn mê trên giường.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt đang nhắm chặt mắt kia, nàng không nói câu nào lặng nhìn một lúc lâu, vốn nụ cười tinh quái lúc nào cũng treo trên mặt giờ phút này đều mất tăm mất tích, vẻ mặt có chút quái dị, trong đầu suy nghĩ cứ cuộn cuộn không dứt...

Đáng ghét! Đại thúc sao phải không màng tính mệnh của mình bảo vệ nàng chứ? Nàng thực chán ghét những kẻ như hần, nhưng mà... nhưng mà đáy lòng vì sao lại có một cỗ cảm động khó hiểu?

Người dùng tính mạng để che chở cho nàng...

"Đại thúc, người thật khiến cho người ta chán ghét..." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của hần, Cổ Đình Đang giận dữ buồn bực lắm lắm, nhưng khi ánh mắt rơi xuống cánh môi mỏng ưu nhã, ngón tay của nàng không tự chủ được chạm lên môi mình, hai gò má phồng nộn không tự chủ được khẽ hồng lên.

Ai nha! Môi của đại thúc thật ra thì... thật ra thì rất ấm áp mềm mại nha!

Vừa nãy vội vã cứu người, căn bản không có tâm tư suy nghĩ nhiều, giờ vất vả mãi cũng bình tâm lại, lúc này mới nhớ lại lúc mình lấy miệng hôn thuốc khi nãy, xúc cảm tốt đẹp khi cái miệng nhỏ nhắn dán lên môi hần.

Ừm... Nếu dán lên lần nữa, không biết có giống lúc trước không nhỉ? Mặc kệ! Thừa dịp đại thúc hôn mê, trộm đậu hũ của hần ăn coi, thử xem mùi vị của miệng hần có phải tuyệt vời như lúc nãy không?

Nghĩ đến đây, nàng cười hắc hắc, trong tò mò mang theo tà ác, thân thể mềm mại cúi xuống, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng một lần nữa dán lên bờ môi mỏng tái nhợt lại mềm mại, một lúc lâu lâu sau, nàng đỏ mặt thẳng người dậy cười.

Hi hi, quả nhiên là mùi vị tuyệt vời không chê vào đâu được!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Sở Sở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Ba ngày sau.

Đêm khuya thanh vắng, thỏ ngọc trên cao, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng theo song cửa sổ chiếu vào trong phòng, nội thất lớn như vậy lại yên tĩnh một mảnh, cả phòng tràn ngập sự im lặng.

Trên chiếc giường hẹp, nam nhân có diễm mạo văn nhã đã bất tỉnh trọn ba ngày, ngay đúng giờ phút này, lại thấy mí mắt hần khẽ run, ngay sau đó một cặp mắt tuấn mỹ chậm rãi mở ra....

Đình Đang cô nương?

Mới mở mắt, đập vào mắt hần là khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn đang lim dim canh giữ bên giường. Hoàng Phủ Thiếu Phàm ngẩn ra, ngồi thẳng dậy, song vừa mới chống người dậy lại lập tức lực bất tòng tâm ngã xuống giường, phát ra một tiếng vang khe khẽ, nhưng vẫn đánh thức người đang lim dim.

"Đại thúc, người tỉnh rồi!" Xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, thấy hần muốn gầy dựa ngồi dậy, Cổ Đình Đang vội vàng đỡ dậy, cũng cảm gối đầu đặt sau lưng để hần có thể thoải mái dựa vào.

"Đình Đang cô nương, đa tạ cô." Lễ phép nói cảm ơn, đáy mắt Hoàng Phủ Thiếu Phàm lại tràn ngập nghi ngờ. Kỳ quái! Sao nàng ta lại ở trong phòng hần? Triền Nguyên đâu? Kiếm Nhi đâu?

Phảng phất như nhận thấy vẻ hoang mang của hần, Cổ Đình Đang cười hi hi ngồi xuống mép giường, theo thói quen lắc lư đôi ủng nhỏ, chiếc chuông trên người lại leng keng leng keng rung lên ồn ào.

"Đại thúc, người hôn mê ba ngày, ba ngày này đều do ta phụ trách chiếu cố, cố gắng bón cho người linh đan diệu dược người ta có cầu cũng không được, mới đem cái mạng nhỏ người vọng động chân khí, suýt bước vào quỷ môn quan đoạt lại được đó!" Không đợi hắn đặt câu hỏi, nàng tự động trả lời nghi ngờ của hắn.

Nghe vậy, trí nhớ trước khi hôn mê cuối cùng cũng trở lại, Hoàng Phủ Thiếu Phàm chợt hiểu ra, thành tâm nói cảm ơn: "Thì ra là như vậy! Thật đa tạ ơn cứu mạng của cô."

"Không có gì! Nếu không phải người che chở cho ta, cũng sẽ không thương tổn bản thân." Nhìn thẳng vào khuôn mặt tái nhợt trầm tĩnh, Cổ Đình Đang không nói thêm nữa, bàn tay nhỏ bé nhấc lên, trực tiếp mò vào trong ngực áo hắn.

Có chút kinh ngạc, bận tâm đến lễ giáo muốn tránh, lại bởi vì bị trọng thương vô lực tránh thoát, chỉ có thể mặc cho bàn tay nhỏ nhắn tinh tế kia xộc vào trong ngực, gương mặt nhỏ nhắn tuấn tú không khỏi quần bách đồ lên nhắc nhở: "Đình Đang cô nương, còn có lễ giáo."

Ông trời ơi! Tiểu cô nương này có hiểu mấy lời nam nữ thụ thụ bất thân không vậy? Nếu truyền ra, hắn chẳng phải đã hỏng danh tiết của nàng.

"Lễ giáo cái gì?" Khịt mũi khinh bỉ cười nhạt một tiếng, bàn tay nhỏ bé từ trong ngực hắn rút ra, trong bàn tay nắm bình thuốc lần trước đã tặng cho hắn, đổ ra một viên thuốc đỏ như lửa nhét vào trong miệng hắn. Nàng xem thường sắc giọng: "Đại thúc, người không cần khẩn trương, chẳng qua là muốn lấy thuốc cho người ăn thôi, đâu phải là muốn vô lễ với người."

Đan dược trong miệng theo yết hầu trôi xuống, một luồng ấm áp nhẹ nhàng tản ra trong người, song Hoàng Phủ Thiếu Phàm lại chỉ có thể im lặng không tiếp lời. Aiz... Hắn có thể nói gì bây giờ? Nói hắn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử? Hay là nói chính hắn tư tưởng bất chính, hiểu lầm cho người ta?

Trên thực tế, nàng muốn hắn dùng được thì nói một tiếng là được, hắn sẽ tự mình lấy, căn bản không phiền đến nàng động thủ.

Ngẫm thử dài, người nào nó bị ăn đậu hủ còn không biết chỉ có thể nói sang chuyện khác: "Đình Đang cô nương, cô không bị thương chứ?" Ba ngày trước, hắn mặc dù đã hết sức che chở nàng, nhưng sau đó lại hôn mê, không thể nào biết được tình trạng của nàng.

Nghe vậy, Cổ Đình Đang lắc đầu tỏ ý là không sao, về mặt kỳ quái không nói gì.

"Không sao là tốt rồi." Thấy vậy, Hoàng Phủ Thiếu Phàm thở phào nhẹ nhõm.

"Đại thúc..." Như có điều suy nghĩ nặng trĩu nhìn chăm chăm, nàng cau kinh chất vấn: "Người là bởi vì còn phải dựa vào ta hóa giải kịch độc để giữ mạng, mới không để ý đến nguy hiểm vọng động chân khí, liều chết che chở cho ta sao?"

Không ngờ nàng lại hỏi như vậy, Hoàng Phủ Thiếu Phàm ngậm ngẫn, thấy trông mất linh hoạt nghiêm túc dị thường, không khỏi cũng trả lời nghiêm túc: "Cho dù cô không giúp ta giải độc, ta vẫn che chở cho cô."

"Tại sao?" Nàng không hiểu.

"Bởi vì cô là một cô nương tốt, không nên để cô bị thương." Khẽ mỉm cười, hắn ôn nhu nói.

Hai gò má mịn màng của Cổ Đình Đang không khỏi phỉếm hồng, về mặt có chút không tự nhiên, mạnh miệng gắt giọng: "Ta... Ta mới không phải là cô nương tốt, tương lai ta phải làm đại ma đầu đó."

"Cô đương nhiên phải!" Ôn nhu cười hòa, Hoàng Phủ Thiếu Phàm biết nàng mặc dù luôn miệng nói muốn làm đại ma đầu, làm việc tùy theo ý thích, nhưng vẫn là một cô nương tốt hồn nhiên ngây thơ, tâm tư thuần thiện như cũ.

"Mặc, mặc người nói sao cũng được!" Giận dữ hừ nhẹ để che dấu sự cảm động nhàn nhạt cùng thẹn thùng quần bách nơi đáy lòng, trong đầu lại hiện lên lời nói đùa của cha ruột trong dĩ vãng...

Tiểu Ngao, sau này nếu gặp được một nam tử vô điều kiện chịu xả thân bảo vệ con, cho dù hy sinh tính mạng cũng không tiếc, nếu nam nhân kia không làm chuyện có lỗi với con, con không thích thì thôi, nếu thích thì trực tiếp đánh cho bất tỉnh kéo về giới thiệu cho phụ thân đi!

Nghĩ đến đây, nàng thất thần nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười ôn nhã của hắn một lúc lâu, gò má lại không tự chủ được nóng lên, trái tim như chú nai con nhảy loạn không ngừng...

A----- Sao lại như vậy chứ? Nàng phải ghét người như đại thúc mới phải, nhưng sao hôm nay lại có nỗi xúc động muốn đánh cho hắn bất tỉnh kéo về giới thiệu cho phụ thân chứ?

Nàng rốt cuộc là ghét đại thúc, hay là thích đại thúc đây? Không biết! Không biết! Nàng không biết!

Trong mơ hồ, tình cảm thiếu nữ lạng lẽ này mầm, Cổ Đình Đang ôm má lắc đầu mẫn liệt, rơi vào tự mình mê man cùng phiền não.

"Đình Đang cô nương? Đình Đang cô nương..." Luôn miệng gọi, Hoàng Phủ Thiếu Phàm bị hành động đột nhiên xuất hiện của nàng khiến cho hồ đồ.

"Đại thúc!" Đột nhiên hồi hồn, nàng mở to đôi mắt nhìn chăm chăm hắn, về mặt nghiêm túc dị thường.

"Sao?" Cho dù có chút kinh ngạc, hắn vẫn duy trì nụ cười nhẹ yếu ớt như cũ, lấy bất biến ứng vạn biến để ứng phó.

"Người hy vọng ta ghét người, hay là thích người?" Hỏi rất là nghiêm túc.

"Nếu có thể khiến người ta thích, không ai hy vọng bị ghét cả!" Cảm thấy vấn đề của nàng rất thú vị, Hoàng Phủ Thiếu Phàm không nhịn được cười.

"Vậy là người hy vọng ta thích người hả?" Mắt to tràn ra ánh sáng lấp lánh, nàng cấp bách gắng hỏi.

Phát hiện vẻ mặt nàng khác hẳn bình thường, trong lòng Hoàng Phủ Thiếu Phàm mặc dù mơ hồ có một cảm giác quái dị, nhưng lại không nói rõ được là lạ ở đâu, cho là nàng nếu nói "Thích" thì chẳng qua chỉ là hảo cảm đối với người bình thường, lập tức không suy nghĩ nhiều, ăn cười gật đầu -----

"Dĩ nhiên!" Ai lại thích bị ghét chứ?

Lời này vừa nói ra, chỉ thấy Cổ Đình Đang bỗng dưng tràn ra một nụ cười chói mắt sáng lạn, giống như ban ân gặt đầu một cái: "Được rồi! Đại thúc, ta quyết định thích người được chưa."

Hi hi, thích đại thúc rồi, có phải có nghĩa là sau này có thể lúc nào cũng tìm đại thúc ăn đậu hủ được? Miệng đại thúc mà ăn thì cực mềm cực thoải mái, nàng rất thích nha!

Quyết định? Yêu ghét mà cũng quyết định được sao?

Biết nàng tính trẻ con, lời nói cũng thường xuyên như trên trời rơi xuống, Hoàng Phủ Thiếu Phàm không khỏi lắc đầu, trong giọng nói chứa ý cười: "Vậy thì thực là đội ơn vô cùng!"

"Đừng khách khí!" Không chút e lệ nào tiếp lời, Cổ Đình Đang cười híp mắt, nàng thích đại thúc là phúc khí của đại thúc, đội ơn vô tận là phải.

Lại là một trận cười khê, Hoàng Phủ Thiếu Phàm coi như phục nàng, mắt thấy bóng đêm đã sâu, hần nhẹ nhàng mở miệng, "Đình Đang cô nương..."

"Đại thúc, đừng gọi ta là cô nương này cô nương nọ nữa, xa lạ lắm!" Rung đùi đắc ý cắt lời hần, Cổ Đình Đang chu miệng gắt giọng: "Cho người hai lựa chọn, xem gọi ta là Tiểu Ngoan, hay là gọi thẳng tên ta."

"Này..." Nghẹn lời, có chút không biết nói tiếp ra sao, thấy vẻ mặt nàng kiên trì, Hoàng Phủ Thiếu Phàm rốt cục chậm rãi cười khê, "Nếu cô đã kiên trì, vậy về sau ta gọi thẳng cô là Đình Đang đi!" Hai người không quen không biết, gọi Tiểu Ngoan quá thân mật lại không hợp lễ giáo, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là gọi thẳng tên thì tốt hơn.

Không có chú ý trong cách gọi của hần để lộ sự xa cách, Cổ Đình Đang vui vẻ nhào tới ôm, vui mừng cười nói, "Đại thúc, hôm nay ta rất vui nha!" A... Thì ra là không chỉ có mỗi miệng đại thúc là ăn ngon, ngay cả lồng ngực cũng thực ấm áp, cảm giác giống như ôm phụ thân vậy! Thật tốt quá, nàng lại có thêm một lý do nữa để thích đại thúc rồi.

Bị bất thành linh nhào tới suýt nữa khí huyết cuộn cuộn, đợi đến khi phục hồi tinh thần lại, rõ ràng cảm nhận được thân thể mềm mại đang dính chặt trên người mình, Hoàng Phủ Thiếu Phàm kinh ngạc không dứt, nghĩ đến trong cái đầu nhỏ của nàng chẳng có quy phạm lễ giáo nào cả, trong lòng biết cho dù có nói mấy câu nam nữ thụ thụ bất thân gì đó, đại khái cũng sẽ bị nàng lễ thẳng khí hùng phản bác lại, lập tức không khỏi bất đắc dĩ than thở.

Aiz... Vì sao cái ôm này của nàng, khiến cho hần có cảm giác không hay lắm vậy?

Biết thân thể mình trước mắt còn quá yếu, cần bản tránh không thoát nổi, hần cũng không mất công giãy dụa, lẳng lặng để nàng ôm cho đã.

Cho đến một lúc lâu sau, thấy nàng không có dấu hiệu buông tay, Hoàng Phủ Thiếu Phàm nhạy cảm cảm nhận thấy sự ấm áp truyền đến từ thân thể mềm mại trong ngực, cùng với hương thơm nhàn nhạt trên người nàng, gương mặt tuấn tú nhất thời không tự chủ được nóng lên, vẻ mặt lúng túng nhẹ giọng mở miệng -----

"Đình Đang, cô nên buông ta ra." Hồng bét! Xảy ra chuyện gì thế này? Để tiểu cô nương này ôm có một cái, hần thế nhưng... thế nhưng lại tim đập loạn nhịp, đáy lòng dâng lên một dòng nước ấm khó hình dung nổi.

"A!" Có chút khôngỡ buông tay rời khỏi lồng ngực ấm áp, cặp mắt to của Cổ Đình Đang lấp lánh nhìn thẳng hần, hai gò má phồng nộn hồng lên, thật là kiều diễm xinh đẹp.

Ai nha nha! Làm sao bây giờ nhỉ? Kể từ khi quyết định thích đại thúc xong, nàng lại cảm thấy càng nhìn càng thấy đại thúc dễ nhìn nha! Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là "Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi" sao... Không không không! Đại thúc là nam, nói kiểu gì cũng nên là "Tình nhân trong mắt hóa Phan An" mới đúng.

Nghĩ tới đây, nàng không nhịn được cười: "Đại thúc, người làm Phan An của ta nha!"

Phan An? Hần? Hoàng Phủ Thiếu Phàm thất thần, mặc dù rõ ràng biết tướng mạo của mình không tệ, nhưng mà... Phan An? Hần sao lại là Phan An của nàng được?

Đột nhiên có dự cảm cực kỳ bất ổn, hần cẩn trọng hỏi: "Sao ta lại là Phan An của cô được?"

Liếc xéo trách móc một cái, Cổ Đình Đang không chút ngượng ngùng nào lớn tiếng nói: "Mới vừa rồi là đại thúc người tự mình nói muốn cho ta thích, nên

ta quyết định thích người, tìm ngày nào đó sẽ đánh người bất tỉnh kéo về gặp phụ thân ta nha."

Im lặng hồi lâu, vất vả lắm, Hoàng Phủ Thiếu Phàm mới khô khốc mở miệng, "Gặp cha cô?" Ngàn vạn lần đừng có như là hân hạnh nha!

"Đúng vậy!" Cười hi hi gật đầu mãnh liệt, giọng nói thanh thúy đáng yêu tràn đầy đắc ý: "Con rể xấu phải đi gặp nhạc phụ, đại thúc, người không cần xấu hổ!"

Hắn... Không phải là xấu hổ, mà là kinh hãi ấy!

Không nói gì nhìn chằm chằm vẻ mặt tươi cười đầy nghiêm túc kia, Hoàng Phủ Thiếu Phàm không nhịn được bóp trán... Nhức đầu!

...

"Tiểu quý, không cho phép làm ồn đến đại thúc... này này này, đừng có kéo ta... Người vẫn còn kéo? Oa----- thuốc lại đổ rồi... Đáng ghét! Đi! Đi sắc thuốc với ta lần nữa...."

Một trận nhao nhao, dùng đoàn ồn ào từ xa truyền đến gần, đến ngoài cửa phòng, lại từ gần mà xa dần, khiến cho hai đại nam nhân trong nội thất dùng cuộc nói chuyện lại, hai mắt nhìn nhau hồi lâu...

"Tiểu thiếu gia hình như rất thích Cổ cô nương." Từ Triền Nguyên không thể không thừa nhận, bởi vì quãng thời gian này quả thực phát hiện thấy Bạch Văn Kỳ dính nàng rất chặt.

"Thực ra thì Đinh Đương cũng rất chăm sóc đến Kỳ Nhi mà!" Nhẹ giọng cất tiếng cười, Hoàng Phủ Thiếu Phàm hiểu Cổ Đinh Đương nặc dù trong miệng lúc nào cũng oán trách thằng bé là đồ tiểu quý thích dính người, nhưng mà với bản lĩnh của nàng, muốn hát Kỳ Nhi ra rất đơn giản, nhưng nàng lại không làm như vậy, trái lại còn mặc cậu bé dính vào người, cho nên mới nói, nàng thực sự là một cô nương tốt mà!

Đinh Đương? Nhớ lúc trước, chủ tử còn gọi nàng ta là Đinh Đương cô nương, gọi thẳng khuê danh thân thiết như vậy từ khi nào?

Hơi cảm thấy kinh ngạc, Từ Triền Nguyên như có điều suy nghĩ nhìn chăm chú Hoàng Phủ Thiếu Phàm, nhớ tới nhiều ngày trước, cảnh Cổ Đinh Đương lấy miệng bón thuốc, khuôn mặt chữ quốc ngăm đen không khỏi nóng lên, trừ trừ không biết có nên nói cho chủ tử hay không.

"Triền Nguyên, người đang nghĩ gì?" Thấy hắn hiếm khi lại thất thần, Hoàng Phủ Thiếu Phàm kỳ quái hỏi.

"Ách..." Chân chờ mấy bận, Từ Triền Nguyên mới hơi đỏ mặt nói. "Chủ tử, người có biết lúc người hôn mê không nuốt nổi, là Cổ cô nương đã dùng miệng bón thuốc cho người?"

Dùng miệng bón thuốc? Nàng?

Tĩnh lại đã được mấy ngày, lần đầu tiên biết được chuyện này, Hoàng Phủ Thiếu Phàm không khỏi ngây ngô kinh ngạc thất thần, ngón tay thon dài theo bản năng khẽ vuốt lên môi, ngay sau đó, giống như là ý thức được điều gì, vội vàng lúng túng rút tay lại, cố gắng tự trấn định mỉm cười, "Là vậy sao? Ta biết rồi!"

Chủ tử... đây lòng chắc hơi hoảng đây!

Đi theo hắn lâu ngày, chưa từng thấy vẻ mặt như thế bao giờ, Từ Triền Nguyên rất thức thời không nói gì thêm nữa, chẳng qua là trong lòng có chút đồng tình... Theo tính tình của chủ tử, khẳng định là cảm thấy mình đã phá hỏng danh tiết của Cổ cô nương, phải chịu trách nhiệm đây? Thực thể thâm!

"Đúng rồi! Triền Nguyên, người xác định những tin tức kia không sai chứ?" Vội vàng đem đề tài vòng lại chủ đề ban đầu, da mặt Hoàng Phủ Thiếu Phàm có chút ửng hồng, cố gắng dời lực chú ý đi.

Cho dù trong lòng biết rõ ràng, Từ Triền Nguyên cũng không tiện biểu hiện ra, lập tức làm bộ như không có chuyện gì xảy ra theo ý chủ tử vòng lại đề tài cũ. "Đúng vậy! Cổ cô nương chính là tiểu yêu nữ áo tím thời gian trước đã trộm Dịch cân kinh của Thiếu Lâm, chặt đứt cánh tay của Nhị công tử Mã Gia bảo, phóng hỏa thiêu hủy Khiếu Phong sơn trang, hạ độc với mặt của đệ nhất mỹ nhân võ lâm, khiến cho giang hồ gà bay chó sủa, hỗn loạn không yên."

A... Hắn sớm phải phát hiện ra Cổ Đinh Đương cũng thường xuyên nặc một thân áo tím nhạt, làm sao mà mấy ngày trời, cũng không liên tưởng đến tiểu yêu nữ mà giang hồ nguyên rủa tức giận kia chứ? Thực là hồ đồ!

"Khó trách Mã Duy An vừa thấy nàng đã lửa giận ngút trời, cứ nói mãi muốn báo thù cho đệ đệ." Cuối cùng cũng hiểu rõ chân tướng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cười khổ không dứt,

Aiz... Sau khi tĩnh lại, hắn thấy lạ tại sao Mã Duy An lại phản hận với Cổ Đinh Đương như vậy, mới để cho Từ Triền Nguyên đi dò xét, không ngờ kết quả lại như vậy.

"Cổ cô nương sắp trở thành võ lâm công địch." Âm thầm nhìn cười, ấn tượng của Từ Triền Nguyên với nàng càng tăng thêm điểm. Hừ hừ, cái đám tự cho là chính nghĩa danh môn chính đạo kia, bị chinh là đáng đời.

"Đúng là họa tinh...." Không nhịn được than thở, Hoàng Phủ Thiếu Phàm nhức đầu bóp trán, đã không biết nên nói gì cho phải.

"Ta sợ tin rằng ta ở đây truyền ra ngoài, Lục Ba son trang cũng sẽ bị liên lụy." Lời tuy nói như vậy, nhưng trên khuôn mặt chữ quốc không có tí e ngại nào, thậm chí còn xẹt qua một tia hung tàn.

Nhẹ liếc một cái, Hoàng Phủ Thiếu Phàm vừa bực vừa buồn cười. "Triển Nguyên, người đừng có mà tham gia náo nhiệt." Hắn hiểu rõ người thuộc hạ này! Thành thực mà nói, danh tiếng của hắn hôm nay thối nát như vậy, có hơn phân nửa là nhờ có cái vị tổng quản này, mỗi khi thấy có người đến Lục Ba son trang đòi công đạo, không nói hai lời đã đuổi người ta đi.

Nhếch miệng cười một tiếng, Từ Triển Nguyên cũng không phủ nhận.

"Được rồi, người đi làm việc của người đi!" Phất phất tay, có một số việc, Hoàng Phủ Thiếu Phàm muốn tự mình suy nghĩ một chút.

Đoán chừng là hiểu được tâm tình của hắn, Từ Triển Nguyên không dám ở lại quấy nhiễu, nhanh chóng cáo lui rồi đi.

Đưa mắt nhìn hắn lui ra ngoài phòng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm lúc này mới chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở dài...

Dùng miệng bòn thuốc ư....

Đầu ngón tay lại chạm lên bờ môi mỏng một lần nữa, nhớ đến cái đêm tình lại, những lời nói ngây thơ hồn nhiên của Cổ Đình Đang, da mặt hắn lại dâng lên một mảng hồng hồng, cảm thấy... có chút phức tạp!

Aiz... Mấy ngày qua, thái độ của nàng với hắn so với lúc trước càng thêm thân mật, động một tí là nhào vào ngực hắn kêu "Đại thúc, đại thúc", khiến cho hắn vừa lúng túng lại mất tự nhiên, cũng từng cố gắng muốn nói rõ với nàng.

Nhưng chẳng hiểu tại sao, mỗi khi nhìn thấy cặp mắt to linh động sáng ngời kia, lời đến cửa miệng rồi lại nuốt trở về, không sao nói ra được.

Thực ra thì... hắn phải thừa nhận, mỗi khi nàng dính lấy hắn, trừ cảm giác phức tạp ra, thực ra thì trong đáy lòng còn có một cảm xúc lạ lẫm, cảm xúc kia giống như thương yêu, giống như lưu luyến, giống như cung chiều, giống như chìm đắm, khiến cho hắn không nhận được mà để nàng tiếp tục ghé vào trong lòng mình, sau đó đến khi nàng rời đi, hắn mới lại ảo não bản thân không nên làm vậy.

Aiz... Thực là một tiểu cô nương khiến người ta phiền não....

Hồi tưởng lại tình hình ở chung mấy ngày nay với Cổ Đình Đang, Hoàng Phủ Thiếu Phàm vừa cười lại than thở, vừa phiền lại vừa giận, không biết qua bao lâu, giọng cười lạnh lạnh như chuông bạc một lần nữa bay tới từ xa-----

"Đại thúc.... Đại thúc...." Một tay bưng chén thuốc mới sắc, một tay túm "Thuốc cao dính trên da chó" ----- Bạch Văn Kỳ, Cổ Đình Đang cười nói đá văng cửa phòng, nhanh chóng chạy đến bên giường gọi người.

Suy nghĩ cuộn cuộn bị cắt đứt, hắn chậm rãi mở cặp mắt ôn hòa, nở một nụ cười yếu ớt, "Sao vậy?"

"Nên uống thuốc!" Một tay đem bát thuốc nóng hổi đưa cho hắn, một tay túm "Thuốc cao dính trên da chó" ném lên trên giường, để cho nghĩa phụ nghĩa tử bọn họ tương thân tương ái, đồng thời không nhận được chu miêng oán trách. "Đại thúc, tiểu quý nhà người xảy ra chuyện gì vậy? Không có ai bên cạnh để dính sao?" Chỉ chuyên dính có mình nàng, thực là khiến người ta vô lực!

Trong lòng biết nàng chẳng qua chỉ thích oán trách ngoài miệng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm khẽ nín cười uống xong bát thuốc nàng đưa tới, chợt thấy trước ngực căng thẳng, chuyển mắt nhìn, thì ra là Bạch Văn Kỳ bị ném lên giường đang níu lấy áo hắn, thân thể nho nhỏ vùi trong ngực hắn, cặp mắt mở to nhìn chăm chăm hắn.

"Kỳ Nhi, nghĩa phụ không sao, đừng lo lắng!" Dường như có thể hiểu được sự quan tâm không tiếng động của cậu nhóc, hắn cười cười vuốt cái đầu nhỏ, lòng tràn đầy từ ái.

Nhìn hắn, lại nhìn tiểu quý từ trước đến giờ chưa từng nói một câu, Cổ Đình Đang không chịu cô đơn cũng ngồi xuống mép giường, hai tay chống má, cười he he nhạo báng, "Tiểu quý nhà người rất để ý đến người nha!" Dùng một chút, nghĩ đến điều gì đó, lại lập tức bổ sung, "Thực ra thì Kiểm Nhi và đại thúc mặt đen cũng vậy, chỉ cần có người muốn thương tổn người, bọn họ giống như là muốn đem kẻ đó xả làm tám miếng vậy, thực sự đối với người trung thành vô cùng, Đại thúc, người mau khai thực ra, đến cùng là người đã làm công to nghiệp lớn gì mà khiến bọn họ lại kính yêu người như vậy?"

"Bởi vì ta cũng rất để ý bọn họ." Nhẹ giọng cười nhẹ, Hoàng Phủ Thiếu Phàm thông thả nói.

Đây là đáp án kiểu gì chứ?

"Đại thúc, người đừng có nói dối!" Nhấn cái mũi nhỏ, nàng chế nhạo cười. "Tiểu quý để ý đến người thì không nói làm gì, nhưng đại thúc mặt đen và Kiểm Nhi thì sao? Sự trung thành cùng cung kính của bọn họ đối với người quá mức dị thường, giống như là đang cung phụng bài vị không bằng, ta hoài nghi người là cụ cố nội đời nào của hai người bọn họ chuyển thế."

"Nói bậy bạ gì đó?" Bị hình dung lộn xộn của nàng khiến cho bật cười, Hoàng Phủ Thiếu Phàm hỏi hột nói: "Triển Nguyên là từ tù, được ta cứu ra xong liền đi theo ta, về phần Kiểm Nhi vốn là cô nhi, nhiều năm trước lúc hắn sắp hấp hối thì được ta cứu lại, chính là như vậy, không có gì."

À~ thì ra hắn là ân nhân cứu mạng của đại thúc mặt đen và Kiểm Nhi, cho nên hai người mới trung thành một mực coi hắn làm chủ!

Cuối cùng cũng hiểu rõ quan hệ của ba người này, Cổ Đình Đang gật đầu một cái, vẻ mặt ao ước cười nói: "Vậy sau này ta cũng đi nhặt một tiểu cô nhi về mới được, như vậy là có thể có một kẻ hầu hạ trung thành nô dịch ba bữa, thật tốt." Mới nghĩ thôi đã thấy hưng phấn rồi!

"...." Một trận im lặng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm không nói gì hỏi ông trời. Aiz.... Tại sao nàng lại có thể đem một chuyện rất tốt đẹp nghĩ đến mức khiến người ta lạnh cả người như vậy? Đây chắc cũng là một loại thiên phú chăng!

Coi như không nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ của hắn, Cổ Đình Đang ảo tưởng đến vui vẻ, sau một lúc lâu, nàng bỗng nghĩ đến cái gì, đột nhiên nắm cổ tay hắn lên chấn mạch....

Ha? Tại sao mạch tượng của đại thúc vẫn kỳ quái như vậy? Mấy ngày nay, nàng đã sử dụng phương pháp mà Vô Thường thúc thúc dạy nàng, rất tận tâm tận lực chiếu cố đại thúc, nghĩ hết cách để hóa giải "Hàng đêm sâu" trong cơ thể hắn, nhưng sao tình trạng lại trước sau vẫn không theo dự đoán của bản thân thế này?

Phương pháp nàng dùng cho đại thúc giống hệt như đã dùng với bản thân năm đó, nhưng sao lại hiện ra kết quả bất đồng, thế này quá kỳ quái!

Hiện giờ, trong cơ thể đại thúc có nhiều loại kịch độc đang chống đối lẫn nhau, nhưng lại không theo thiên tính một vật khắc một vật mà tiêu biến lẫn nhau, thế này... thế này hoàn toàn trái khoai phạm vi hiểu biết của nàng.

Cẩn mật, Cổ Đình Đang hiếm khi nhíu đôi mày liễu lại, trầm ngâm hồi lâu lại trước sau không lên tiếng.

"Thế nào?" Nhẹ giọng hỏi thăm, Hoàng Phủ Thiếu Phàm về mặt an bình.

"Đại thúc, ta hơi ngơoi, đau nhức như kim châm hàng đêm của ngơoi, bây giờ vẫn như cũ sao?" Mất đi vẻ thoải mái vốn có, nàng dị thường nghiêm túc.

"Ừm." Gật đầu, hắn lại nhẹ nhàng nói: "Nhưng so với lúc trước, đau nhức đã giảm bớt không ít, đây hoàn toàn là nhờ công lao của cô." Hắn tin, cứ tiếp tục như vậy nữa, một ngày nào đó có thể hoàn toàn hóa giải kịch độc trong cơ thể mình, từ từ khỏi hẳn.

"Nhưng mà... Nhưng mà..." Lo âu đứng dậy đi tới đi lui, Cổ Đình Đang khua loạn hai tay, không biết nên giải thích tình trạng thân thể hắn như thế nào, nhưng đúng lúc này, vừa xoay người lại, tầm mắt lại bị một màu bạc giữa chân tóc của hắn hấp dẫn.

"Đại thúc, tóc ngơoi...." Xong thẳng đến trước mặt hắn, nàng ngạc nhiên trừng mắt nhìn một mảng tóc vốn nên màu đen.

"Sao vậy?" Buồn bực.

"Có... tóc bạc!" Tất cả chân tóc đều trắng bạc, mặc dù trước mắt không tính là nhiều, nhưng mà trong ấn tượng, lúc trước nàng không hề bị như vậy.

Tóc bạc? Hoàng Phủ Thiếu Phàm ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng, lại thấy nàng bỗng dưng nhào vào trong lòng, "Oa" một tiếng khóc lớn lên -----

"Oa ----- đại thúc, thực xin lỗi, nhất định là ta làm hại..."

"Cô.... cô trước đừng khóc, có chuyện từ từ nói, đừng nóng vội... A? Kỳ Nhi, sao con cũng khóc? Đừng khóc! Ngoan, đừng khóc mà..."

Cổ Đình Đang oa oa khóc lớn, tiểu tử Bạch Văn Kỳ dường như cũng ý thức được điều gì đó không ổn mà khóc theo, Hoàng Phủ Thiếu Phàm đáng thương bị một đôi lớn nhỏ đột nhiên khóc giàn dụa như mưa làm cho tay chân bấn loạn, lúc thì muốn trấn an bên này, lúc lại phải dỗ dành bên kia, tình cảnh bây giờ thê thảm hết sức.

Mãi một lúc lâu sau, tiếng khóc của hai người mới ngưng dần, Cổ Đình Đang dưới sự nhẹ nhàng hỏi han, đem tình trạng thân thể trước mắt nói ra rõ ràng, nhỏ dần, không nhận được cú găm đầu xuống -----

"Đại thúc, thực xin lỗi, rõ ràng ta nhớ lúc đầu mình giải độc như vậy, nhưng tình trạng hôm nay của ngơoi lại trở nên rất kỳ quái, ngay cả tóc cũng biến bạc rồi..." Khóe mắt còn ngấn lệ, nàng cảm thấy thực có lỗi.

Cuối cùng cũng hiểu rõ tình huống, bờ môi của Hoàng Phủ Thiếu Phàm vẫn giữ nguyên nụ cười nhè nhẹ quen thuộc, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, "Lúc đầu, cô nói ta sống không quá ba tháng, nhưng hôm nay, kỳ hạn ba tháng đã tới, ta vẫn sống tốt, đây tất cả đều là nhờ cô ban tặng, còn nói xin lỗi gì chứ?

"Phải là ta nói cảm ơn với cô mới đúng! Lại nói, thân thể của ta, chính ta rõ ràng nhất, cho nên ta rất rõ ràng tình trạng thực sự chuyển biến tốt. Nếu mà, để khỏe lại mà phải đổi lấy một đầu tóc đen, vậy cũng rất đáng giá, không phải sao?"

A.... Nha đầu khóc cái gì chứ? Hắn chịu đựng qua ba tháng như lời nói ban đầu của nàng, có nghĩa là phương pháp đã hữu hiệu, không phải sao?

Kinh ngạc nhìn khuôn mặt nhả nhặn tươi cười của hắn, Cổ Đình Đang cuối cùng cũng nín khóc mỉm cười. "Đại thúc, ngơoi thực là dịu dàng nha!"

Nghe vậy, Hoàng Phủ Thiếu Phàm ngẩn người, khuôn mặt ôn nhả dâng lên làn sóng hồng nhạt, tựa hồ có chút lúng túng.

"Thực không hổ là nam nhân ta muốn thích, quả nhiên có khí phách!" Ôm má, nàng hiện giờ chẳng sầu lo gì nữa, trái lại còn bắt đầu tự bội phục ánh mắt chọn nam nhân của mình.

"...." Một lần nữa im lặng hỏi trời, Hoàng Phủ Thiệu Phàm không khỏi nghĩ ----- hấn tự làm tự chịu, đẩy mình đến bên vách đá sao?

Không đếm xỉa đến hấn đang suy nghĩ cái gì, cũng không để ý đến cái nhìn chăm chú của Bạch Văn Kỳ, thân thể mềm mại của nàng cúi xuống, đôi môi đỏ mọng mềm mại lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai ấn xuống bờ môi mòng uo nỡ một cái hôn, dưới ánh mắt kinh ngạc, phát ra tiếng cười khanh khách đặc ý.....

"Đại thúc, người yên tâm, ta càng ngày càng thích người, nhất định sẽ không để người đi gặp Diêm Vương." Giọng nói buông lơi, thân ảnh xinh đẹp như một cánh bướm nhỏ nhẹ nhàng bay ra, chớp mắt đã không thấy bóng dáng, chắc là muốn đi tìm cách làm sao để không cho hấn chết.

Đầu ngón tay lạng lẽ chạm lên môi mòng, tựa hồ như còn có thể cảm nhận được xúc cảm cùng độ ẩm trong nháy mắt kia, Hoàng Phủ Thiệu Phàm thất thần...

Lúc nàng bón thuốc cho hấn lúc hôn mê, môi của hấn cũng có xúc cảm mềm mại như vậy sao? Aiz... Hấn biết làm sao với tiểu nha đầu ngây thơ hồn nhiên như vậy đây? Thực là phiền lòng....

Trong ưu phiền, cánh môi mòng uo nỡ không tự giác cong lên một nụ cười cung chiêu, tâm tình không nặng nề như trong tưởng tượng, thậm chí còn một tia... ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Sở Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

"Chủ tử, tóc người...." Giọng nói ngạc nhiên biến mất ở khóe miệng, Từ Triền Nguyên khiếp sợ không thôi, một lúc lâu không nói nên lời.

Trời ạ! Hấn mới ra ngoài có việc có một thời gian, mới mấy ngày không gặp, sao chủ tử đã biến thành đầu bạc rồi? Ai tới nói cho hấn biết đây là xảy ra chuyện gì?

"Triền Nguyên, người về rồi!" Nhẹ nhàng cười một tiếng, thần sắc của Hoàng Phủ Thiệu Phàm vẫn bình tĩnh giống thường ngày, dường như không đem sự kinh ngạc bỏ vào trong mắt.

"Ta đi tìm Cổ cô nương hỏi!" Vừa sợ vừa giận, xoay người muốn đi chất vấn. Được lắm! Hấn muốn hỏi Cổ Đình Đang một chút, vì sao mới mấy ngày không thấy, chủ tử lại thành ra cái dạng kia? Chẳng lẽ trong quá trình giải độc xảy ra chuyện gì bất trắc?

Biết hấn vừa sợ vừa lo, Hoàng Phủ Thiệu Phàm đang định lên tiếng ngăn lại, một tràng tiếng cười lạnh lạnh hi hi vang lên -----

"Muốn hỏi ta cái gì hả?" Bụng một chiếc chén con đập cửa mà vào, Cổ Đình Đang ngay cả nhìn cũng không nhìn tổng quản mặt đen một cái, đi thẳng đến giường, khuôn mặt tươi cười ngênh đón Hoàng Phủ Thiệu Phàm nói: "Đại thúc, nên uống độc nha!"

Nhận lấy chiếc chén, Hoàng Phủ Thiệu Phàm còn chưa mở miệng, Từ Triền Nguyên đã xoay người vọt tới trước, lửa giận bùng bùng chất vấn: "Cổ cô nương, ta mới ra ngoài mấy ngày, trở lại, vì sao chỉ thấy chủ tử nhà ta bạc đầu? Xin giải thích đây là chuyện gì xảy ra!" Hấn sợ, sợ thân thể chủ tử xảy ra biến đổi bất lợi, đây là chuyện hấn cực không muốn.

"Ách..." Nói đến chuyện này, Cổ Đình Đang lúng túng gãi gãi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút chột dạ. "Đây là bởi vì bởi vì quá trình hóa độc cùng dự đoán của ta có chút chênh lệch..."

Ồ... Mấy ngày qua thấy sương bạc từ chân tóc đại thúc càng ngày càng lan tràn, cuối cùng thành cả đầu tóc bạc, nàng cũng rất áy náy, vắt hết óc để tìm ra nguyên nhân, tìm hết cách có thể tìm, nhưng... Nhưng chính là không có hiệu quả, nàng có thể làm sao đây?

"Cái gì gọi là có chênh lệch?" Trong lòng lạnh lẽo, Từ Triền Nguyên kinh sợ.

"Cái gọi là có chênh lệch chính là...." Cười khan nói qua tình huống của Hoàng Phủ Thiệu Phàm, càng nói càng nhỏ, càng nói càng yếu, cuối cùng lấy bốn chữ tổng kết. "....Chính là như vậy."

"Được! Hay cho chính là như vậy!" Giận đến cơ hồ muốn một phen bóp chết nàng, Từ Triền Nguyên cúi kính quát lên: "Cô căn bản là kẻ gà mờ, ban đầu lại còn nói khoác không biết ngượng, nói cái gì mà có thể giải được độc 『hàng đêm sâu』, một chủ tử nhà ta đã tin nhiệm cô như vậy, đem mạng sống giao trong tay cô..."

"Triền Nguyên!" Bỗng dừng, giọng nói trầm ổn bình tĩnh nhẹ nhàng cắt đứt lời chất vấn của hấn, Hoàng Phủ Thiệu Phàm là người trong cuộc trái lại một bộ thần sắc không đếm xỉa tới. "Đừng nói Đình Đang như vậy, ít nhất, phương pháp lấy độc trị độc của nàng cũng thành công giúp ta chịu đựng được kỳ

hạn ba tháng, không phải sao? Chớ khẩn trương như vậy. ta tin Đinh Đàng sẽ giúp ta giải được kịch độc."

"Đại thúc...." Cảm động đến mức nhào vào ngực hấn, Cổ Đinh Đàng thừa cơ ăn đậu hủ, "Ngươi tin ta vậy sao?" Ô ô, con người đại thúc thực sự là quá tốt, quá dịu dàng! Nam tử ôn lương như vậy, thế gian hiếm thấy, không đánh bất tỉnh đưa hấn trở về thì nàng thực xin lỗi bản thân.

Mấy ngày nay đã bị nàng hơi một chút là "Thần tôi là ôm" huấn luyện cho không chút sợ hãi, Hoàng Phủ Thiếu Phàm nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nàng, cảm giác có chút giống như đang dỗ dành từ ----- Bạch Vân Kỳ, bờ môi lại cười nói: "Nếu cô muốn hại ta thật, không cần chờ lâu như vậy, không phải sao?"

"Dĩ nhiên, dĩ nhiên!" Gật đầu như giả vờ, nàng nở nụ cười sáng lạn phụ họa.

"Cho nên ta đương nhiên tin tưởng cô!" Ôn nhả nụ cười, đối với nàng, hấn có sự tín nhiệm cùng cung chiêu khó hiểu.

"Đại thúc, ta thực thực thích ngươi quá!" Lời tỏ tình không áp ứng chút nào, khuôn mặt phấn nộn không chút e lệ nào cọ qua cọ lại trong lồng ngực ấm áp, đậu hủ càng ăn càng nghiện.

Cho dù đã quen việc nàng đột nhiên xuất hiện, nhưng đối với hành vi bày tỏ tình yêu lớn mật này, Hoàng Phủ Thiếu Phàm vẫn không tránh được đỏ mặt, chỉ có thể cố ra vẻ trấn định cười, nhưng trong nụ cười... có chút ngọt.

Nhìn hai người bọn họ một lớn gan, một nội liếm qua lại, Từ Triển Nguyên hoàn toàn im lặng. Aiz... Hấn có loại dự cảm, lần này chủ tử bị ăn định rồi, chẳng qua là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi, nhưng mà... vì sao lại khiến người ta cảm thấy nhân vật của hai người bọn họ bị đảo lộn hết vậy? Từ trước đến giờ bên chủ động tấn công, không phải đều là phái nam sao?

Tâm tình có chút phức tạp, nghĩ tới chuyện cô nương coi nhẹ lễ giáo, tùy ý bản thân này sau này vô cùng có khả năng sẽ trở thành một nửa làm bạn với chủ tử kia, hấn đột nhiên thở dài, đây một khoảng tức trong nháy mắt tắt ngấm.

Thôi! Thôi! Có phu nhân như vậy, so với chủ tử cả đời không động tâm, cô độc một mình vẫn tốt hơn.

Vào lúc có người đang âm thầm cảm thán, có người thừa cơ cọ cọ ăn đậu hủ, có người bị cọ đến mức da mặt mông càng ngày càng đỏ, một bóng người kinh hô vọt vào-----

"Chủ tử, phu nhân lại phát tác rồi, hôm nay náo loạn lợi hại a!" Trong ngực ôm Bạch Vân Kỳ, Kiếm Nhi thở hồng hộc kêu lên.

Trong lòng phát lạnh, Hoàng Phủ Thiếu Phàm biết mình không đi một chuyến không được, đang muốn kéo thân thể suy yếu xuống giường, lại bị Cổ Đinh Đàng không vui kéo trở lại.

"Chẳng qua là người điên, muốn điên cứ để nàng ta điên đi, điên đủ rồi sẽ yên lặng, sao phải cần đại thúc ngươi đi tham gia náo nhiệt? Đừng quên, kịch độc của ngươi còn chưa giải, vết thương cũ còn chưa lành, cộng thêm vài ngày trước bị Mã gi đó cho một chưởng, một cái mạng cũng mất mất nửa, còn cậy mạnh cái gì?" Câu giận phản đối, Cổ Đinh Đàng không muốn hấn kéo thân thể ốm yếu này đi làm chuyện vặt này, đối với những người nàng không để ý, mặc đối phương chết sống, nàng không quan tâm.

Nghe vậy, chỉ thấy Hoàng Phủ Thiếu Phàm nghiêm mặt, giọng nói hiếm khi trở nên nghiêm nghị, "Không được nói tẩu tử là người điên!"

Bị hấn quát một tiếng, Cổ Đinh Đàng ngây ngẩn, chỉ cảm thấy mình một lòng muốn tốt cho hấn, lại bị trách cứ, lập tức một nỗi ảm ức dâng lên, tâm tình vốn vui vẻ trở nên tồi tệ, tính khí tùy tiện trong nháy mắt nổi lên.

Không chút suy nghĩ, nàng bật thốt lên giận dữ nói: "Vốn chính là người điên, chẳng lẽ ta nói sai sao? Ta cứ muốn nói nàng là người điên đấy, người điên, người điên, người điên...."

Bốp!

Tiếng tát tay chát chát bắt ngờ vang lên, chặn lại những lời giận dữ của nàng, cũng làm cho Hoàng Phủ Thiếu Phàm kinh ngạc nhìn bàn tay, tựa hồ như không thể tin được mình lại mất khống chế xuất thủ với nàng.

"Đại thúc, ngươi đánh ta?" Che gò má nóng rát, Cổ Đinh Đàng không dám tin nhìn chăm chăm hấn, mở to tròn mắt tràn đầy tố cáo.

Từ nhỏ đến lớn cho đến giờ, các vị thúc bá đều thương nàng như mạng, coi như trân bảo, ngay cả phụ thân cũng chưa từng đánh nàng bao giờ, hôm nay đại thúc lại ra tay với nàng!

Không rõ đối với cái tát này là xấu hổ hay thương tâm, nàng đột nhiên cảm thấy thật chua xót, tầm mắt mờ hồ một trận...

"Đinh Đàng, ta..." Hoàng Phủ Thiếu Phàm hỏi tiếc không dứt, vạn phần áy náy muốn xin lỗi, song -----

"Đại thúc, ta ghét ngươi, ngươi tốt nhất là cho độc phát chết luôn đi, ta không thèm để ý đến ngươi nữa!" Khóc kêu mãnh liệt, từng chuỗi từng chuỗi nước mắt rơi xuống, xoay người chạy ra ngoài.

"Kiếm Nhi, mau đuổi theo, vô luận thế nào cũng phải đưa Cổ cô nương về!" Sợ nàng thực sự nổi cơn thịnh nộ mà rời đi, không giúp chủ tử giải độc nữa, Từ Triển Nguyên trong lòng lo lắng, vội vàng muốn Kiếm Nhi đuổi theo.

Hiểu rõ tính nghiêm trọng của chuyện, Kiếm Nhi không nói hai lời, vội vàng chạy đi.

Tình huống đột phát lần này khiến cho mọi người ngẩn người, còn chưa kịp phản ứng lại, Bạch Vân Kỳ trong ngực Kiếm Nhi lại đột nhiên gãy dựa trượt xuống đất, nhanh chóng đuổi theo sau nàng.

Chỉ một thoáng, trong phòng chỉ còn lại hai người Hoàng Phủ Thiếu Phàm cùng Từ Triền Nguyên, trong yên tĩnh không tiếng động, không khí ngưng đọng một mảnh, ép tới người ta gần như không thở nổi.

Kinh ngạc nhìn tay mình, lòng bàn tay vẫn còn hơi nóng rất, Hoàng Phủ Thiếu Phàm ánh mắt buồn bã, trong lòng hối hận vạn phần, nhưng cho dù có muốn đuổi theo người cũng lực bất tòng tâm, lập tức thở dài một hơi, thần sắc mệt mỏi lên tiếng -----

"Triền Nguyên, đỡ ta đến chỗ tắm từ đi!" Giờ hán chỉ có thể giải quyết vấn đề có thể giải quyết trước, về phần nơi Cổ Đình Đang... là hán xuất thủ đã thương nàng trước, nếu như nàng vì vậy mà tức giận rồi đi, hán cũng không nói hai lời, hết thấy đều là do hán gây nên.

...

"Đáng ghét! Đáng ghét! Đại thúc, ta ghét ngươi nhất..." Một đường chạy như điên về phòng khách, Cổ Đình Đang âm ức vừa khóc vừa la mắng, trong tay càng không ngừng thu dọn bọc đồ nhỏ của mình, chỉ một lát cũng không muốn lưu lại.

Ô ô.... Đại thúc đã là cái gì? Cổ Đình Đang nằng lại để cho người ta đánh sao? Ngay cả phụ thân còn chưa từng đánh nàng!

Càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng khổ sở, nàng không có chút dè dặt nào của cô nương gia, ngay thơ gào khóc, trong lòng tức giận không dứt, xách gói đồ lên chuẩn bị đi...

"Này! Tiểu quý, ngươi muốn làm gì?" Quay người lại đã thấy Bạch Vân Kỳ chẳng biết đã vào từ lúc nào, Cổ Đình Đang có chút bị hù dọa, ngay sau đó nghĩ đến nghĩa phụ của tiểu quý này là ai, lập tức kéo gương mặt như hoa vương lệ xuống, có chút ý tứ giận chó đánh mèo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng không biểu cảm nhìn chằm chằm nàng, song đôi tay nhỏ bé lại níu chặt mép váy màu tím không buông, rõ ràng là không chịu để nàng đi.

Mặc dù tiểu quý này có đánh cho tám gãy cũng không ra một phát rắm, nhưng mấy ngày nay chung đụng, Cổ Đình Đang cũng coi như hiểu biết tính tình thẳng thóc, lập tức cười cười quăng qua bên cạnh, phát cáu cả giận nói: "Ta ghét đại thúc, không muốn ở lại nữa."

Lời này vừa nói ra, chỉ thấy đáy mắt tiểu tử nhanh chóng thoáng qua một tia kinh hoàng, tay nhỏ bé càng nắm chặt hơn.

"Tiểu quý, ngươi buông tay ra!" Mắt giận phần nộ trừng trừng, thấy cậu nhóc hoàn toàn không có dấu hiệu buông tay, Cổ Đình Đang không nói hai lời, đẩy bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt lấy váy mình ra, xô sang bên cạnh, không lưu luyến chút nào xoay người giống như muốn đi.

"Không... Không cần..." Bỗng dưng, một tiếng nức nở rất nhỏ, rất nhỏ vang lên, Bạch Vân Kỳ nhào vào ôm lấy hai chân đang chuẩn bị cất bước của nàng, không ngờ lại phát ra tiếng khóc kêu yếu ớt "Không... Không cần đi.... Cứu... cứu nghĩa phụ.... Không cần... đi...."

Nghe tiếng, Cổ Đình Đang bỗng dưng dừng chân, cúi đầu kinh ngạc nhìn chằm chằm tiểu tử, sau một lúc ngẩn ngẩn, rốt cục không nhịn được kêu to lên: "Tiểu quý, vừa nãy ngươi nói chuyện?"

"....Không cần đi... cứu nghĩa phụ... cứu... cứu nghĩa phụ..." Liều mạng ôm nàng, khuôn mặt Bạch Vân Kỳ ảm mang vẻ đỏ ửng như cũ, nhưng đôi mắt to không ngừng chảy ra nước mắt, chỉ biết không ngừng lặp đi lặp lại những lời muốn nàng cứu nghĩa phụ.

Kinh ngạc nhìn cậu bé mặt không chút thay đổi khóc lóc, mặc dù cảnh tượng rất quý dị, nhưng chẳng hiểu tại sao, đáy lòng Cổ Đình Đang lại đột nhiên cảm thấy một trận chua xót cùng thương tiếc.

Tiểu quý này, ngay từ đầu đã quán lấy nàng, nhất định là tâm hồn nhỏ bé hiểu được nàng có thể giúp đại thúc giải độc, sợ nàng đổi ý chạy mất, đại thúc sẽ không cứu được, cho nên mới sống chết dính bên người nàng để giám thị đây!

Cảm thấy cậu bé còn nhỏ tuổi mà đã "Dụng tâm lương khổ" vì nghĩa phụ như vậy, mà thân là nghĩa phụ Hoàng Phủ Thiếu Phàm lại hoàn toàn không biết, lại nghĩ đến mình muốn tốt cho hán mà còn bị quát mắng, Cổ Đình Đang đột nhiên có tâm trạng "đồng bệnh tương liên", lập tức ôm lấy tiểu tử cùng nhau khóc lớn -----

"Oa----- tiểu quý, ngươi tốt với đại thúc quá, giống như ta đối với hán vậy.... Ô ô... Ngươi yên tâm! Nề mặt ngươi, ta không đi! Ta sẽ ở lại tiếp tục giải độc cho đại thúc... Ô ô..." Nước mắt tung hoành khóc ròng, quả nhiên là một tiểu cô nương ngay thơ hồn nhiên, nói thay đổi là thay đổi ngay.

Lập tức, bên trong phòng khách, chỉ thấy một lớn một nhỏ ôm đầu khóc lóc, cảnh tượng quái dị này khiến cho Kiếm Nhi đuổi theo đến nơi nhìn mà choáng váng, một lúc lâu vẫn nói không nên lời, tìm không ra thời cơ thích hợp để chen mồm vào giữa tiếng khóc trùng điệp không dứt của hai người này.

Cuối cùng, hán liếc mắt, thức thời quyết định lui ra bên ngoài.

Ai.. Thôi! Cứ để cho bọn họ khóc cho đã, hán đứng bên ngoài chờ thì hơn!

Một lúc lâu sau, khi Hoàng Phủ Thiếu Phàm trấn an Liễu Lục Ba phát bệnh điên xong, biết được Cổ Đình Đang chưa rời khỏi Lục Ba sơn trang, hán vội

vàng chạy tới, từ xa đã nhìn thấy Kiếm Nhi nhàm chán đứng canh ngoài phòng khách.

"Đình Đang cô nương và Kỳ Nhi đâu?" Mới đến trước cửa phòng, hần không nhận được vội vàng hỏi.

Chỉ chỉ bên trong phòng, Kiếm Nhi nói nhỏ: "Bên trong không có tiếng động gì được một lúc rồi."

"Phải không..." Thấp giọng nói, ánh mắt không tự chủ được quét về phía cửa phòng, sau đó lập tức chấn hưng tinh thần, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa đang đóng chặt ra, bước vào trong mới phát hiện hai người bọn họ lại đang ôm nhau ngủ.

"Thì ra là ngủ thiếp đi, chẳng trách nửa ngày không có tiếng vang!" Kiếm Nhi đi theo vào chột hiểu ra bật cười. A a.... Nhất định là khóc mệt rồi!

"Xuyt!" Ngón trở thon dài để trên cánh môi muốn hần nhỏ giọng một chút, Hoàng Phủ Thiếu Phàm đứng bên giường nhìn hai người lớn nhỏ thân mật ôm nhau ngủ, trong sâu thẳm tâm hồn không khỏi tràn ra một dòng nước ấm áp, chỉ cảm thấy hình ảnh này ấm áp khiến hần vừa cảm động lại vui mừng.

Lẳng lặng nhìn hai người đang ngủ ngon lành, ánh mắt đen nhánh không tự chủ được trở nên mềm mại, bờ môi ưu nhã cong lên một nụ cười nhẹ, sau một lúc lâu, hần mới nghiêng người ôm lấy tiểu tử đang tựa vào ngực Cổ Đình Đang ngủ say, động tác nhẹ nhàng đến mức hoàn toàn không làm hai người tỉnh giấc.

"Ôm Kỳ Nhi về phòng của nó đi!" Đem thân thể nhỏ đang say ngủ giao cho Kiếm Nhi, hần nhẹ giọng giao phó.

"Dạ!" Cẩn thận đón lấy người, Kiếm Nhi ôm lấy tiểu tử nhanh chóng lui ra ngoài, chỉ lưu lại mình hần cùng với Cổ Đình Đang khóc mệt nên say ngủ trong phòng.

Chậm rãi ngồi xuống bên giường, Hoàng Phủ Thiếu Phàm nhìn dung nhan say ngủ của nàng, lúc nhìn thấy vệt nước mắt còn đọng lại trên gò má phàn nộn, hần thực sự vừa xấu hổ lại vừa thẹn lại vừa không nở, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gò má mịn màng lau đi giúp nàng.

"Đình Đang, ta rất xin lỗi..." Lầm bầm than thở, hần hối tiếc không ngớt. Aiz... Từ trước tới giờ hần chưa từng động thủ với cô nương, không ngờ lại xuất thủ đã thương nàng, cả đời hần cũng không tha thứ cho sai lầm của mình ngày hôm nay được.

"Không tha thứ!" Bỗng dưng, người vốn đang ngủ say đột nhiên mở to mắt, giận dữ trừng hần một cái xong, khuôn mặt xinh xắn lập tức ngoảnh đi, ngay cả thân thể cũng xoay vào trong, đưa lưng về phía hần, hiển nhiên là vẫn còn đang nổi nóng.

Hừ! Đánh người ta xong nói xin lỗi là được sao? Thiên hạ nào có chuyện dễ dàng như vậy? Cổ Đình Đang nàng không có những cái khác, chỉ được cái thù dai thôi!

Thấy nàng giận dữ đưa lưng về phía mình không muốn nhìn hần, Hoàng Phủ Thiếu Phàm chán nản thu hồi thu hồi, ráng cười nói: "Cô tỉnh rồi?"

Từ lúc hần đi vào ôm tiểu quý đi, nàng đã tỉnh rồi.

Trong bụng không tiếng động thầm nghĩ, nhưng Cổ Đình Đang vẫn không chịu mở miệng nói chuyện với hần, vẫn lấy lưng tương đối như cũ.

Biết nàng đang tức hần, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cũng không miễn cưỡng, chẳng qua là sau khi nhìn thấy bóng lưng cứng ngắc của nàng một lúc xong, mới chậm rãi mở miệng phá tan không khí trầm mặc -----

"Đình Đang, đầu tiên ta muốn nói xin lỗi với cô, cho dù cô không tha thứ, ta vẫn phải nói.... Thật thật xin lỗi! Đánh cô, là lỗi của ta...."

Vốn chính là lỗi của hần, lỗi của hần! Âm thầm gật đầu, đối với sự dũng cảm nhận sai của hần, Cổ Đình Đang coi như hải lòng.

"Nếu cô vì vậy mà hận ta, cho dù muốn rời đi, không thực hiện [giao dịch] ban đầu của chúng ta nữa ta cũng sẽ không nói gì, bởi vì đúng là lỗi của ta, nhưng mà..." Giọng nói ôn nhã dừng lại một chút, khi mở miệng, áy náy tự trách đột nhiên quăn một cái, nhắm thẳng vào cô nương vẫn còn đang cúi đầu nằm trên giường: "Cô cũng có chỗ không đúng..."

"Từ từ! Ta không đứng chỗ nào?" Càng nghe càng thấy không đúng, Cổ Đình Đang nhất thời quên mất mình không muốn để ý đến hần, nháy mắt bắn người lên, ngón tay mảnh dẻ chọc mạnh vào ngực hần, thờ hồn hần kêu lên: "Người đánh ta, chẳng lẽ cũng là lỗi của ta sao? Đại thúc, người có lương tâm không hả? Có không hả..." Mỗi lần hỏi đều dùng sức hung ác chọc một cái.

Biết nàng tức giận, Hoàng Phủ Thiếu Phàm nhẹ nhàng bắt được bàn tay nhỏ bé, đem ngón tay tinh tế nắm lấy trong lòng bàn tay, thử nhấn nhủ sự áy náy cùng ấm áp của mình, hần ôn nhu nói: "Đình Đang, nghĩa huynh luôn đối xử với ta còn thân thiết hơn huynh đệ ruột thịt, vợ chồng bọn họ đều là người ta kính trọng, cho dù nghĩa huynh đã qua đời, trạng thái tinh thần của đại tẩu lại bất ổn, ta cũng không muốn nghe cô dùng từ ngữ ô nhục nói tẩu tử."

"Nhưng... nhưng nàng vốn đã điên rồi, ta nói thật, nào có ô nhục với không ô nhục gì?" Bù môi, nàng vẫn rất ảm ức.

"Tuy là sự thật, nhưng loại từ ngữ ác độc này không hay, sẽ làm tổn hại âm đức. Lại nói, cô có thể đứng trước mặt trẻ con nói mẹ nó là người điên sao? Kỳ Nhi mặc dù có chút vấn đề trên phương diện biểu đạt tình cảm, vẫn không mở miệng nói chuyện, nhưng ta tin nó rất thông minh, hiểu được điều này."

Hần biết nàng từ trước đến nay đều ăn ngay nói thẳng, cử chỉ ngôn hành hoàn toàn thoải mái bản thân, không quan tâm đến cảm thụ của người khác, nhưng mà nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ sau này sẽ vô tình tổn thương đến nhiều người hơn, đó là chuyện hần không muốn.

"Ách..." Bị nói cho cứng họng, Cổ Đình Đang không thể nào phản bác, thật lâu sau, mới chu môi mà lên án, "Cho dù như thế, người có thể đánh ta sao?" Mặc dù cái tát kia không dùng lực, nhưng mà vẫn đau, quan trọng nhất là... lòng tự ái cũng rất đau đớn!

"Ta thực xin lỗi! Lúc ấy là ta nóng nảy, cho nên mới mất không chế..." Nói đến cái này, Hoàng Phủ Thiệu Phàm thực sự áy náy vạn phần, hối tiếc thực sự, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên gò má hơi sưng đỏ của nàng, đáy mắt tràn đầy áy náy cùng đau lòng: "Còn đau không?"

"Đau chứ! Sao lại không đau?" Oán hận nói, cho dù là không đau, nàng cũng muốn kêu oa oa để cho hắn đau lòng, huống chi lúc này thực sự là mơ hồ có chút nóng rất đau đớn đây!

"Thực xin lỗi!" Một lần nữa xin lỗi, hắn thực sự có lỗi.

"Không có lần sau!" Nghĩa chính từ nghiêm, bây giờ nàng nhận, bởi vì nàng quả thật cũng có lỗi.

"Dĩ nhiên!" Nghiêm nghị đáp lại, hắn cũng rất nghiêm túc. Chỉ một lần thôi, cũng đủ để hắn áy náy cả đời, sao lại có lần thứ hai được.

Lúc này Cổ Đình Đang mới hài lòng cười, khuôn mặt nhỏ nhắn không chút nhăn nhó nào ghé lại. "Xoa xoa!"

"Này..." Hoàng Phủ Thiệu Phàm chần chú, nhưng lần này không phải hoang mang, mà là lúng túng ngại ngùng, tuần nhan hiện lên một tầng hồng nhạt.

Aiz... Nha đầu này cứ muốn hắn làm động tác thân mật như vậy, thực trái với lễ giáo.

"Đại thúc, người không bồi tội sao?" Hồn dỗi buồn hỏi, chính là muốn ép hắn.

Nếu không làm theo, sợ nàng lại tăng tội của hắn thêm một bậc.

Trong bất đắc dĩ lại thấy buồn cười, bàn tay của Hoàng Phủ Thiệu Phàm nhẹ nhàng xoa lên gò má mịn màng của nàng, cảm nhận được xúc cảm mềm mại ấm áp nơi đầu ngón tay, tâm thần của hắn không khỏi rung động, ráng hồng trên mặt càng đậm, nhịp tim có chút loạn...

Aiz... Hồng bet! Xem ra hắn thực sự động tâm với tiểu nha đầu này rồi.

Càng nghĩ càng thấy bản thân sợ rằng có chút trâu già gặm cỏ non, hắn không khỏi khẽ thở dài.

"Đại thúc, người than thở cái gì vậy?" Thoái mái neho mắt lại hưởng thụ sự "Phục vụ" của hắn, nhìn dáng dấp giống như rất phiền não của hắn, Cổ Đình Đang không nhịn được hỏi thăm.

"Đình Đang, sao nàng cứ gọi ta là đại thúc mãi vậy?" Đây là chuyện hắn buồn bực ghê gớm từ lúc hai người mới quen, chẳng qua là lúc trước còn lo dè dặt, nhưng bây giờ... hắn cũng bắt đầu để ý rồi.

Chưa từng phát hiện tâm tư của hắn, Cổ Đình Đang có vẻ có chút lười biếng cùng đấng trì: "Đại thúc người không phải rất lớn tuổi sao? Ta gọi người đại thúc là chuyện bình thường mà!" Ai nha! Công phu của đại thúc thật tốt, lực tay vừa đủ, xoa nàng thực thoải mái.

Hắn... già chỗ nào, vì sao nàng lại cho rằng hắn rất lớn tuổi?

"Ta mới hai mươi tám tuổi!" Nét mặt vẫn nhàn nhạt như cũ, nhưng giọng nói lại... có chút buồn bực.

"Hở?" Kinh ngạc mở to mắt, một đôi mắt đẹp trong vắt như thủy tinh không dám tin nhìn chăm chăm hắn. "Đại thúc, người mới hai mươi tám?"

Phản ứng của nha đầu này rất đả thương người mà!

Đuôi mày khẽ nhíu, Hoàng Phủ Thiệu Phàm hứng thú nói: "Ta tự nhận mình cũng không hề già!" Ít nhất cho đến trước mắt, trừ ánh mắt tương đối khác thường của nàng, vẫn chưa có ai nói hắn già yếu trước tuổi cả. Trên thực tế, phải nói là hắn còn thường xuyên bị nhận lầm trẻ hơn so với số tuổi thực.

"Nhưng mà cha ta cùng với các vị thúc bá khác đều 40, 50 tuổi, thoát nhìn cũng không khác người là mấy a!" Cổ Đình Đang kêu lên, vẫn cho là những người thoát nhìn không khác phụ thân mấy, ít nhất đều đã 40, 50 tuổi.

Chân tướng cuối cùng cũng rõ ràng!

"Cha nàng cùng các vị thúc bá... có thuật trừ nhan!" Thầm thở dài, cuối cùng cũng hiểu lý do vì sao mình bị gọi là đại thúc. "Sau này đừng gọi ta là đại thúc nữa." Cứ vậy khiến hắn có cảm giác tàn phá cỏ non.

"Nhưng mà ta gọi quen rồi, không đổi, không đổi!" Lắc đầu mãnh liệt, nàng khẳng khái giữ quyền lợi gọi hắn là đại thúc.

"..." Im lặng hồi lâu, nhìn vẻ mặt đánh chết cũng không thay đổi của nàng, cuối cùng, Hoàng Phủ Thiệu Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ than thở lần nữa. "Tùy nàng!" Aiz... Kể từ khi sau khi gặp nàng, hắn hình như hay than thở hơn thì phải.

Cười hi hi một tiếng, Cổ Đình Đang vui vẻ vô cùng, tiếp tục vui vẻ hưởng thụ sự phục vụ "xoa bóp" của hắn, một lúc sau, nàng giống như nhớ ra cái gì, vội vàng mở miệng hỏi -----

"Đại thúc, người trúng độc 『hàng đêm sâu』thế nào?" "Hàng đêm sâu là độc được bí truyền của Vô Mệnh thúc thúc, chẳng lẽ đại thúc cùng Vô Mệnh thúc thúc từng có kết thù?"

Bàn tay đang xoa lên gò má phẩn nộn chợt khựng lại, ngay sau đó lại nhẹ nhàng xoa bóp, hần giống như vô sự thản nhiên nói: "Là ta chuyển từ cơ thể Kỳ Nhi lên người mình."

"Sao?" Kinh ngạc kêu lên, Cổ Đình Đang về mặt kinh ngạc. "Người nói người bị trúng 『hàng đêm sâu』vốn là tiểu quý?" Nếu mà là tiểu quý kia, thì hoàn toàn không có đạo lý! Dù nói thế nào, Vô Mệnh thúc thúc cũng sẽ không kết thù với một tiểu hài tử, huống chi là hạ kịch độc như vậy.

"Ừ." Gật đầu.

"Không có lý nào! Không có lý nào..." Gạt bàn tay trên gò má xuống, Cổ Đình Đang nghĩ mãi không ra lắc đầu mãnh liệt, trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

"Sao lại không có lý nào?" Kỳ quái hỏi.

Cảm thấy trong chuyện này có điều quý dị, nàng vội vã nói: "Đại thúc, người mau nói ta nghe chân tướng lúc tiểu quý bị trúng độc."

Hơi ngần rà, Hoàng Phủ Thiếu Phàm sau một lúc trầm mặc, mới sâu xa nói: "Ba năm trước, ta hứng trí một lần, không báo trước đã tới thăm nghĩa huynh, vậy mà mới bước vào sân nhỏ nơi hai vợ chồng nghĩa huynh ở đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cầu cứu yếu ớt, lúc ấy ta cũng không suy nghĩ được nhiều vội lao vào, ai ngờ lại thấy nghĩa huynh cả người nhuộm máu nằm trên mặt đất...."

...

"Nghĩa huynh, huynh sao vậy? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Đem nam nhân cả người nhuộm máu ôm vào trong ngực, Hoàng Phủ Thiếu Phàm dồn dập hỏi thăm, quả thực không tin nổi những gì đang xảy ra trước mắt.

"Thiếu... Thiếu Phàm..." Nhìn thấy khuôn mặt của người mình tin nhiệm nhất trên đời, nam tử đầm máu giống như dùng hết chút sức lực ít ỏi túm chặt lấy hần. "Mau.... Cứu.... Cứu Lục Ba và.... và Kỳ Nhi...."

Cứu?

Hoàng Phủ Thiếu Phàm kinh hãi, đang muốn tạm buông nghĩa huynh xuống trước đi tìm nghĩa tẩu cùng nghĩa tử, đột nhiên, một đạo chưởng phong hèn hạ từ sau nhanh chóng đánh lên tới. Mặc dù hần phát hiện ra nhưng cũng không dám né tránh, bởi vì chỉ cần né ra, khẳng định sẽ liên lụy đến nghĩa huynh đang bị thương nặng, lập tức không chút nghĩ ngợi, thân thể nghiêng một cái, bảo vệ chặt chẽ huynh trưởng kết bái trong ngực, mạnh mẽ xoay lưng đón lấy một chưởng này.

Thoáng chốc, "Oanh" một tiếng, hần chỉ cảm thấy ngực cứng lại, không nhận được rên lên một tiếng, còn đối phương cũng bị chân khí hộ thể của hần làm cho bắn lùi về phía sau té bay ra ngoài, cũng bị tổn thương không ít.

Giống như không ngờ tới đối phương không có chút nào phòng bị lấy lưng đón một chưởng đánh lên này, lại vẫn có thể khiến mình bị nội thương không nhỏ, tặc nhân che mặt cực kỳ kinh hãi, biết rõ võ công mình không bằng người ta, lập tức không dám ham chiến, xoay người nhảy lên chạy thoát.

Mất thấy tặc nhân che mặt đã trốn xa, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cũng không dám tiến lên đuổi theo, vì bây giờ không thể xác định được tặc nhân có đồng bọn khác ẩn núp ở đây không, không dám để nghĩa huynh một mình ở đây.

"Nghĩa huynh, huynh ráng chống đỡ, đệ vào trong tìm đại tẩu cùng Kỳ Nhi, xem bọn họ có bình yên vô sự hay không..." Cố gắng cười, Hoàng Phủ Thiếu Phàm đang muốn đặt nam tử nhuộm máu xuống, cổ tay lại bị hần nắm chặt.

"Ta... ta không được..." Nôn ra một búng máu, nam tử đầm máu khó khăn nói: "Thiếu Phàm, hai mẹ con Lục Ba... xin nhờ đệ...."

"Đại ca, huynh đừng nói nữa!" Đau lòng hô lên, nhưng đáy lòng lại vô cùng rõ ràng... nghĩa huynh thực sự không qua được.

"Xin.... xin nhờ đệ...." Nắm chặt lấy tay hần không buông, sau khi nhận được đáp ứng rơi lệ gật đầu, nam tử đầm máu tràn ra một nụ cười an tâm, sau đó lại không cam lòng trọn mắt lưu lại di ngôn cuối cùng. "Ất phải.... ất phải đuổi... đuổi Bạch Mộ Nam..." Nói chưa hết, tiếng đã tắt, bàn tay nhuộm máu vô lực buông thõng xuống đất.

"Đại ca!" Ôm nghĩa huynh sợ hãi khóc rống, cũng không thể gọi sinh mệnh đã mất đi trở về.

Song cho dù thương tâm đến đâu, nghĩ đến hai mẹ con đại tẩu nghĩa huynh đã phó thác cho mình, Hoàng Phủ Thiếu Phàm không dám lãng phí một giây, đặt vị huynh trưởng kết bái đã chết xuống, vội vàng chạy vào nội thất.

Song khi bước vào bên trong, hần không khỏi khổ sở nhắm nghiền hai mắt, bởi vì tẩu tử của nghĩa huynh trước giờ vẫn đoan trang hiền thực, giờ phút này cơ hồ toàn thân trần trụi tề liệt ngã trên giường, trên người chằng chịt vết thương, có lẽ đã trải qua một thời gian giây dụa kịch liệt.

Cầm thú! Rốt cuộc là tên cầm thú nào gây ra?

Tức giận, thương tâm cùng khổ sở giao triền, hần hít sâu một hơi, ráng áp chế tâm trạng kích động, mở mắt nhanh chóng tới bên giường giúp Liễu Lục Ba

phủ chiếc chăn gấm lên thân thể trần trụi, ngay sau đó lập tức phát hiện ra Bạch Vân Kỳ sắc mặt trắng bệch dần chuyển sang tím, đang mở to mắt nép trong góc không hề nhúc nhích.

"Kỳ Nhi!" Vội vàng tiếng lên ôm lấy cậu bé, phát hiện ra sự khác thường, Hoàng Phủ Thiếu Phàm vừa sợ vừa vội, tình té kiểm tra kinh ngạc phát hiện ra tiểu tử lại trúng độc "Hàng đêm sâu"....

...

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Sờ Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

"Lúc ta phát hiện ra Kỳ Nhi trúng loại độc này, vốn muốn vận công bức độc ra, lại phát hiện độc tính của 『hàng đêm sâu』 rất quỷ dị, trừ đòi đến người một người khác ra, căn bản không thể nào bức ra được, nhưng lúc đó tính mệnh Kỳ Nhi đã vào thế chỉ mảnh treo chuông, ta không thể làm gì khác hơn là ép độc đòi lên người mình." Hoàng Phủ Thiếu Phàm thân nhiên nói, giọng nói vững vàng trầm tĩnh phảng phất như chẳng qua đang kể lại một chuyện tầm thường như hạt vừng hạt lạc.

Song người nói cảm xúc yên ổn, người nghe ngược lại dị thường phẫn nộ, giận đến mức vỗ lên cái giường hẹp bất bình trong lòng: "Dâm tặc giỏi lắm, nếu mà rơi vào tay ta, không cho hắn đẹp mắt không xong!"

Cổ Đình Đang tức giận không dứt, cùng là thân nữ tử, nàng đối với chuyện phái nữ bị gian nhục đồng cảm thay. cũng thấy ghét cay ghét đắng kẻ đã làm ra hành vi man rợ như vậy, gắp cái loại dâm tặc ý vào sức mạnh giờ trò với nữ tử từ từ trước đến nay nàng đều không lưu tình, nếu không lúc bị Nhị công tử của Mã gia bảo đùa giỡn trong tủi lâu cũng sẽ không chặt đứt tay của hắn.

"Ta thà rằng để nàng cả đời cũng không chạm phải cái loại ác đồ này còn hơn." Khẽ vuốt ve mái tóc đen nhánh của nàng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm thật lòng khẩn cầu.

Nghe vậy, Cổ Đình Đang vui mừng cười, cả người làm nũng nhào tới dính lên người hắn: "Đại thúc, chàng thích ta, đúng không?"

A a... Thực ra thì nàng cũng đâu có ngốc! Lúc trước, mặc dù nàng thích đại thúc, thỉnh thoảng thân mật dính vào hắn, nhưng đại thúc luôn mơ hồ mang vẻ hoang mang, hôm nay, phong thủy luân chuyển, đối mặt với sự nhiệt tình của nàng, đại thúc cũng sẽ chủ động chạm vào nàng, quan tâm đến nàng.

Tuần nhan ứng đồ, Hoàng Phủ Thiếu Phàm không tiếp lời, nhưng cũng không lên tiếng phản bác, coi như là chấp nhận.

Hiểu tính tình nội liêm của hắn, Cổ Đình Đang cũng không ép hắn, dù sao đáy lòng mình tự hiểu là được rồi, lập tức dựa sát trên người hắn cười đến thích thú, con mắt đen lúng liếng đảo rồi đảo, một lúc sau, nàng lại quanh trở lại chính sự -----

"Bạch phu nhân cũng là bởi vì chính mắt nhìn thấy vị hôn phu bị hại, bản thân lại bị người gian nhục, cho nên mới nổi điên sao?"

"Đại tẩu từ sau hôm đó, vẫn cứ hoảng hoảng hốt hốt như vậy, có lúc bệnh phát tác ai cũng không nhận ra, thậm chí còn coi ta thành nghĩa huynh...." Âm đạm than nhẹ, hắn thực sự thống hận tên ác tặc kia.

"Thật là đáng thương!" Mặt tràn đầy vẻ đồng tình, ngay sau đó, nghĩ đến cái gì đó, nàng bỗng dung mở to mắt kêu lên, "Chẳng lẽ tiểu quý chính mắt thấy mẫu thân bị dâm tặc lăng nhục?"

Trầm mặc cười khổ, trong mắt Hoàng Phủ Thiếu Phàm tràn đầy không nổi cùng thương tiếc, mặc dù không trả lời thẳng là phải hay không, nhưng từ nét mặt cũng có thể đoán ra đáp án.

"Tiểu quý... thật thảm nha!" Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thương hại, trừ chữ thảm ra, Cổ Đình Đang không biết phải hình dung như thế nào.

Aiz... chính mắt nhìn thấy bị kịch như vậy, khó trách tiểu quý kia bây giờ lại không bình thường như thế, sau này đối xử với nó tốt một chút vậy.

"Kỳ Nhi sau hôm đó, liền không mở miệng nói chuyện nữa." Ba năm nay, mặc dù hắn đã dùng hết lòng yêu thương dạy bảo Kỳ Nhi, nhưng chuyện bị thảm như vậy, đối với một đứa trẻ mà nói, ảnh hưởng quá lớn, hắn cũng không biết tiểu tử có cách nào để khôi phục lại bình thường không, tất cả chỉ có thể dùng hết nhân lực mới biết thiên mệnh.

"Không nói chuyện sao...." Nhớ tới tình cảnh lúc trước tiểu quý khóc kêu muốn nàng "Cứu nghĩa phụ", Cổ Đình Đang không khỏi âm thầm cười trộm.

"Sao vậy?" Thấy nàng cười quỷ dị như vậy, Hoàng Phủ Thiếu Phàm kỳ quái hỏi.

"Không sao, không có gì!" Vội vàng lắc đầu, nhanh chóng lảng sang chuyện khác. "Đại thúc, trên giang hồ nói chàng xâm chiếm gia sản, có ý nghĩ không an phận với tâu tử của nghĩa huynh chính là do vậy sao? Sao chàng không giải thích, khiến cho người ta hiểu lầm mình như vậy?"

"Chuyện đại tâu bị gian nhục, nếu để cho ngoại nhân biết được, trừ tổn hại đến danh tiết, nói không chừng ngày sau còn bị người chỉ chò, chịu hết chỉ trích, sao phải vậy? Ta cũng không muốn tâu tử chịu nỗi khuất nhục này." Vài ba lời giải thích nguyên do mình không nói rõ ràng, hần cười nhạt một tiếng, thà tự mình gánh lấy tiếng xấu. "Tùy bọn họ nói sao cũng được, tóm lại ta không thẹn với lương tâm."

Không để cho người ngoài biết.... Nhưng đại thúc lại nói với nàng, cái này chứng tỏ hần không coi nàng là người ngoài, đúng không?

Nghĩ đến đây, Cổ Đình Đang vui vẻ, trên mặt cười hi hi không thôi, bất quá vẫn không nhận được tính tình nghịch, trêu chọc nói: "Đại thúc, chàng đúng là người tốt, đáng tiếc người tốt quá mức như vậy, khẳng định sống không thọ..." Dừng một chút, tự nhận mình không có tâm nhân tốt như vậy, lập tức lại vỗ ngực bổ sung, "Nhưng mà đại thúc chàng cứ việc yên tâm, người xấu cứ để ta làm, về sau có ta ở bên cạnh chàng, bảo đảm chàng trường mệnh trăm tuổi, tai họa ngàn năm."

A a a.... Người tốt phải cần người xấu bảo vệ, đại thúc cứ giao cho nàng đi.

Hoàng Phủ Thiếu Phàm cười cười, vẻ mặt cực kỳ ôn nhu: "Vậy làm phiền nàng!" Ngón từ hàm súc, mơ hồ bộc lộ tâm ý mình nguyện cùng nàng tay nắm tay sau này.

"Dừng khách khí!" Đắc ý gật đầu, nàng chu cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, chủ động ấn xuống bờ môi mông uơu nhã kia, ăn đậu hủ một cách quanh minh chính đại, một chút cũng không khách khí.

Lại bị nàng ăn đậu hủ lần nữa, lúc này Hoàng Phủ Thiếu Phàm cũng không ngăn người nữa, đón lấy nụ hôn bất ngờ, dùng phương thức vô cùng nhẹ nhàng hút lấy cái miệng nhỏ ngọt ngào của nàng, đối khách thành chủ dẫn nàng chìm đắm trong sự ngọt ngào khi miệng lưỡi giao triền, tâm linh tương thông.

Cho đến một lúc lâu lâu sau đó, hai người mới thờ hờn hển tách ra, trên mặt đều ửng hồng do kích tình còn chưa tan.

"Đại thúc, mùi vị miệng chàng rất là tuyệt vời nha!" Nàng đỏ mặt cười, hai mắt sáng lên. A a.... Đồ tốt như vậy, sau này chỉ có thể mình nàng độc hưởng, không thể cho người khác cướp mất.

"Đình Đang, ta tương đối hy vọng giờ phút này có thể vô thanh thắng hữu thanh!" Khuôn mặt sòng hồ còn chưa tan có vài tia bất đắc dĩ. Aiz... Nha đầu này vừa nói cái gì vậy? Nghe cứ như lời của mấy tên phong lưu đại thiếu nói lúc ăn đậu hủ của cô nương nhà người ta xong vậy.

Được rồi! Nếu đại thúc đã muốn vô thanh thắng hữu thanh, vậy nàng cảm miệng là được.

Nhún nhún vai, Cổ Đình Đang rất phối hợp im lặng, cười khúc khích hưởng thụ không khí ngọt ngào khi được hần ôm vào trong ngực, song chưa đến thời gian một chung trà, thấy hần chẳng qua chỉ ả ả cười nhẹ, vẫn không định mở miệng ra, nàng lại không nhịn nổi, tùy tiện tìm một chuyện bắt đầu tán gẫu-----

"Đại thúc, cái tên giết nghĩa huynh chàng, gian nhục Bạch phu nhân, hạ độc hại tiểu quý là ai, chàng có biết không?"

Thần sắc nhu hòa chợt khựng lại, trong giọng nói của Hoàng Phủ Thiếu Phàm mang đầy vẻ tự trách. "Đến giờ ta vẫn chưa tìm ra tên ác tặc kia là ai."

"Tiểu quý thân trúng độc 『hàng đêm sâu』, chẳng lẽ chàng không hoài nghi là người đã chế ra thứ độc môn độc dược này hãm hại sao?" Trong giọng mang theo dò xét, mặc dù có nói thế nào nàng cũng không tin là do Vô Mệnh thúc thúc làm, nhưng khó nói hần sẽ không nghĩ như vậy.

"Nàng muốn nói đến Ân Vô Mệnh trong 『Hắc Bạch song sát』?" Lập tức hiểu ra người nàng ám chỉ, Hoàng Phủ Thiếu Phàm lắc đầu. "Ta cho rằng không thể nào là ông ta được."

"Sao nói vậy? 『hàng đêm sâu』 là độc môn độc dược của ông ấy, trừ ông ấy, người khác có thể có sao?" Trong lòng vui vẻ, nhưng vẫn cố ý nói ngược lại hỏi.

Cười cười, Hoàng Phủ Thiếu Phàm có phỏng đoán cùng lý lẽ của riêng mình. "Thứ nhất, nghe nói 『Hắc Bạch song sát』 từ trước đến nay Tiêu không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiêu* chỉ cần thấy người thứ nhất, người còn lại ắt ở trong vòng mười dặm gần đó, mà đêm đó, tên ác tặc giết nghĩa huynh ta chỉ có một mình.

** Xuất phát từ Dương gia tướng, Mạnh, Tiêu chỉ Mạnh Lương và Tiêu Tán - là hai viên tướng dưới quyền Dương Duyên Chiêu (Dương lục lang), hai người kết nghĩa huynh đệ, thường như hình bóng không rời.*

"Thứ hai, 『Hắc Bạch song sát』 mặc dù hành sự vừa chính vừa tà, hi nộ bất định, đều theo ý mình, nhưng tay trái giết người, tay phải cứu người, tự cho mình rất cao ngạo, nếu muốn giết nghĩa huynh ta, tất sẽ lộ rõ chân diện mục, sẽ không che mặt giống như hạng rụt đầu cúp đuôi, thứ ba, lấy phong cách của bọn họ, hạ độc một đứa trẻ không có năng lực phản kháng là hành vi bọn họ khinh thường, thứ tư, 『Hắc Bạch song sát』 nổi danh là một cặp tình nhân đồng tính trên giang hồ, nàng nói coi, Ân Vô Mệnh kia có thể phản bội tình nhân của mình tới gian nhục đại tâu ta sao?"

"Ha ha... Không thể nào!" Ôm bụng cuồng tiếu, Cổ Đình Đang đã cười đến mức khóe mắt cũng chảy ra nước mắt.

Ha ha... Thực ra, Vô Mệnh thúc thúc sợ Vô Thường thúc thúc lãnh lãnh đậm đậm không để ý tới mình chết đi được, lấy lòng nịnh nọt còn không kịp, sao

mà dám ăn gan hùm tìm báo phản bội Vô Thường thúc thúc đi tìm nữ nhân như vậy? Chẳng phải là đi tìm đường chết sao!

Cười không ngừng được, nàng lăn lộn khắp giường, vừa cười vừa kêu ai ái, "Ai da... Đại thúc, ta cười đến đau cả bụng. a Ha ha... Ai da,... Không chịu nổi nữa... Ha ha..."

Đây cũng coi như là một loại "Vui quá hóa buồn" đúng không?

Trong bụng trầm nghĩ, không hiểu sao nàng lại cười đến sung sướng như vậy, nhưng thấy bộ dáng vừa cười vừa kêu đau của nàng, vội vàng nói: "Được rồi, đừng cười nữa! Cười đến đau cả bụng, nàng không phải tự mình tìm khổ sao..."

Hắn vẫn còn đang lải nhải đi lải nhải lại, Cổ Đình Đang lại lập tức mở miệng hỏi:-----

"Nếu cảm thấy không phải Ân Vô Mệnh, vậy đại thúc chẳng có hoài nghi ai không?" Làm chuyện ác độc như vậy, nhất định là người có thâm cừu đại hận với nghĩa huynh hắn, sẽ phải có chút dấu vết.

Hoàng Phủ Thiếu Phàm trầm mặc một lúc xong, rốt cục chậm rãi nói: "Lúc nghĩa huynh còn sống, ta từng nghe huynh ấy nói qua có điều nghi ngờ với Bạch Mộ Nam, nhưng nghi ngờ chuyện gì, lúc ấy nghĩa huynh cũng không nói cận kề, nhưng ta đã loáng thoáng hiểu hai huynh đệ không hợp, đây là lý do ta tin câu di ngôn cuối cùng của huynh ấy ----『Trực Bạch Mộ Nam』 là muốn ta trực xuất hắn khỏi sơn trang, nhưng khi xử lý xong hậu sự của nghĩa huynh, sau khi tất cả đã an ổn, ta không ngừng nghĩ đi nghĩ lại, đáy lòng lại có nghi ngờ."

"Cái gì?" Cổ Đình Đang là một người nghe rất làm tròn bổn phận, lập tức hỏi tới.

Nặng nề nhìn ánh mắt sáng đầy vẻ tò mò, giọng nói từ trước đến giờ luôn ôn nhã ẩn chứa sự lạnh lẽo nhận nhạ, hắn chậm rãi nói: "Đình Đang, nàng nói xem ta sẽ không nghe 『tru』 thành 『trực』 chứ?" Đây là hoài nghi ba năm qua của hắn, trước khi không có chứng cứ, hắn cũng không tiện có hành động gì.

**Tru trong tru di = giết, trực trong trực xuất = đuổi đi, anh Phàm lẳng tai rồi =))*

"Đại thúc!" Thở dài, Cổ Đình Đang hai tay nặng nề đặt lên vai hắn, vẻ mặt nặng trĩu, "Ta chỉ có thể nói, chàng vô cùng có khả năng già rồi nên nghề nhặng!"

Dứt lời, vẻ mặt nghiêm túc cuối cùng cũng sụp đổ, nàng không nhịn được ôm bụng cuống tiểu một lần nữa, lại ngã xuống giường lăn qua lăn lại cho đến khi kêu đau bụng.

Nha đầu này thực là.... rất biết làm người ta tổn thương!

Tâm trạng nặng nề bị nàng khiến cho biến mất không còn bóng dáng tăm hơi, Hoàng Phủ Thiếu Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng khoe miệng lại lạng lẽ cong lên.

...

Những ngày kế tiếp, trong sự yên lặng vốn có của Lục Ba sơn trang tràn ngập một bầu không khí sung sướng không thể giấu nổi, trừ thỉnh thoảng bệnh điên của Liễu Lục Ba phát tác mà có chút nao loạn ra, gần như lúc nào cũng có thể nghe thấy từng trận tiếng cười vui vẻ như chuông bạc tung bay khắp nơi, có thể thấy được chủ nhân của tiếng cười vui vẻ nhường nào.

Trên thực tế, mấy ngày nay, dưới sự cố gắng không ngừng thử hết các loại phương pháp của Cổ Đình Đang, chỉ kém không ngâm mình hầm trong bể thuốc, độc tính phức tạp trong cơ thể Hoàng Phủ Thiếu Phàm cuối cùng cũng từ ngày ngày nôn máu đen mà từ từ giảm bớt, mặc dù chưa hoàn toàn khỏi hẳn, nhưng tình huống so với lúc trước chuyển biến tốt hơn nhiều, điều này làm sao nàng có thể không vui được chứ?

Hôm nay, nàng vừa vội vàng sắc thuốc, vừa liếc mắt dò xét nhìn tiểu quý đang đứng bên cạnh nhìn độ cháy với mình, không nhịn được lấy khuỷu tay chọc chọc thẳng nhóc -----

"Tiểu quý, người tính cả đời làm hũ nút sao? Phải biết là, Đại thúc mà nghe được người mở miệng nói chuyện, không biết sẽ vui đến mức nào đâu!"

Ai da! Tiểu quý này tốt nhất nên biết bốn chữ "Có on tất báo" viết thế nào, kêu mấy tiếng để cho đại thúc vui một cái, nếu không thì đúng là không có lương tâm! Phải biết là đại thúc vì thẳng nhóc này mà trả giá lớn.

Mấy ngày nay, chỉ cần lúc nào ở riêng với tiểu quý, Cổ Đình Đang sẽ thỉnh thoảng nói mấy câu với cậu nhóc, chỉ tiếc kết quả đạt được cũng chỉ được như bây giờ ----- hai trông mắt không hiện lên chút tức giận cùng một gương mặt đồ dãn không biểu cảm.

Tiểu quý này ----- Khiến người ta rất muốn đánh cho một trận!

Đã sớm quên đã từng âm thầm quyết định sẽ đối xử khá hơn với cậu nhóc, mấy ngày nay Cổ Đình Đang đã chán phải đối mặt với cặp mắt mờ mịt không có tiêu cự, lập tức không chút nào thương hại vuron ma trào ra, hung hăng nhéo lấy cái vành tai non mềm trắng trắng kia-----

"Tiểu quý, nói từ tế với người, người không nghe, tưởng ta là thiện nam tín nữ giống đại thúc sao? Không lên tiếng hả, cẩn thận ta nhéo đứt lỗ tai người luôn!" Hung tàn dữ tợn nói, lực đạo trên tay không ngừng tăng thêm, nói rõ sẽ dây dưa đến cùng.

Không biết qua bao lâu, cái tai nhỏ nhắn ngày càng hồng, lúc dần dần chuyển tím, ánh mắt vô vô thần của tiểu tử đột nhiên dần dần có biến hóa, tiêu cự ngưng tụ lại cuối cùng cũng rơi vào khuôn mặt hung dữ của nàng...

"Đau..." Thanh âm tình tẻ, mặc dù chỉ có một chữ, nhưng cuối cùng cũng kêu ra tiếng.

"Rất tốt!" Hải lòng buông tay, Cổ Đình Đang vỗ lên cái đầu nhỏ của cậu nhóc một cái, đắc ý cười ngằm không dứt, "Biết đau là tốt rồi, ta không tin người không kêu một, hai tiếng tới nghe một chút!" Ha ha, tiểu quỷ muốn đấu với nàng? Khe hở cũng không có chứ đừng nói đến cửa.

Mặt không thay đổi nhìn nàng một cái, tiểu tử yên tĩnh không tiếng động dời tầm mắt, ánh mắt lại trở lại đám lửa nhỏ trong lò.

Cười hi hi lại vỗ xuống cái đầu nhỏ của cậu bé, sau một lúc lâu, Cổ Đình Đang đột nhiên lên tiếng hô "Được rồi!", cẩn thận tỉ mỉ đổ thuốc nước nóng hồi ra, bưng chén thuốc tràn đầy đứng dậy nói: "Chúng ta đi đưa cho đại thúc uống, đi thôi!" Giọng nói đương nhiên, xem ra đã quen với tiểu người hầu lúc nào cũng dính sau mông này.

Nhất thời, chỉ thấy một lớn một nhỏ, một trước một sau xuyên qua hành lang, đi thẳng về hướng sân nơi Hoàng Phủ Thiếu Phàm ở, song mới đi được nửa đường, lại thấy Kiếm Nhi về mặt nôn nóng đi về phía đại sảnh. Nhảy cảm phát hiện có chuyện đã xảy ra, nàng ngay lập tức nhẹ giọng gọi người -----

"Kiếm Nhi, người đứng lại!"

Không... phải chứ?

Nghe tiếng nói yêu kiều kia, gương mặt Kiếm Nhi sụp xuống, khổ sở còn hơn ăn hoàng liên, nhưng khi quay lại đối mặt với nàng, lại lập tức nở ra nụ cười rộng nhất, chân thành nhất.

"Cổ cô nương, cô gọi ta sao?"

"Không gọi người thì gọi ai? Chẳng lẽ trong trang này có người thứ hai tên là Kiếm Nhi sao?" Dứt theo cả Bạch Vân Kỳ đến trước mặt hắn, Cổ Đình Đang giả vờ giả vịt liếc trên liếc dưới quét hắn một vòng, ánh mắt như có điều ám chỉ nhìn khiến cho hắn phát hoảng: "Nhìn đáng đáp của người, xảy ra chuyện gì rồi?"

"Không có, làm gì có gì chứ!" Giả bộ ngu, đáy lòng Kiếm Nhi phát run. Ô... Chủ tử đã giao phó, tuyệt đối không thể để cho Cổ cô nương biết đám khỗ chủ bị nàng trêu chọc trước kia đều đã tìm tới cửa, nếu không theo cá tính của nàng, khẳng định sống chết cũng phải đi tham gia náo nhiệt, làm cho mọi chuyện phức tạp hơn.

"Thật không có sao?" Hề mắt hỏi lần nữa.

"Thật không có sao mà!" Đầu lắc nhanh đến mức sắp rụng, vang dội có lực bảo đảm.

Quá mức đồng đặc, không sao mới có quỷ!

Trực tiếp kết luận, Cổ Đình Đang không tranh cãi với hắn, như không có chuyện gì xảy ra cười duyên nói: "Không sao là tốt, người bận chuyện thì cứ đi đi!"

Hú hồn! Vậy là qua cửa sao?

Quả thực muốn dâng hương tạ ơn trời xanh phù hộ, Kiếm Nhi suýt nữa khóc nước nỡ, vội vàng nói tiếng từ biệt lùi về phía sau, lấy bước chân rõ ràng là rất gấp lại muốn giả bộ trấn định nhanh chóng dời đi.

Ai da! Thì ra là "Nơi xảy ra vụ án" là ở đại sảnh!

Nhìn hắn đi thẳng về hướng đại sảnh, trông mắt Cổ Đình Đang liếc xéo qua Bạch Vân Kỳ, lộ ra một nụ cười tà ác. "Tiểu quỷ, cùng nhau đi xem náo nhiệt?"

Bên trong đại sảnh của Lục Ba sơn trang, lại chật ních một đồng người, chỉ bất quá lúc này trừ Mã Duy An cùng Bạch Mộ Nam ra, còn có vô số nhân sĩ cùng môn phái bị "Thiếu nữ áo tím" cho ăn vô số thua thiệt mà cùng nhau kéo đến đòi công đạo., ví dụ như Thiếu Lâm bị trộm Dịch Cân Kinh, Khiếu Phong sơn trang bị một bó đuốc đốt sạch, đệ nhất mỹ nhân bị hủy dung, cùng một chút người giang hồ thuần túy chỉ muốn đến tham dự "Việc trọng đại", lộ vẻ ta đây quan trọng.

Nhìn đội hình mấy phe thế lực khổng lồ, Bạch Mộ Nam âm thầm đắc ý, dù sao có thể có một đội ngũ lớn như vậy, hoàn toàn là thành quả do hắn cùng Mã Duy An hai người đi khắp nơi tuyên truyền hô hào.

"Sao vậy? Khi nào thì Đại hội võ lâm lại được mở ở Lục Ba sơn trang vậy, ta đây làm tổng quản mà không biết tí gì?" Nhìn chằm chằm đám đông đầy sảnh, Từ Triền Nguyên trong lòng đang bốc lửa, vừa mở miệng đã chế giễu, vô cùng bèn nhợt.

"Cũng đâu phải! Ta nhớ chúng ta cũng đâu phát thiệp mời." Kiếm Nhi mới chạy đến được một lúc rất ăn ý nói tiếp, trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường.

"Triền Nguyên, Kiếm Nhi, tình hình đã đủ phức tạp, các người đừng làm loạn thêm nữa." Bất đắc dĩ thấp giọng yêu cầu, Hoàng Phủ Thiếu Phàm thực sự

rất nhúc đầu với bọn họ. Aiz... Bây giờ cũng không phải lúc khua môi múa mép, mà là nên nghĩ làm sao để giải quyết yên ổn đám người trước mặt này.

Cho dù khó chịu, nhưng chủ tử đã lên tiếng. Từ Triển Nguyên cùng Kiếm Nhi cũng chỉ đành thu hồi lãnh ngôn lãnh ngữ, lui xuống phía sau Hoàng Phủ Thiếu Phàm không lên tiếng nữa.

"Hoàng Phủ cầu tặc, hôm nay đông đảo giang hồ danh sĩ tề tụ ở Lục Ba sơn trang, chính là muốn người nói rõ ra!" Nhảy ra đầu tiên kêu gọi, Bạch Mộ Nam cẩn thận nhìn Hoàng Phủ Thiếu Phàm, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Đây là chuyện gì xảy ra? Sao mới chỉ có một thời gian, hắc đã từ tóc đen chuyển trắng, đầu đầy chỉ bạc?

Lời này vừa nói ra, có người phụ họa, nhưng có người vẫn duy trì chính kiến của mình, mấy vị cao tăng Thiếu Lâm nhanh chóng động thân đứng dậy ----

"A Di Đà Phật, Hoàng Phủ thí chủ, Thiếu Lâm chúng ta đối với ân oán giữa ngài và Bạch thí chủ không tiện góp lời, chỉ cầu thí chủ áo tím kia hoàn trả lại kinh thư, Bần tăng cùng mọi người sẽ lập tức quay lại chùa, sẽ không ở lại làm khó thí chủ." Phương trưởng đại sư từ bi thiện mục đại biểu cho phái Thiếu Lâm tỏ rõ lập trường, không muốn bị lợi dụng cuốn vào ân oán hai phe.

"A Di Đà Phật!" Vội vàng đáp lễ, thái độ của Hoàng Phủ Thiếu Phàm không kiêu không nịnh nói: "Ý của Phương trưởng đại sư, tại hạ hiểu, nếu Đình Đang thực sự là đạo tặc mà phương trưởng hoài nghi, tại hạ tất sẽ mời nàng trả lại kinh thư cho Thiếu Lâm." Giọng nói thanh nhã dừng lại, ánh mắt như đuốc nhìn xung quanh đám nhân sĩ vô lâm một vòng, hắng giọng nói tiếp. "Nếu Đình Đang có chỗ nào không phải đắc tội các vị, tại hạ trước ở đây xin thay nàng bồi tội với các vị, có yêu cầu gì, chỉ cần ở trong phạm vi có thể, tại hạ nhất định sẽ đáp ứng các vị."

Những lời này vừa nói ra, đám người giang hồ không khỏi xôn xao bàn luận, âm thầm nghị luận âm ỉ.

Dù sao mọi người chưa từng thực sự gặp Hoàng Phủ Thiếu Phàm, hôm nay vừa thấy, kinh ngạc thấy dị tướng đồng nhan hạc phát* của hắn, lập tức nghĩ đến lời đồn võ công hắn cao cường, tu vi sâu không lường được trên giang hồ, không khỏi liên hệ giữa vẻ ngoài kỳ lạ cùng võ công, nhận định người lợi hại, tướng mạo nhất định cũng bất phàm.

** đồng nhan hạc phát - mặt trẻ tóc bạc*

Mà chỉ cần là người bình thường, hắn là không có mấy người muốn làm địch với một người võ công thâm sâu khó lường như vậy, cho nên những lời hòa hảo này của hắn, khiến cho mọi người xôn xao, tạo ra hiệu quả nhất định.

Nghe phái Thiếu Lâm nói chỉ lo đòi lại kinh thư, cũng không nguyên ủng hộ hắn đòi lại sản nghiệp Bạch gia, trong lòng Bạch Mộ Nam rất bất mãn, lại nghe tiếng bàn luận xôn xao không ngừng, sợ những người khác cũng có ý tưởng giống vậy, lập tức vội vàng mở miệng la lên-----

"Các vị, Hoàng Phủ cầu tặc này nói há có thể tin tưởng? Ta thấy vẫn là nên bắt hắn giao tiểu yêu nữ kia ra cho mọi người xử trí, nếu không mặt mũi mọi người còn đâu, đúng không?" Hết sức khích bác hết mức. chỉ vì đây lòng rõ ràng Hoàng Phủ Thiếu Phàm không thể giao Cổ Đình Đang ra được, từ đó, cũng có thể khiến cho mọi người bất mãn với hắn.

Lời này vừa nói ra, Mã Duy An lập tức lên tiếng nói hùa: "Không sai! Nhị đệ ta bị tiểu yêu nữ kia chặt đứt một cánh tay, đây đâu phải là chuyện nói một tiếng bồi tội là xong, ít nhất cũng phải để tiểu yêu nữ kia tự chặt một cánh tay tạ tội."

"Còn cả Khiếu Phong sơn trang của ta bị tiểu yêu nữ kia dùng một cây đuốc đốt sạch, cơ nghiệp mấy chục năm đều bị hủy trong một đêm, bồi tội thì làm được gì?" Người đề râu dê là trang chủ của Khiếu Phong sơn trang cảm giận nói, một bụng bực tức khó mà tiêu.

"Gương mặt ta bị yêu nữ kia hạ độc, nếu không trả lại tướng mạo nguyên bản của ta, ta chết cũng không bỏ qua cho ả!" Vô lâm đệ nhất mỹ nhân dùng sa mông che khuôn mặt đầy hoa, nhưng từ thân hình đang giận đến phát run cùng đôi mắt đẹp đang long sòng sọc kia, có thể biết nàng ta để ý đến chuyện "Tôn thương mặt mũi" thế nào.

"Không sai! Mau giao tiểu yêu nữ làm càn làm bậy kia ra, vì người bị hại lấy lại công đạo.." Rất nhiều người bắt đầu nhao nhao lên.

"Hoàng Phủ cầu tặc chiếm gia nghiệp người ta, giam lỏng mẹ con tẩu tử của nghĩa huynh, cũng đáng chết..." Bạch Mộ Nam vội vàng thừa dịp loạn chém vào một câu.

"Bạch đại hiệp cả đời nhân nghĩa, chúng ta phải vì Bạch đại hiệp làm trọn đạo nghĩa, lấy lại sản nghiệp Bạch gia....." Lại có nhiều người lập tức lớn tiếng phụ họa, tiếng phấn nộ vang lên không dứt.

Chỉ một thoáng, đám người đã bị kích động, rồi rít hô hào lên.

Thấy mọi người lại một lần nữa phấn nộ tập thể, Hoàng Phủ Thiếu Phàm biến sắc, đang muốn mở miệng trấn an tiếp thì Cổ Đình Đang lại dắt Bạch Vân Kỳ cười hi hi tiến vào trong đại sảnh, thấy trong sảnh đây một đồng người, không khỏi phì cười -----

"Trong trang hôm nay mở tiệc lớn sao? Náo nhiệt vậy!" Nhìn một vòng xung quanh đám người, phát hiện ra rất nhiều khuôn mặt quen thuộc, nàng không nhịn được cười: "Ai da! Thì ra là đến tìm ta ôn chuyện!"

Nàng vừa xuất hiện, tiếng kêu gào của đám người trong sảnh càng tăng lên, khiến cho Hoàng Phủ Thiếu Phàm không nhịn được mà hơi nhúc nhích thái dương, ánh mắt chỉ trích nhìn về phía Từ Triển Nguyên, Kiếm Nhi, giống như đang hỏi nàng làm sao mà chạy đến đại sảnh được?

Chuyện không liên quan đến ta! Từ Triển Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, phũ phàng sạch sẽ.

Ồ... Cô cô nương sao lại tới? Mới vừa nãy không phải đã gạt được nàng sao? Đau khổ đến mức sắp chảy nước, sắc mặt Kiếm Nhi âm đạm.

Nhìn biểu cảm đã biết là ai làm lộ, Hoàng Phủ Thiếu Phàm có chút bất đắc dĩ, tầm mắt lại vòng lại trên người nhân vật khiến người ta nhức đầu, "Đinh Đang, sao nàng lại tới đây?"

"Không đến thì bỏ qua chuyện lý thú nha!" Hi hi cười một tiếng, Cổ Đinh Đang vỗ vỗ hán, vẻ mặt chịu trách nhiệm, "Đại thúc, chàng yên tâm, chuyện này ta tự mình giải quyết, tuyệt không làm phiền đến chàng."

Để nàng tự mình giải quyết mới khiến người ta phiền lòng ấy!

Hoàng Phủ Thiếu Phàm kinh hãi, vội vàng lấy lời trối nàng lại, "Cái gì mà không làm phiền đến ta? Nàng cho ta là người ngoài sao? Trước đừng làm loạn, để ta nói với mọi người một chút..."

"Còn nói cái gì?" Cắt lời hán, Bạch Mộ Nam nói với đám người giang hồ: "Các vị, tiểu yêu nữ trước mặt này nếu đã hiện thân, mọi người hợp lực bắt nàng ta lại, đến lúc đó muốn xử trí thế nào cũng được." Chỉ cần mọi người cùng đánh, Hoàng Phủ Thiếu Phàm sẽ động thân bảo vệ tiểu yêu nữ kia, lại bị mọi người bao vây, đến lúc đó có thể thừa dịp giết hán.

Nghe vậy, mọi người ríu rít hưởng ứng, người người tay nắm binh khí, chỉ cần một biến động nhỏ là sẽ xông lên phía trước, không khí hết sức căng thẳng.

Bỗng dưng, một tiếng thét chói tai thê lương nhảy mắt phát ra từ trong miệng Bạch Văn Kỳ vẫn đi cùng Cổ Đinh Đang, ánh mắt hoảng sợ trùng trùng về phía trước, thân thể nho nhỏ không ngừng run rẩy, da thịt toàn thân co rút, tựa hồ như đã nhìn thấy chuyện gì khiến cậu bé sợ hãi cực độ.

"Kỳ Nhi!" Hoàng Phủ Thiếu Phàm kinh hãi, vội vàng ôm lấy cậu bé, luôn miệng nhẹ nhàng an ủi, "Không sao đâu, ngoan! Nghĩa phụ ở đây, đừng sợ! Có nghĩa phụ ở đây... Đừng sợ..."

Kỳ lạ! Rốt cuộc Kỳ Nhi nhìn thấy cái gì, sao lại xảy ra phản ứng kịch liệt như vậy?

Trong lòng nghi hoặc, hán không ngừng nhẹ nhàng trấn an, tròn mắt như có suy tư thoe ánh nhìn chăm chăm hoảng sợ của tiểu tử nhìn qua, đập vào mắt hán là -- Bạch Mộ Nam.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Sở Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Hán là Bạch Mộ Nam...

Đáy mắt lóe lên ánh sáng, ánh mắt Hoàng Phủ Thiếu Phàm trong nháy mắt sắc lẹm như lưỡi dao, dị thường bén nhọn nhìn chăm chăm gã không dòi, tựa hồ như muốn mượn ánh mắt này nhìn ra chút đầu mối.

Từ lúc Bạch Văn Kỳ phát ra tiếng thét thê lương chói tai, Bạch Mộ Nam mới phát hiện cháu ruột mình cũng đang ở đây, vẻ mặt thoáng có chút quý dị, nhưng trong chớp mắt lại nhanh chóng khôi phục, lấy vẻ ngoài không thể từ ái hơn không ngừng gọi: "Kỳ Nhi, là ta, thúc phụ của con đây! Còn nhớ rõ không? Mau tránh xa khỏi tên cầu tặc kia, đến cạnh thúc phụ nào..."

"A a -----" Vốn Bạch Văn Kỳ đã được trấn an rồi, lại theo tiếng gọi của hán mất không chế thét lên chói tai, tiếng kêu thê lương khiến cho tất cả mọi người có mặt ở đây đều hai mắt nhìn nhau, không cách nào mở miệng.

Rốt cuộc là đứa con côi của Bạch đại hiệp đã trải qua chuyện gì, sao lại phát ra tiếng thét chói tai khiến cho lòng người kinh hãi như vậy? Một đám người giang hồ kinh ngạc không dứt, trong lòng bắt đầu hoài nghi.

"Hoàng Phủ cầu tặc, ngươi đã làm gì con của đại ca ta..." Thấy vậy, Bạch Mộ Nam tức giận quát hỏi, đang muốn quy hết tội lỗi về tiếng thét của Bạch Văn Kỳ cho Hoàng Phủ Thiếu Phàm, lại bị một chất giọng yêu kiều tức giận cắt đứt.

"Ngươi câm miệng lại!" Chuông bạc một lần nữa được dùng làm ám khí phóng ra, mạnh mẽ bức hán phải câm miệng né tránh, Cổ Đinh Đang thở phì phò mắng: "Tiểu quý rõ ràng nhìn thấy ngươi mới thét lên thê thảm vậy. Liên quan gì đến đại thúc chứ?"

"Tiểu yêu nữ, ngươi khinh người quá đáng!" Chật vật tránh thoát, sắc mặt Bạch Mộ Nam xanh mét gằm lên.

"Ai là tiểu yêu nữ? Ta muốn làm đại ma đầu, chớ có giáng cấp ta lung tung." Nhẹ hừ một tiếng, lưỡi phải để ý đến hán, Cổ Đinh Đang vươn tay đem tiểu

tử đang không ngừng thét chói tai, gần như sắp hỏng mắt trong ngực Hoàng Phủ Thiếu Phàm kéo lại.

"Đinh Đang, nàng định làm gì?" Tuy biết nàng sẽ không làm tổn thương Bạch Văn Kỳ, Hoàng Phủ Thiếu Phàm vẫn sợ với tình trạng của tiểu tử lúc này, có thể sẽ xảy ra vấn đề.

"Yên tâm, chẳng qua là muốn để nó yên tĩnh ngủ một giấc thôi." Dứt lời, nàng nhìn thẳng vào cặp mắt to hoảng hốt của Bạch Văn Kỳ, trông mắt vốn tinh lượng trong nháy mắt bùng lên những tia sáng, vô cùng yêu mị, quý dị, tựa hồ chỉ cần chống lại ánh mắt đó, sẽ bị đoạt hồn nhiếp phách, rơi vào trong lòng mắt yêu dị kia, mặc cho nàng sai sử: "Tiểu quý, ngươi rất mệt mỏi, ngủ đi... Yên lặng ngủ đi.... Sau khi tỉnh lại, sẽ không nhớ gì hết... Ngủ đi..."

Nàng lăm bầm nhỏ giọng nói, ánh mắt không chớp lấy một cái, thoáng chốc, chỉ thấy Bạch Văn Kỳ giống như kỳ tích dần dần thả lỏng an tĩnh lại, trông mắt vốn mở to kinh hoàng cũng chậm rãi khép lại, thoáng chốc đã ngủ yên lành.

Động tác này của nàng, đám giang hồ đứng ở xa không nhìn được kỹ càng, chỉ thấy nàng cứ nhìn chăm chăm vào Bạch Văn Kỳ đang thét chói tai, cậu nhóc đột nhiên yên lặng ngủ luôn, những người này không rõ chân tướng ra sao, song Hoàng Phủ Thiếu Phàm đứng ngay bên cạnh thì rõ ràng một hai, trong lòng cực kỳ khiếp sợ.

Nàng... lại biết "Nhiếp hồn tâm pháp"!

Môn tuyệt học này là độc môn võ học của kẻ hai mươi năm trước rít gào trên võ lâm, náo loạn giang hồ rung chuyển, ngoại hiệu "Nhiếp hồn thiên ma" - Cổ Vân Thiên, nhưng từ khi ông ta đột nhiên mai danh ẩn tích, đã hai mươi năm rồi chưa từng xuất hiện. Vậy mà nàng lại biết môn tuyệt học này, đây rốt cuộc là... Đúng rồi! Đinh Đang cùng Cổ Vân Thiên đều họ Cổ, chuyện này có lẽ đại biểu họ vô cùng có khả năng có thể là....

Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Thiếu Phàm chỉ có thể cười khổ lắc đầu, không thể không thừa nhận,... huyết thống cái loại này quả nhiên lợi hại!

Không biết sự kinh ngạc trong lòng hắn, Cổ Đinh Đang giao Bạch Văn Kỳ đã ngủ ngon lành cho Kiếm Nhi đang đứng một bên, ngay sau đó chẳng cần đề ý đề sự ngăn cản của Hoàng Phủ Thiếu Phàm, liền đạp chân một cái, nhảy tới trước mặt mọi người, hai tay chống thắt lưng cậy mạnh mẽ: "Àm àm àm, àm muốn chết! Muốn tìm xui xẻo thì cứ nhắm về phía ta đây này, làm khó đại thúc làm gì? Muốn đánh chứ gì, ta theo!"

"Đinh Đang, chớ làm liều!" Sợ nàng khiến cho chuyện ngày càng căng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm vội vàng lên tiếng quát bảo ngưng lại.

Song, lời này của nàng lại trùng ngay tâm ý của Bạch Mộ Nam, gã lập tức cười lạnh, định khiến cho sự tình càng thêm khuếch trương: "Tiểu yêu nữ khá lắm, chết đến nơi còn không biết...."

"Ngươi có điếc không hả? Vừa nãy ta đã nói rồi còn gì, ta muốn làm đại ma đầu, đứng có tiểu yêu nữ, tiểu yêu nữ kêu loạn cả lên, hạ thấp phong độ của ta!" Không chút khách khí cắt đứt, Cổ Đinh Đang lòng tràn đầy khinh thường, nghĩ đến chuyện Hoàng Phủ Thiếu Phàm hoài nghi cùng với cánh tiểu quý vừa nhìn thấy tên này đã thét chói tai, hai chuyện gộp lại, nghĩ ngờ của nàng càng sâu, lập tức cặp mắt đen như ngọc chuyển động, cánh môi đỏ tươi cong lên một nét cười tàn lạnh, lòng mắt lại xuất hiện những tia sáng kì dị, yêu mị nhìn chăm chăm về phía trông mắt bất định lảo liên của gã.

Liếc thấy mị quang nơi đáy mắt nàng nở rộ, trong lòng Bạch Mộ Nam tuy biết có gì đó không đúng, nhưng không thể dời tầm mắt đi nổi, giống như cặp mắt ma mị kia có thứ gì đó câu dẫn khiến hắn chìm đắm trong đó, thoáng chốc, chỉ thấy ánh mắt không ngừng lảo liên của hắn đột nhiên lộ ra vẻ ngây ngốc, vẻ nham hiểm bắt đầu biến thành trống rỗng....

Mắc câu!

Lạnh lùng cười một tiếng, giọng nói êm ái của Cổ Đinh Đang lại vang lên. "Ta hỏi ngươi, ngươi có biết ba năm trước đây ai đã giết Bạch Mộ Phong không?"

"Là ta!" Bạch Mộ Nam giống như hoàn toàn thay đổi, hoảng hốt thừa nhận tội ác mình đã làm.

Ồn ào!

Lời này vừa nói ra, những nhân sĩ giang hồ không rõ chân tướng có mặt ở đây đều ồ lên một trận, quả thực không thể tin nổi lỗi tai của mình.

Về phần Hoàng Phủ Thiếu Phàm mặc dù sớm có hoài nghi, nhưng khi biết rõ chân tướng xong, sắc mặt vẫn hơi biến đổi, tâm trạng kích động không ngừng, hận không thể lập tức đập chết tên cầm thú giết huynh, đâm tẩu, độc cháu này, nhưng trong lòng biết rõ Cổ Đinh Đang thi triển Nhiếp hồn tâm pháp mê hoặc gã, còn có những điểm nghi vấn khác muốn hỏi, nhất thời chỉ có thể đè nén sự căm tức trong lòng.

"Vi sao giết huynh?" Giống như không nghe thấy tiếng ồ lên của mọi người, nàng lại tiếp tục hỏi.

Khuôn mặt hoang mang như mơ hồ hiện lên một tia giãy dụa, Bạch Mộ Nam chậm chạp không lên tiếng.

"Vi sao giết huynh, nói!" Ánh sáng trong mắt mạnh mẽ lóe lên, nàng quát lớn lặp lại câu hỏi.

Ý chỉ muốn tránh né giống như bị một sức mạnh đè xuống, Bạch Mộ Nam ngây ngô nói: "Ta hận đại ca! Cùng một mẹ sinh ra, hắn quá ưu tú, có danh tiếng, địa vị cùng gia nghiệp khổng lồ, nếu hắn đã có tất cả, thì đừng nên giành người con gái ta yêu với ta chứ!"

"Ta yêu Lục Ba, cho dù từ nhỏ bọn họ đã đính hôn, nhưng ta yêu nàng ấy mà! Đại ca tại sao không thể nhường Lục Ba lại cho ta?! Ta hận hắn! Ta quá hận hắn, hận đến mức không nhìn được ra tay đánh lén giết hắn từ sau lưng."

"Đã giết huynh rồi, vì sao còn ra tay hạ độc cháu ruột?" Trong lòng biết Hoàng Phủ Thiếu Phàm không muốn để cho người ngoài biết chuyện Liễu Lục Ba bị tên cầm thú này lăng nhục, Cổ Đình Đang tự động bỏ qua phần này, trực tiếp hỏi lý do gã hạ độc hại tiểu quý.

"Không chế tiểu quý kia, Lục Ba mới ngoan ngoãn đi theo ta." Ánh mắt ngây ngốc, có hỏi tất đáp.

Thì ra là "Ép con trai đẻ sai mẹ ruột" đây!

Gật đầu một cái, nàng muốn rửa sạch ô danh cho Hoàng Phủ Thiếu Phàm, cố ý hỏi tiếp: "Đêm hôm đó, là ai đột nhiên viếng thăm phá hỏng kế hoạch của ngươi, cứu hai mẹ con Bạch phu nhân?"

"Là Hoàng Phủ Thiếu Phàm! Nếu không phải là hắn, phần gia nghiệp này cùng Lục Ba đã là của ta, ta hận không thể giết hắn."

"Cho nên ba năm nay người đều đi khắp nơi reo rắc lời đồn, mê hoặc mọi người giúp ngươi diệt trừ chàng?"

"Phải!"

Tất cả chân tướng đã rõ ràng, Cổ Đình Đang thu hồi tâm pháp, ánh sáng yêu dị chậm rãi thu lại, khôi phục về trạng thái bình thường vốn có, bật người quay về bên cạnh Hoàng Phủ Thiếu Phàm, cười hi hi tranh công, "Đại thúc, sao hả? Ta biết ta rất lợi hại, chàng không cần cảm tạ ta đâu!" Hoàn toàn kiêu ngạo đến kinh khủng.

Nha đầu này, đúng là làm cho người ta có muốn khen cũng không khen nổi.

Vốn cảm xúc đang kích động lại bị nàng trêu chọc như vậy, Hoàng Phủ Thiếu Phàm thậm chí còn có nỗi xúc động muốn bật cười, nhưng nhiều hơn cả là cảm động cùng biết ơn.

"Đình Đang, cảm ơn nàng." Hắn nhẹ nhàng nói cảm ơn, chỉ bằng hai ba câu của nàng đã giúp hắn gỡ bỏ nghi vấn ba năm nay.

"Đừng khách khí!" Mặc dù muốn hắn không cần cảm tạ, chẳng qua là người ta muốn cảm ơn, nàng cũng sẽ rộng lòng mà nhận thôi.

"Sao... sao vậy? Sao mọi người lại nhìn ta như vậy?" Một bên, Bạch Mộ Nam cuối cùng cũng đã khôi phục lại thần chí, không hiểu sao mọi người đều dùng ánh mắt kỳ quái lại khinh bỉ nhìn chằm chằm gã.

"Đồ không bằng cảm thú, vậy mà lại giết huynh độc cháu, khiến người ta phi nhổ!" Không biết là ai mở miệng quát mắng đầu tiên.

"Không sai! Ác tặc mặt người dạ thú, mấy năm nay chúng ta đều bị người lừa gạt!"

"Kẻ cảm thú như vậy nhất định phải diệt trừ!"

"Các vị, các vị không phải đã hiểu lầm rồi chứ? Có chuyện gì cứ từ từ nói..." Đối phương vừa mới bị khống chế thần chí, hoàn toàn không có ấn tượng gì về chuyện đã nói ra chân tướng giết huynh, đối mặt với sự thay đổi thái độ của mọi người, Bạch Mộ Nam kinh hãi, không hiểu sao mới trước đó một khắc còn đang giận dữ gắt gỏng yêu nữ kia, thoáng cái đã phong vân biến sắc, ngay cả bí mật sâu nhất cũng đã bị nói ra, giữa chuyện này có phải gã đã bỏ sót thứ gì?

"Là người chính miệng mình thừa nhận chuyện giết huynh độc cháu, còn có gì mà hiểu lầm?" Tiếng gầm phẫn nộ của mọi người càng thêm ồn ào, vạn phần khinh bỉ đối với gã.

"Không thể nào! Ta sao có thể nói ra những lời đó?" Liên tiếp phủ nhận, nghĩ lại lúc đối mặt với ánh mắt yêu dị kỳ lạ kia, cả người liền hoang mang, lúc hỏi dồn lại đã khần trương, trong lòng hiểu ra nhất định là Cổ Đình Đang giả trò quỷ, gã không khỏi hít hoảng cả giận nói: "Là yêu thuật! Nhất định là tiểu yêu nữ kia dùng yêu thuật khiến cho ta nói ra những lời sai sự thật như vậy!"

"Ta cầm đao dí trên cổ ép ngươi? Đùng có mà vu oan linh tinh!" Cười gian kêu oan, Cổ Đình Đang vẻ mặt vô tội.

Mà một đám nhân sĩ tuy thấy chuyện gã đột nhiên đứng thú nhận trước mặt mọi người có kỳ quái, nhưng lại càng không tin vào chuyện yêu thuật với không yêu thuật, cộng thêm tiếng hét chói tai của đứa cháu ruột - Bạch Văn Kỳ khi vừa thấy gã, vậy nên càng nhận định huyết án ba năm trước đây là do gã làm, nhất thời những tiếng "Cảm thú, ác tặc" vang lên không dứt.

Lại nhớ đến ba năm nay đều bị gã lừa gạt, trong lòng tức giận dị thường, nhất thời tiếng kêu gọi đánh giết không ngớt vang lên, cũng có không ít người đã áp sát từng bước, định bắt đầu đánh.

Mất thấy mọi người đã kéo lại gần, trong lòng Bạch Mộ Nam biết đã hết hy vọng, xoay người tháo chạy ra phía cửa.

"Cảm thú ác tặc giới lắm, chúng ta đuổi theo!" Một đám tự nhận là chính nghĩa nhiều chuyện không cam lòng bỏ qua cho gã, lập tức đuổi theo.

"Đại thúc, chúng ta có đuổi theo không?" Cổ Đình Đang hưng phấn hỏi. A a.... Đuổi giết người đó! Chơi hơi bị hay nha!

"Không cần!" Lắc đầu, câu trả lời của Hoàng Phủ Thiếu Phàm dập tắt luôn nhiệt độ của nàng tại chỗ.

"Tại sao chứ?" Tru môi, đầy vẻ bất mãn cũng khó hiểu, "Chẳng lẽ chàng không muốn giết Bạch Mộ Nam thay cha tiểu quỷ báo thù?"

"Không vội." Khóe miệng cười nhẹ dâng lên vài tia lạnh lẽo, giọng nói ôn nhã ản ản lãnh ý. "Cách báo thù tàn nhẫn nhất không phải là đưa đối phương vào chỗ chết, mà là để cho đối phương sống những ngày được bữa sớm lo bữa tối trong sợ hãi. Cứ để tên cầm thú kia nếm thử kiếp sống lưu vong chuột chạy qua đường người người kêu đánh, chúng ta vẫn còn có thời gian để chơi."

Nghe vậy, Cổ Đình Đang thấy kinh ngạc nhìn chằm chằm hần một lúc lâu, cuối cùng cũng nhin cười không nổi. "Đại thúc, thì ra người tốt quá mức như chàng cũng có lúc làm chuyện xấu nha, không tệ không tệ!" Vỗ vỗ hần, rất là hài lòng.

Không biết nên coi những lời nàng nói là ca ngợi hay ô nhục, Hoàng Phủ Thiếu Phàm lắc đầu một cái, nhìn vòng quanh đại sảnh một vòng, chỉ thấy đám đông đã bỏ đi một nửa, còn dư lại một nửa... tất cả đều là muốn tìm Cổ Đình Đang đòi lại công đạo.

"Hoàng Phủ Thiếu Phàm, nếu những lời đồn đại trên giang hồ trước kia về người đều không phải sự thật, chúng ta cũng không muốn làm khó người, nhưng mà món nợ với tiểu yêu nữ kia, vẫn phải đòi lại!" Mã Duy An dẫn đầu gây khó dễ quát lên, khó quên được mối thù chặt tay của Nhị đệ.

"Vậy còn phải xem các người có bản lĩnh đòi lại không đã!" Tiếng cười sung sướng như chuông bạc vang lên, Cổ Đình Đang cũng chẳng thêm sợ.

"Đình Đang, đừng như vậy!" Chỉ muốn giải quyết theo cách hòa bình, Hoàng Phủ Thiếu Phàm nhẹ giọng nói: "Có thể không va chạm thì đừng nên va chạm, được chứ?"

"Nếu ta không chịu thì sao?" Ác ý cười hỏi.

"Vậy ta sẽ rất khó xử!" Vẻ mặt khó xử, nhưng giọng nói lại rất mềm mại. "Có thể coi là khó xử, nếu như nàng cứ kiên quyết không chịu, ta cũng sẽ cùng nàng tiến lùi, chẳng qua là..."

"Chẳng qua là gì?" Tò mò hỏi.

"Chẳng qua là thân thể ta chưa lành, nếu mà đánh nhau với người ta, có thể sẽ liên lụy đến nàng" Hoàng Phủ Thiếu Phàm dùng nét mặt vô cùng áy náy nói như vậy, nhưng ý trong lời còn chưa tới cũng đang nói cho nàng biết ----- một khi đã xảy ra va chạm mà đánh lên, lấy thân thể còn chưa khôi phục hoàn toàn của hần, sợ rằng lại phải đi tong mất nửa cái mạng.

Cổ Đình Đang rất thông minh, sao lại không hiểu ám hiệu của hần được, nhất thời không khỏi á khẩu, trợn mắt nhìn hần, sau một lúc lâu, cuối cùng cũng tâm không cam tình không nguyện khuất phục. "Được rồi! Được rồi! Theo ý chàng là được chứ gì, ta cũng chẳng muốn tâm huyết của mình thành bị lãng phí vô ích." Vất vả lắm mới làm cho thân thể đại thúc tốt hơn được 6, 7 thành, không thể thất bại trong gang tấc được.

Khẽ mỉm cười, biết nàng quan tâm đến thân thể hần mới đồng ý phối hợp, đáy mắt Hoàng Phủ Thiếu Phàm có cảm động cùng nhu tình. "Đem Dịch cân kinh nàng trộm trả lại cho Phương trượng đại sư được chứ?" Mặc dù không biết nàng trộm kinh thư thì được ích lợi gì, nhưng cũng dám khẳng định là, trong đó thành phần chơi đùa tuyệt đối chiếm phần lớn.

Không chút do dự móc kinh thư từ trong ngực ra, nàng không nói hai lời vút cho phương trượng Thiếu Lâm, câu kinh kêu lên: "Kinh thư trả cho các người, đi được rồi đây!"

Hừ! Dịch cân kinh kia cũng chẳng phải thứ thú vị gì, lúc đầu chẳng qua là nàng đi qua Thiếu Lâm, chán quá mới chạy đến Tàng Kinh các lượn lờ chơi, thuận tay cầm lấy quyển sách này để chứng minh mình "Đã từng tới đây".

"Đa tạ nữ thí chủ, Hoàng Phủ thí chủ, đám lão nạp xin cáo từ, A Di Đà Phật!". Nhận lấy Kinh thư, Phương trượng Thiếu Lâm chấp tay, thực sự không gây khó dễ cho người ta, lập tức dẫn đám hòa thượng Thiếu Lâm rời đi.

"Vậy ta thì sao? Độc trên mặt ta giải quyết thế nào, công tử Hoàng Phủ người nói xem." Thiếu Lâm đi rồi, đệ nhất mỹ nhân vỗ lăm lăm tức đeo sa móng nhảy ra, trong lòng biết người làm chủ hôm nay chính là Hoàng Phủ Thiếu Phàm, lập tức muốn hần cho một câu công đạo.

Aiz. Mỹ nhân sợ nhất là tuổi cao nhan sắc phai tàn, tướng mạo biến dạng, coi da mặt còn hơn cả tính mạng, nha đầu kia sao lại có ý giẫm phải quả mìn này vậy, độc cho mặt người ta thành hoa văn làm gì chứ?

Hoàng Phủ Thiếu Phàm bắt đắc dĩ lại khó hiểu, chỉ có thể mở miệng yêu cầu. "Đình Đang, giao giải được cho người ta đi."

"Ta không có!" Hai tay đưa ra, nàng nhún nhún vai, vẻ mặt không thể làm gì, thực ra thì trong lòng vui muốn chết.

Hừ hừ, nữ nhân này tự cho là đẹp như tiên, kiêu ngạo vô cùng, trên đường nhìn thấy một cô nương có cái bốt trên mặt, còn lớn tiếng nói cái gì mà "Xấu quá, thật gớm ghiếc" linh tinh, làm cho nàng tình cờ đi qua nghe mà chường tai.

Quái lạ! Người ta tướng mạo trời sinh ra đã vậy cũng đâu phải tự mình muốn, lại nói cũng đâu liên quan gì đến nàng ta, đại mỹ nhân như nàng ta phê bình cái gì? Nếu muốn phê bình, vậy để cho mặt nàng ta cũng có vết bốt, sau này chỉ cần cầm gương lên soi, muốn phê thế nào thì phê, quá tiện!

"Không có?" Đại mỹ nhân kinh hoàng thét chói tai, cho là mặt mình vĩnh viễn sẽ bị hủy, lập tức giương nanh múa vuốt muốn xông lên phá hủy nàng, giải mối hận trong lòng.

"Chậm đã, để ta hỏi lại lần nữa!" Vội vàng lên tiếng ngăn cản mong muốn báo thù của đại mỹ nhân, Hoàng Phủ Thiếu Phàm mềm mại chuyển mắt nhìn,

giọng nói nhẹ nhàng vô cùng. "Đình Đàng, thật không có à?" Hắn rất hiểu nha đầu này, mặc dù miệng nói không có, nhưng trong lòng khẳng định đã có phương án tính toán khác.

Oa---- đại thúc thật gian trá, lại dùng ánh mắt kiểu này để nhìn nàng, bảo nàng sao có thể nói những lời trái lương tâm được dưới ánh mắt này chứ?

Chu cái miệng nhỏ âm thầm oán giận, Cổ Đình Đàng không định lại nổi thể công của ánh mắt dịu dàng, không cam không nguyện nói: "Độc trên mặt nàng ta chẳng cần giải được gì sắt, chỉ cần quay về dùng nước tiểu ngựa rửa một tháng là khỏi."

Dùng nước tiểu ngựa rửa mặt, lại còn liên tục trong một tháng? Một nàng nghĩ ra được cái cách giải độc này, thật là trêu ngươi!

Mạnh mẽ kiềm chế khí cười, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cố gắng lắm mới duy trì được dáng vẻ nghiêm trang, "Phương thức giải độc vừa rồi cô nương nghe rõ rồi chứ? Nếu chưa rõ, để tại hạ bảo Đình Đàng nói lại lần nữa..."

"Không cần!" Mắt đẹp phun ra lửa, đại mỹ nhân làm sao cũng không ngờ tới có một ngày mình sẽ phải dùng nước tiểu ngựa đi rửa mặt, nhưng để khỏi phục lại vẻ đẹp, nàng không chút nghĩ ngợi, ngay cả câu cáo từ cũng không có đã nhanh chóng xoay người đi, xem ra là vội đi thu gom nước tiểu ngựa đây.

Mắt thấy đại mỹ nhân hỏa tốc rời đi, cánh môi Hoàng Phủ Thiếu Phàm không nhịn được cong lên một nụ cười, song khi nhìn thấy còn có hai đám nhân mã của Mã Gia bảo cùng Khiếu Phong son trang, nụ cười mới hiện lên trong nháy mắt mất tăm mất tích.

Aiz... hai vụ này mới là phiền toái nhất.

"Tiểu yêu nữ, món nợ chặt một cánh tay của Nhị đệ ta, Mã Gia bảo ta sẽ không dễ dàng cho qua!" Giành trước mở miệng nói, Mã Duy An cắn giận kêu gào.

"Yêu nữ kia một bó đuốc đã hủy diệt cả cơ nghiệp Khiếu Phong son trang của ta, thực khinh người quá đáng! Hôm nay Hoàng Phủ công tử nếu không giao ả cho bọn ta xử trí, bảo Khiếu Phong son trang của ta sao còn mặt mũi đặt chân trên giang hồ?" Tiếng hô tức giận vang lên ngay lập tức, trang chủ Khiếu Phong son trang cũng không định bỏ qua cho nàng.

"Đình Đàng, đang yên đang lành, sao nàng lại chặt tay người ta, phóng hỏa đốt Khiếu Phong son trang chứ?" Nghĩ đến hai chuyện quả thực khó có thể coi là lương thiện này, Hoàng Phủ Thiếu Phàm thực nhức đầu, không hiểu tại sao nàng lại gây ra chuyện như vậy?

"Họ Mã kia là một tên hạ lưu bại hoại, tên chó má kia đặt tay lung tung trên người ta, ta không phé cái tay chó của hắn, chẳng lẽ còn giữ lại để cho hắn hại cô nương khác sao? Về phần chuyện một bó đuốc đốt Khiếu Phong son trang thì..."

Giọng nói dừng lại, Cổ Đình Đàng che miệng cười duyên khách. "Đêm đó gió rét mưa to, lại không tìm được chỗ trọ, cho nên mới lên vào Khiếu Phong son trang tránh mưa một chút, nhưng mà nửa đêm đói bụng quá, chạy tới phòng bếp lại chẳng tìm được tí đồ chín nào, không thể làm gì khác hơn là nhóm lửa nướng gà lên để lấp đầy bụng, trùng hợp có một trận gió thổi qua, tàn lửa bay tán loạn, sau đó thì không thu dọn nổi." Aiz... Đầu phải nàng có ý chứ!

Không ngờ tới một mảnh cơ nghiệp lại bị hủy diệt như vậy, trang chủ Khiếu Phong son trang tức đến mức chồm râu dê rung rung, gầm thét rống giận, "Các người nghe xem, tiểu yêu nữ đang nói cái gì?"

"Tiếng người!" Bỗng dưng, một giọng nam cao ngạo chột vang lên.

Giọng nói buông xuống, hai thân hình cao ngất một đen một trắng chậm rãi bước vào đại sảnh, ngưng mắt nhìn kỹ, chỉ thấy người mặc áo trắng diễm mạo tuấn mỹ vô trù, nhưng mặt mày lại lưu chuyển một luồng sát khí tà ác, mà trên khuôn mặt cương nghị của người mặc áo đen lại có một vết sẹo vừa dài vừa sâu, từ thái dương bên trái vắt ngang qua sống mũi đến gò má bên phải, nhìn mà kinh người, dù rằng không biết là vết thương cũ đã bao nhiêu năm, nhưng vẫn khiến cho người ta có thể cảm thấy thương thế lúc đó vô cùng nghiêm trọng.

"Vô Thường thúc thúc, Vô Mệnh thúc thúc?" Liếc thấy hai người, Cổ Đình Đàng quả thực không thể tin vào mắt mình, mừng như điên chạy về phía hai người, tham lam tay trái ôm lấy áo trắng, tay phải ôm áo đen, trái phải thuận lợi cười vui vẻ, "Sao các thúc lại tới đây?"

"Một năm không gặp, Tiểu Ngao của chúng ta vẫn đáng yêu như thế nha!" Người áo trắng ---- Ân Vô Mệnh tà mị cười một tiếng, ngón tay dài nhéo nhéo lên khuôn mặt hồng hồng của nàng, sát khí giữa hai hàng lông mày chớp mắt biến thành thương yêu cưng chiều, chỉ lo vui mừng gặp lại, hoàn toàn không trả lời vấn đề của nàng.

Liếc ngang qua đồng bọn một cái, người áo đen ---- Ân Vô Thường, vẻ mặt tuy lạnh lùng, nhưng có thể thấy trông mắt nhìn Cổ Đình Đàng lộ ra vài tia mềm dịu: "Lúc trước đến tìm cha con ôn chuyện, không thấy con đâu, mới nghe cha con nói con chạy ra giang hồ gây sóng gió, muốn kiếm cái danh hiệu đại ma đầu giòn cho vui, đến hai, ba hôm trước, tình cờ nghe người ta nhắc tới, nói cái gì mà có một tiểu yêu nữ làm loạn khắp nơi núp trong Lục Ba son trang, những người bị nàng ta cho ăn một đòn đến đây để vấy diệt."

"Vô Thường thúc thúc thăm nghĩ tiểu yêu nữ kia chính là là con, mới cùng Vô Mệnh thúc thúc của con đi thăm dò tình huống một chút." Nói đến cùng, chính là quan tâm đến nha đầu đã nhìn từ nhỏ đến lớn, quan tâm như con gái này.

"Ai da! Người ta đã nói con muốn làm đại ma đầu rồi, mấy người giang hồ kỳ quái kia làm gì mà cứ gọi con là tiểu yêu nữ? Tiểu yêu nữ nghe làm sao uy phong bằng đại ma đầu chứ!" Bất mãn dậm chân oán trách, Cổ Đình Đàng thờ phỉ phi.

"Muốn làm đại ma đầu? Đơn giản, để Vô Mệnh thúc thúc dẫn con đi diệt Khiếu Phong sơn trang của lão dê núi kia, rồi để cho huyết tẩy Mã Gia bảo, bảo đảm danh hiệu này không con thì không ai dám nhận." Ân Vô Mệnh đề nghị, chỉ cần nâng nói một tiếng được, lập tức mang nàng đi thực hành.

"Hi hi, Vô Mệnh thúc thúc, thúc để con nghĩ một chút..."

Bên này, ôn chuyện cười nói vui vẻ, không coi ai ra gì này, giọng nói hoàn toàn không hề thấp, một chút cũng không lo lắng đến việc hai "khổ chủ" sẽ nghe thấy, thật sự có thể nói là phách lối vô cùng, mà bên kia, cả đám người về mặt cổ quái, xanh mét xanh mét, hoảng sợ hoảng sợ, chỉ vì hai người đột nhiên trời lên này chính là "Hắc Bạch song sát" người gặp người sợ, quý gặp quý buồn trên giang hồ.

Không ngờ tới Đình Đang cùng với "Hắc Bạch song sát" chính tà khó phân lại quen thân đến vậy, khó trách được được môn của Ân Vô Mệnh kia --- -- "Hàng đêm sâu" lại bị nàng nói là "Chẳng qua chỉ là thứ đồ chơi"

Cho tới giờ, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cuối cùng cũng hiểu ra, phát hiện ra "Người thân bạn tốt" của nàng tất cả đều là những nhân vật ngoan độc làm cho giang hồ nhức đầu nhất, chẳng trách lại nuôi dưỡng ra cái tính tình như vậy của nàng.

Aiz.. Chỉ có thể nói huyết thống ngày trước đã rất khủng bố rồi, mà hoàn cảnh ngày sau lại còn "Thêu gấm thêm hoa" dọa người hơn nữa.

"Ta bảo này lão dê núi, Tiểu Ngoan của bọn ta chẳng qua là không cẩn thận đốt mất cái sơn trang rách nát của ngươi, ngươi truy cứu cái gì? Ta đúng là không biết con dê núi già nhà ngươi hẹp hòi như vậy đấy!" Ân Vô Mệnh cười đến cực kỳ tuần mỹ tà khí, nhưng mắt người khác nhìn vào lại không nhìn được một thân mồ hôi lạnh.

"Sơn trang rách nát, ngươi cũng chường mắt, nếu nhà cửa đã đốt rồi, thì ngươi cũng chôn theo luôn đi!" Ân Vô Thường lạnh lùng nói.

Nghe vậy, tức giận bộc phát trong nháy mắt hoàn toàn trụi lủi, "Lão dê núi" để râu dê sắc mặt xanh mét đến khó coi, nếu không phải ngại vấn đề mặt mũi, cơ hồ sắp phát khóc: "Tiểu nhân không hẹp hòi, thực sự không hẹp hòi! Nhà cửa bị đốt đi là cái gì, xây lại là được, nào dám truy cứu Cổ cô nương chứ!" Từ tiểu yêu nữ mở miệng ngậm miệng lúc đầu, lập tức đột nhiên khách khí gọi Cổ cô nương, hẳn thực sự sợ.

Phải biết là hai mươi năm trước, hẳn còn ở một sơn trại nào đó làm một tiểu tặc, từng mù mắt đi cướp trộm hai người này, lúc ấy cả một tòa sơn trại hẳn như bị bọn họ tàn sát không còn một mống, nếu không phải hẳn vừa lúc ngã vào trong bùn hôn mê, mà thoát được một kiếp chỉ sợ đã sớm đi trình diện với Diêm Vương lão gia rồi.

Nhưng cũng bởi vì như vậy, khi hẳn tỉnh lại nhìn thấy khắp núi nơi nơi đều là thi thể đầy máu, tựa như địa ngục trần gian, lúc này mới chân chính tỉnh ngộ, thối lui khỏi nghiệp cướp bóc mà bái sư học nghệ, phấn đấu nhiều năm mới có được thành tựu ngày hôm nay. Chẳng qua là nhớ lại cảnh tượng năm đó, ấn tượng vẫn khắc sâu như cũ, cho nên mới vừa thấy hai người bọn họ, can đảm đã bị dọa chạy đi mất một nửa.

"Phải không?" Liếc xéo một cái khiến cho "lão dê núi" suýt nữa mềm nhũn, Ân Vô Mệnh cười cười: "Nếu không truy cứu, còn đứng đây làm gì?" Còn không mau cút đi!

Ồ... Được đặc xá rồi!

Trang chủ "Lão dê núi" thiếu chút nữa khóc lóc nức nở, không nói hai lời, dẫn nhân mã Khiếu Phong sơn trang chạy thật nhanh, chỉ sợ chậm một giây nữa, đôi phương sẽ đổi ý.

Xử lý xong một con dê núi già, Ân Vô Mệnh lại nhìn về phía Mã Duy An dù đang hoảng sợ nhưng vẫn giả bộ trấn định, giễu cợt nói: "Ngươi là muốn lấy một cánh tay của lệnh đệ đổi lấy trăm mạng trên dưới Mã Gia bảo, hay là lấy chừng trăm mạng người đổi lại một cánh tay?" Hẳn đang cảnh cáo, hơn nữa lại còn là lời cảnh cáo vô cùng đậm máu.

Sắc mặt xanh mét khó coi vô cùng, Mã Duy An biết sự tích tình phong huyết vũ của hai người trước mắt có kể ba ngày ba đêm cũng không hết, nếu bọn họ thật sự muốn ra tay, chừng trăm mạng người của Mã Gia bảo căn bản chẳng coi vào đâu, có hạn chỉ hạn tiểu yêu nữ kia có chỗ dựa đáng sợ như vậy, cánh tay kia của Nhị đệ coi như đành thiệt vậy.

Trong lòng nghĩ định, hẳn không nói thêm tiếng nào, cũng dẫn nhân mã Mã Gia bảo ra về.

Chưa đầy thời gian một chung trà, bên trong đại sảnh đã một mảnh trống rỗng, thấy hai chuyện phiền toái bị hai người uy danh lưng lẩy giang hồ giải quyết một cách dễ dàng như vậy, Hoàng Phủ Thiếu Phàm không thể không thừa nhận.... Có lúc làm ác nhân còn uy phong chán!

"Ai da! Hai vị thúc thúc thật lợi hại, hai, ba chiêu đã dọa hết đám người đó đi rồi!" Vui vẻ vỗ tay, Cổ Đình Đang cực kỳ bội phục, còn không quên chế nhạo Hoàng Phủ Thiếu Phàm, "Đại thúc, nhìn thấy chưa? Học tập nhiều một chút!" Aiz.. Người tốt dễ bị lấn lướt, đại thúc tổn lắm miệng lưỡi như vậy, có ích lợi gì chứ?

Hoàng Phủ Thiếu Phàm bắt đầu đi lắc đầu cười khổ, tự động tiến tới trước mặt bọn họ, thái độ kính cẩn khiêm tốn cũng không kiêu không nịnh tự giới thiệu mình: "Tạ hạ Hoàng Phủ Thiếu Phàm ra mắt hai vị tiền bối."

A... Chẳng trách Đình Đang lại lẫn lộn phán đoán số tuổi qua dáng vẻ bề ngoài của nam tử, tất cả đều là bởi vì bậc chú bác của nàng đều có thuật tru nhân cả! Nhìn xem! "Hắc Bạch song sát" này thành danh trên giang hồ ít nhất cũng hơn hai mươi năm, nhưng tướng mạo lại trẻ trung như vậy, nhìn qua nhiều lắm là hơn ba mươi.

Lúc thấy hẳn bái kiến, ánh mắt trong trẻo, vẻ mặt dù cung kính nhưng lại không có vẻ sợ hãi của những kẻ bình thường khi gặp bọn họ, Ân Vô Mệnh, Ân

Vô Thường ấn ý liếc nhau thăm dò một cái, không tiếng động truyền tin tức ----- Không tệ!

Một bên, Cổ Đình Đang mặc kệ bọn họ "Ẩn tình đưa tình" cái gì, nghĩ đến thân thể của Hoàng Phủ Thiếu Phàm mặc dù đã được nàng làm đông làm tay cho khá hơn được 6, 7 phần, nhưng hôm nay người chân chính có thể trị đã hiện thân, nàng đương nhiên phải nắm bắt cơ hội, lập tức vội vàng yêu cầu: "Hai vị thúc thúc, Tiểu Ngaoan có chuyện muốn nhờ hai thúc giúp một tay."

"Nếu Tiểu Ngaoan đã mở miệng, Vô Mệnh thúc thúc làm sao có thể cự tuyệt, cứ việc nói!" Trút hết tà khí, Ân Vô Mệnh mặt đầy yêu chiều.

"Vô Thường thúc thúc chưa từng cự tuyệt con, nói đi!" Ân Vô Thường trước giờ về mặt vẫn đậm mặc cũng khẽ cười.

"Người này..." Tay chỉ vào Hoàng Phủ Thiếu Phàm Cổ Đình Đang nghiêm túc nói: "... Là nam nhân con muốn đánh bất tỉnh kéo về gấp phụ thân, nhưng mà lại trúng độc 『hàng đêm sâu』, mặc dù thời gian này con đã trị được khá hơn 6, 7 phần, nhưng con vẫn không yên lòng, muốn mới Vô Thường thúc thúc xem qua cho chàng một chút, coi có sớm chữa dứt hẳn cho chàng được không."

A a, Vô Mệnh thúc thúc là chế độc, cao thủ dùng độc, mà y thuật của Vô Thường thúc thúc thì sánh ngang Hoa Đà, nàng biết được sơ sơ về y thuật cùng dùng độc, đều là nhờ hai vị thúc thúc thỉnh thoảng dạy cho một hai lần.

Nam nhân Tiểu Ngaoan muốn kéo về?

Không hẹn mà cùng song song quay đầu trừng người, về mặt của "Hắc Bạch song sát" uy danh... rất quý dị!

"Làm phiền hai vị tiền bối!" Bị trừng cho tâm tình có chút thấp thỏm, thậm chí sống lưng đã ra mồ hôi lạnh, nhưng trên mặt Hoàng Phủ Thiếu Phàm vẫn duy trì vẻ trấn định như cũ.

Không có trả lời, hai người trợn mắt nhìn thật lâu xong cuối cùng thu hồi tầm mắt, ngay sau đó một giọng nói làm người ta phát rét nhàn nhạt vang lên ----

"Lại dám hạ độc với cả nam nhân mà Tiểu Ngaoan muốn kéo về, người thật giỏi đấy..." Vừa nói vừa đi vào bên trong, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của người khác, thoải mái giống như đang đi lại trong nhà mình.

"Không phải là ta làm mà!" Tiếng kêu thê lương thâm thiết vang lên, giờ phút này, Ân Vô Mệnh hoàn toàn không dính líu gì đến những chữ tuấn mỹ, tà khí, vội vàng vàng đuôi theo đồng bọn kêu oan cả một đường, "Vô Thường, hung thủ không phải ta! Thật sự không phải ta, người phải tin tưởng ta chứ..."

Tiếng kêu oan sánh ngang với Đậu Nga càng đi càng xa, lưu lại Hoàng Phủ Thiếu Phàm, Từ Triển Nguyên cùng Kiếm Nhi đang ôm tiểu tử ngủ say ngo ngắc nhìn nhau trong đại sảnh, còn có Cổ Đình Đang thấy quái nhưng không thấy lạ mà cười đến vui vẻ.

"Đây chính là 『Hắc Bạch song sát』?" Từ Triển Nguyên sững sờ. Biểu hiện lúc đầu quả thật không cần nghi ngờ, nhưng cái màn cuối cùng lúc này...

"Quen rồi sẽ không sao mà!" Nhún nhún vai, Cổ Đình Đang ôm lấy Hoàng Phủ Thiếu Phàm, ngẩng đầu cười chế nhạo, "Đại thúc, chàng không bị dọa đến đấy chứ?" A a... Gia thế bối cảnh nhà nàng, đại thúc mới chỉ rờ đến cái mép mà thôi, đừng có mới thể mà đã bị dọa rồi.

Tròng mắt cười cười, Hoàng Phủ Thiếu Phàm lấy gậy ông đập lưng ông, cánh môi ưu nhã khẽ nhếch lên: "Quen rồi sẽ không sao mà!"

A... Thật sự quen rồi sẽ không sao mà!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Sở Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

"Vô Thường thúc thúc, sao rồi?" Bên trong phòng, Cổ Đình Đang không thể chờ đợi hỏi dồn, đáy mắt có chút khẩn trương.

"Tiểu Ngaoan, con thật đúng là làm cán." Chậm rãi thu hồi ngón tay thon dài chắn mạch, về mặt từ trước đến giờ vẫn lạnh lùng của Ân Vô Thường càng thêm nặng nề, nhíu mày nhẹ trách, "Con ấy! Y thuật gà mờ mà cũng dám đi chữa cho người ta?"

Nghe vậy, Cổ Đình Đang cả kinh, biết mình khẳng định đã sai lầm, gấp đến độ vội vàng hỏi, "Là thế nào? Con biết lúc con vừa mới bắt đầu dùng độc công độc hóa giải 『hàng đêm sâu』, tình trạng của đại thúc quả thật không ổn lắm, nhưng trước kia con cố ý dùng 『hàng đêm sâu』 với mình, xem mình có cách tự giải độc không, cũng dùng cách giống hệt như của đại thúc mà! Lại nói, đại thúc từ lúc đầu tình huống có không ổn ra, giờ đã có chuyển biến tốt, không phải sao?" Nàng không hiểu vấn đề ở đâu ra?

"Cho nên ta mới nói con là gà mờ, học nghệ chưa thông!" Nhẹ trách một tiếng, Ân Vô Thường giải thích, "Ban đầu, lúc con dùng 『hàng đêm sâu』 trên người để chơi, là lúc còn khỏe mạnh vô cùng, một bên còn có ta ngày ngày giám sát tình trạng thân thể con, giúp con bảo trụ nguyên thể.

"Nhưng hẳn lại là lúc thân mang nội thương, lại dám chuyển độc từ cơ thể người khác lên người mình, độc tính từ lúc đó đã thâm nhập vào gân mạch cùng lục phủ ngũ tạng, tình huống có thể nói là phức tạp gấp trăm lần, sau đó lại bị con đông một loại độc, tây một loại linh dược loạn cả lên, mấy chục loại độc tính, linh dược đối chọi nhau kịch liệt trong cơ thể, người khỏe mạnh hơn cũng chịu không nổi, huống chi là cái thân thể hư hỏng của hẳn đang bị 『hàng đêm sâu』 dày vò còn chưa lành?"

"Nhưng... nhưng đại thúc bây giờ rõ ràng đang có chuyển biến tốt..." Nàng luống cuống, sợ sai lầm của mình hại Hoàng Phủ Thiếu Phàm, hốt mắt không khỏi phấp phỏng khẩn lẹ.

Ô... Làm sao bây giờ? Đại thúc sẽ bị nàng hại chết sao?

"Đình Đương, đừng hoảng hốt!" Trầm tĩnh lắng nghe đoạn đối thoại giữa hai người, Hoàng Phủ Thiếu Phàm lại không kinh hoàng cũng không trách cứ, thấy bộ dạng như sắp khóc của nàng, không khỏi dịu dàng an ủi. "Ta không sao cả, nàng đừng lo lắng."

"Đại thúc..." Đôi mắt ngân lệ mờ hồ nhìn hẳn, Cổ Đình Đương cố hết sức để mình không rơi nước mắt, nhưng trong lòng thực khổ sở.

Nhìn khuôn mặt trầm tĩnh ôn nhã của hẳn một cái, Ân Vô Thường âm thầm gật đầu. Được... Nam nhân Tiểu Ngaoan muốn kéo về này thật sự rất được, hiếm có người nào nghe xong tình trạng của mình be bét thành như vậy, còn có thể bình tĩnh được.

"Tiểu Ngaoan, đừng để Vô Thường thúc thúc con lừa, hẳn khẳng định còn nói chưa hết lời." Rảnh rồi ngồi hóng mát ở một bên, Ân Vô Mệnh cuối cùng cũng không chịu nổi cô đơn chen miệng vào.

"Cần người lái nhái?" Hàn quang lạnh lẽo bắn tới, ngay lập tức khiến cho người nào đó sợ đến im thin thít, Ân Vô Thường mới mở miệng khen ngợi, "Tiểu Ngaoan, thật ra thì con cũng làm không tệ, cứ theo phương pháp của con, không quá hai tháng nữa, độc trong cơ thể hẳn sẽ hoàn toàn được hóa giải, chẳng qua là..."

"Chẳng qua là cái gì?" Khẩn trương hỏi tới.

"Chẳng qua là gân mạch cùng lục phủ ngũ tạng đã sớm bị tổn thương, cho dù sau này có bồi bổ thế nào, ít nhất cũng phải tổn hại mười năm tuổi thọ." Hẳn nói thật, muốn nàng có chuẩn bị trước.

Mười năm?

Cổ Đình Đương nghe vậy thất thần, sau khi ngáy người một lúc lâu, đột nhiên "Oa" một tiếng, nhào vào trong ngực Hoàng Phủ Thiếu Phàm khóc lớn. "Oa----- đại thúc, thật xin lỗi! Ta không chỉ hại chàng bạc đầu, còn hại chàng sống ít đi mười năm, không phải ta cố ý, thật xin lỗi..."

Mưa to giàn dụa rơi trắng tấp, nàng khóc đến khản cả giọng, nước mắt lan tràn lập tức thấm ướt vạt áo trước ngực hẳn, có thể thấy được thương tâm đến đâu.

Cảm nhận được những giọt nước mắt ấm áp kia xuyên thấu qua lớp áo, từng giọt từng giọt mềm mại thấm vào đáy lòng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm khẽ vuốt ve nàng, dịu dàng cười khẽ, "Đứa ngọc, nàng khóc cái gì chứ? Ít đi mười năm tuổi thọ, ta vẫn còn sống được mấy chục năm mà! So với ba tháng thì đã là quá nhiều, nhiều lắm. Ta nên cảm ơn nàng đã để ta chiếm tiện nghi lớn như vậy mới đúng, thật sự đáng giá!" Nếu không phải có nàng, hẳn ngay cả ba tháng cũng không có, đâu còn có mười năm tuổi thọ mà thiếu hụt, phải không?

Tại sao mỗi lần lúc nàng khổ sở khóc lớn, đại thúc luôn có thể suy nghĩ lạc quan như vậy?

Ngước khuôn mặt nhỏ nhắn giàn giụa nước mắt lên, Cổ Đình Đương kinh ngạc nhìn hẳn, cảm thấy vừa khổ sở lại vui vẻ. Nàng nghĩ, đại thúc thực sự là nhân vật không đơn giản.

Nhìn nàng vừa rơi lệ vừa sợ run, Hoàng Phủ Thiếu Phàm nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt loang lổ trên gò má mịn màng, dịu dàng hỏi thăm: "Sao rồi?"

Lắc đầu một cái, nàng cảm thấy sự yêu thích của nàng dành cho hẳn lại sâu hơn một tầng, trái tim bị cảm xúc kia lấp đầy... tràn ngập....

"Đại thúc, ta muốn hôn chàng!" Cổ Đình Đương chợt kêu lên, cảm thấy chỉ có thể đoạt lấy môi hẳn tận tình giãy xéo, mới có thể phát tiết ra hết nỗi xúc động tràn ngập trong lòng kia.

"Khụ khụ khụ..." Một trận ho khan sắc súa, mắt đẹp liếc về phía hai nam nhân đang nhưn mảy trong phòng, mặt Hoàng Phủ Thiếu Phàm đỏ bừng.

Ông trời ơi! Sao nàng có thể nói ra những lời này trước mặt hai vị trưởng bối chứ? Thế này... thế này thì hẳn nhận cũng không được, mà không nhận cũng không được, lúng túng cực độ.

"Vô Thường, Tiểu Ngaoan của chúng ta vẫn chưa đến tuổi làm sói hổ nhỉ?" Chính chủ còn chưa đáp lời, Ân Vô Mệnh đã cười ha ha mở miệng chế nhạo trước.

"Tuổi làm sói hổ là người ấy!" Ngầm bực giận dữ mắng, Ân Vô Thường nghĩ đến chuyện hẳn hàng đêm đòi hỏi vô độ, trong lòng đều bốc hỏa. Ghê tởm! Mỗi lần chỉ ứng phó với tên dâm ma này thôi, đã khiến hẳn nhận đủ.

"Sao lại nói như vậy chứ?" Tà khí cười một tiếng. Ân Vô Mệnh cố ý trêu ngươi. "Chưa nói đến tuổi làm sói hổ là để chỉ nữ nhân, cho dù ta có hàng đêm làm sói hổ, người hưởng thụ không phải là ngươi...."

"Ân Vô Mệnh, ngươi câm miệng!" Khuôn mặt cương nghị đậm màu mơ hồ hiện lên một mảng màu hồng. Ân Vô Thường không hề hoài nghi một ngày nào đó, mình sẽ lỡ tay mà giết luôn cái tên sư đệ từ nhỏ đến lớn luôn khiến người ta căm tức này.

"Ha ha ha... Được! Ta câm miệng, tối lại há miệng hầu hạ ngươi từ tể...." Hăng giọng cười to, ngôn ngữ mập mờ khiến cho người khác đỏ mặt nóng tai.

Đây... chính là bộ mặt thật của "Hắc Bạch song sát" ư....

Mất thấy hai người không ngưng ngừng chút nào mặt mày đưa tình trước mặt hấn và Cổ Đình Đang, Hoàng Phủ Thiếu Phàm hoàn toàn cảm nín. Aiz... Có những vị trưởng bối như vậy, Đình Đang vừa mới đôi hôn trước mặt người khác, cũng chẳng có gì ngoài ý muốn!

Mình còn chưa đôi được hôn, hai vị thúc thúc đã náo loạn hết cả lên, Cổ Đình Đang đã bực trong lòng, lại nghe tiếng cười lớn không ngừng, lập tức giận chó đánh mèo chỉ trích ào ào -----

"Vô Mệnh thúc thúc, đại thúc trúng độc đều do thúc làm hại! Thúc nói đi, vì sao độc môn độc dược của thúc lại rơi vào tay người khác?" Hừ, chuyện Bạch Mộ Nam kia có được "Hàng đêm sâu" đến giờ vẫn thật kỳ lạ.

"Đúng vậy! Vì sao người ngoài lại có độc môn độc dược của ngươi hả?" Mặt lạnh liếc xéo, vẻ mặt của Ân Vô Thường rất nguy hiểm.

Tên dân ma này trước kia có một thói xấu, hề ngủ cùng nam nhân nào một đêm xong, sẽ tặng người ta một bọc kịch độc tự chế, để chỉ ra "Tiền hàng đã giao", mặc dù sao khi ở chung một chỗ với hấn, thói quen này đã bỏ được hai mươi mấy năm, nhưng hôm nay... Hừ! Tốt nhất không phải như hấn nghĩ, nếu không thì mọi người cứ chờ xem!

"Oan uổng quá!" Biết rõ mình mà không giải thích rõ ràng, e rằng sau lần này sẽ bị "Ruồng bỏ", Ân Vô Mệnh khần trương vội vàng giơ tay lên thề tỏ rõ trong sạch. "Kể từ khi hai chúng ta ở chung một chỗ, hai mươi năm nay ta tuyệt đối chưa từng phản bội ngươi, nếu không đúng thì phạt ta cả đời không thể chạm vào ngươi, dục hỏa đốt người mà chết!"

"Ngươi đồ dân ma này, phát thệ mà cũng hạ lưu như vậy!" Tức giận, hỏa quyền không chút khách khí vung về phía gương mặt tuấn mỹ kia.

"Đánh không được! Đánh không được! Đánh vào thân ta, đau ở tâm ngươi đó..." Trải qua hung hiểm, miệng vẫn còn rất dễ tiện.

Đây chính là "Hắc Bạch song sát" danh chấn giang hồ ư... Một lần nữa im lặng cảm thán, Hoàng Phủ Thiếu Phàm có một cảm giác bất lực sâu sắc.

"Hai vị thúc thúc, đừng làm loạn!" Vội vàng nhảy ra ngăn lại, Cổ Đình Đang một tay tách hai người ra, ngay sau đó nghiêng đầu trừng Ân Vô Mệnh, giận dữ nói: "Vô Mệnh thúc thúc, Bạch Mộ Nam kia có độc môn độc dược của thúc là sự thật, thúc nghĩ lại coi, có từng đem 『hàng đêm sâu』 tặng cho hấn chưa."

"Bạch Mộ Nam kia là cái thá gì mà ta phải đem 『hàng đêm sâu』 cho hấn?" Nhục nhả bội phần, Ân Vô Mệnh căm tức cực kỳ. Đừng nói là hấn đã hai mươi mấy năm rồi không ăn ngoài, cho dù muốn đi ăn ngoài, cái hạng như họ Bạch kia hấn cũng không để vào mắt.

"Nhưng sao hấn lại có 『hàng đêm sâu』?" Quyết hỏi cho ra đáp án.

"Cái này à..." Trầm tư xong, Ân Vô Mệnh lại hỏi Hoàng Phủ Thiếu Phàm, "Ngươi biết họ Bạch kia báai người phương nào làm thầy chứ?" Hai mươi mấy năm trước, khi Vô Thường còn chưa nguyện ý tiếp nhận hấn, hấn từng bối vì nhất thời thương tâm cùng bị phần mà ngủ cùng với một nam nhân có tướng mạo rất giống Vô Thường, xong chuyện đem "Hàng đêm sâu" tặng, đó là lần duy nhất trong đời hấn đem loại độc này tặng cho người khác.

Biết Bạch gia huynh đệ cùng báai một thầy, Hoàng Phủ Thiếu Phàm nhanh chóng nói ra danh hiệu của người nọ, lập tức, chỉ thấy Ân Vô Mệnh gãi gãi mũi, cười đến có chút lúng túng.

"Cái đó... họ Bạch kia đại khái là trộm được từ chỗ sư phụ hấn." Ha ha.... Sao chuyện lại khéo như vậy chứ? Hố lớn! Hố lớn!

"Sư phụ hấn?" Hàn quang quét về phía hấn, ánh mắt của Ân Vô Thường rất lạnh. "Rất tốt, vô cùng tốt!" Dứt lời, cười lạnh đi thẳng.

"Vô Thường, đừng giận ta mà, đó là chuyện trước khi ngươi tiếp nhận ta! Mấy năm nay, ta đối với ngươi trùng thành nhất mực mà.... Vô Thường.. Vô Thường...." Tiếng kêu thảm thiết cầu xin một đường đuổi theo, càng lúc càng xa.

"Vô Mệnh thúc thúc thăm rồi!" Không nhịn được phì cười một tiếng, Cổ Đình Đang nhìn có chút há hê.

"Hai vị thúc thúc của nàng..." Trầm ngâm xong, cố gắng tìm ra từ thích hợp để hình dung. "Rất thú vị!"

"Thú vị?" Hốc mắt vì vừa mới khóc xong còn hơi sưng đỏ, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại lộ ra nụ cười tà ác. "Đại thúc, chúng ta tới làm chuyện thú vị hơn đi!"

Thấy nàng hai mắt lóe sáng tiến gần từng bước, cái miệng nhỏ nhắn nhắm thẳng cánh môi mình mà tới, Hoàng Phủ Thiếu Phàm cười. "Chuyện thú vị đây hả....."

Tiếng lẩm nhẩm nhẹ nhàng biến mất giữa hai bờ môi từ từ dính chặt, lúc này vô thanh thắng hữu thanh....

Lại nói, Ân Vô Thường, Ân Vô Mệnh dưới sự mời mọc nhiệt tình của Cổ Đình Đang cùng Hoàng Phủ Thiếu Phàm, ở lại Lục Ba sơn trang mấy ngày liền cáo từ rời đi.

Trước khi đi, Ân Vô Thường còn kín đáo đưa cho Cổ Đình Đang không ít linh đan diệu dược, ngoài miệng mặt dù chưa nói, nhưng ý tứ chính là để cho nàng tẩm bổ cho nam nhân nhất định phải bị nàng kéo về gặp phụ thân kia; về phần Ân Vô Mệnh, đương nhiên cũng không quên bày ra cả bản độc dược mới nghiên cứu ra cho nàng chọn, phi thường cay độc nói ---- Hoàng Phủ Thiếu Phàm mà làm chuyện có lỗi với con thì trực tiếp tung độc ra.

Tóm lại, hai cái người sát tính người gặp người sợ tiếng xấu trong giang hồ rõ ràng, khiến cho Cổ Đình Đang buồn buồn không vui tận mấy ngày sau mới khôi phục lại tính tình yêu cười yêu đùa giòn của nàng.

Hôm nay, nàng bùng thuốc đã sắc xong, tiểu tử đi theo đằng sau, một lớn một nhỏ đứng ngoài cửa phòng Hoàng Phủ Thiếu Phàm.

"Tiểu quý, ta nói cho ngươi biết, chờ lát nữa đi vào, thấy đại thúc phải mở miệng gọi người, nhớ chưa?" Hung dữ uy hiếp, Cổ Đình Đang dặn thêm lần nữa.

Mấy ngày nay, chỉ cần ở lúc nào ở chung một chỗ với tiểu quý này, nàng sẽ lấy khổ hình véo tai ép tiểu quý kia nói ra nửa câu, trừ huấn luyện năng lực nói chuyện của thằng nhóc ra, cũng giúp nó bớt phong bế bản thân, tránh cho càng lớn càng không bình thường.

Lặng lặng nhìn nàng, Bạch Vân Kỳ đến kêu cũng không kêu một tiếng.

Thấy vậy, Cổ Đình Đang biến sắc, neho mắt đang muốn cảnh cáo, "Tiểu quý...."

"Đình Đang? Đình Đang ở ngoài đó hả?" Bỗng dưng, bên trong truyền đến tiếng ôn nhả của Hoàng Phủ Thiếu Phàm.

Nhanh chóng trợn mắt liếc tiểu quý một cái, Cổ Đình Đang lúc này mới cất giọng đáp lại, đồng thời cười hi hi đẩy cửa vào, nhanh chóng bước tới bên chiếc giường.

"Đại thúc, uống thuốc!" Giọng nói cất lên, chén thuốc đã được đưa đến tay hấn.

"Cám ơn!" Theo thói quen nói cảm ơn, Hoàng Phủ Thiếu Phàm từ từ uống thuốc, nhưng ánh mắt nghi hoặc trước sau vẫn dừng trên người nàng cũng tiểu tử.

Xảy ra chuyện gì? Vì sao tay của Đình Đang cứ dính trên người Kỳ Nhi vậy? Một lớn một nhỏ này có bí mật gì sao?

Lặng lặng uống thuốc, hấn nghĩ mãi mà không ra, lập tức cũng bất động thanh sắc, định yên lặng theo dõi diễn biến.

Tiểu quý này, rõ ràng nói nó vào phòng phải gọi người, bây giờ lại giả bộ câm điếc với nàng, đúng là muốn tìm chết mà!

Chọc mấy cái mà không thấy nhóc con mở miệng, Cổ Đình Đang cau, không nói hai lời ôm lấy tiểu quý lên giường, nhoáng cái đã nhét vào trong ngực Hoàng Phủ Thiếu Phàm.

"Sao vậy?" Đặt chén thuốc xuống, Hoàng Phủ Thiếu Phàm ôm tiểu tử mỉm cười hỏi, không hiểu bọn họ đang chơi trò gì.

"Tiểu quý-----" Kéo dài giọng, nàng giờ ngón tay mảnh mai lên xoay xoay, không ngại thi triển thần công véo tai lần nữa.

Nhìn chằm chằm ngón tay linh động kia của nàng, Bạch Vân Kỳ theo bản năng dịch sát vào Hoàng Phủ Thiếu Phàm, ngay sau đó cảm nhận được nhiệt độ ấm áp trong lồng ngực dày dặn kia, thân thể nhỏ bé không khỏi run lên, nhớ tới những điều tốt đẹp mà chủ nhân cái ôm này dành cho mình, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đỏ ửng lại hiện lên vẻ xấu hổ....

"Nghĩa phụ...." Tiếng như muỗi, cậu bé vùi đầu trong lồng ngực nhỏ giọng gọi.

Nghĩa phụ? Hấn vừa mới nghe thấy Kỳ Nhi gọi hấn là nghĩa phụ, đúng không? Hấn không nghe nhầm chứ, đúng không?

Thực sự không dám tin, Hoàng Phủ Thiếu Phàm kích động khó khăn nâng khuôn mặt nhỏ bé kia lên, giọng nói khẽ run, "Kỳ Nhi... Kỳ Nhi.. Vừa nãy con nói chuyện, đúng không? Con gọi ta là nghĩa phụ, đúng không? Kỳ Nhi, nếu hai tiếng vừa nãy là con nói, vậy con gọi nghĩa phụ một lần nữa được không..."

"Nghĩa phụ..." Lần này, giọng nói trẻ con tuy rằng vẫn rất nhỏ, nhưng đã lớn hơn lúc nãy một chút, đủ khiến cho người ta tin tưởng đây không phải nghe lầm.

"Kỳ Nhi, thật tốt quá! Nghĩa phụ cuối cùng cũng đợi được đến lúc con mở miệng nói chuyện!" Mừng như điên ôm lấy người trong lòng, hốc mắt Hoàng Phủ Thiếu Phàm có chút ướt át.

A... Chịu mở miệng rồi, cho dù chỉ là một, hai chữ, cũng là một sự tiến bộ, sau này tình huống sẽ tốt hơn.

Nhẹ nhàng, Bạch Văn Kỳ dang cánh tay nhỏ bé ra ôm lại hân, khoe miệng tựa hồ như có ý cười.

"Đại thúc, tiểu quý cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện, chàng vui chứ?" Ngồi xuống bên giường, nàng rung rung đôi ủng nhỏ trêu chọc, trên mặt đầy ý cười dịu dàng.

Hi hi, nàng biết ngay là đại thúc nhất định sẽ rất vui mà, rất rất vui.

Nghe tiếng, Hoàng Phủ Thiếu Phàm ngược mắt nhìn khuôn mặt cười đắc ý của nàng, nhớ lại những hành động cổ quái khi nãy của nàng với Kỳ Nhi, cuối cùng cũng hiểu ra, hân không nhịn được cười cảm động, giọng nói trầm thấp khàn khàn: "Đỉnh Đương, Cám ơn nàng!" Hân biết, đây là niềm vui nàng dành cho hân.

"Ta biết ta rất lợi hại, không cần quá..."

"Không cần quá cảm động!" Nàng còn chưa nói xong, Hoàng Phủ Thiếu Phàm đã tự động tiếp lời, trên khuôn mặt nho nhã tràn ngập ý cười.

Trố mắt nhìn chằm chằm hân, Cổ Đỉnh Đương phi cười một tiếng, đầu ngón tay vỗ vỗ trên vai hân, cực kỳ hài lòng gật đầu. "Đại thúc! Chàng càng ngày càng hiểu rõ ta, không tệ! Không tệ!"

Nha đầu này thật là...

Bật cười lắc đầu, hân vươn cánh tay còn rãnh rỗi ôm lấy nàng, sự biết ơn cùng cảm động tràn ngập trong lòng cuối cùng hóa thành hành động, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Bạch Văn Kỳ, môi mỏng nhẹ nhàng hạ xuống, lần đầu tiên chủ động hôn lên cánh môi đỏ tươi kia...

Sau một lúc lâu, hai người mới thờ dốc tách ra, nhìn khuôn mặt ôn văn tuấn tú đỏ bừng kia, Cổ Đỉnh Đương hiếm khi ngượng ngừng cười ----

"Đại thúc, chờ thân thể chàng tốt lên, để ta kéo về gặp phụ thân đi!"

"..." Trầm mặc một lúc lâu, hân than thở yêu cầu. "Cười ngửa về có được không?"

Bốn tháng sau.

Cỏ xanh rợp bóng, muôn hoa nở rộ, bên trong thâm sơn u cốc, một đôi tình nhân nam tuấn nữ kiều cười một con tuấn mã chậm rãi đi, tiếng cười tiếng nói thỉnh thoảng vang lên, thật lâu không dứt...

"Đại thúc, sắp đến nhà ta rồi, chàng có sợ không hả?" Dì dóm cười hỏi, trong đôi mắt to lạnh lợi của Cổ Đỉnh Đương tràn ngập vẻ trêu chọc.

"Sợ cái gì?" Hoàng Phủ Thiếu Phàm cười khê hỏi ngược lại, vẻ mặt trầm ổn, khiến cho người ta khó mà nhìn ra được tâm tình.

"Sợ cha ta gây khó dễ cho chàng đó!" Nhăn nhăn cái mũi nhỏ, nàng biết nhất định phụ thân sẽ gây khó dễ.

"Dĩ nhiên sợ!" Cười cười, hân thành thật thừa nhận. A... Phải biết là, "Nhiếp hồn thiên ma" Cổ Văn Thiên cũng không phải dạng hơi hợt, muốn bắt cóc hòn ngọc quý của ông ấy, gây khó dễ là chuyện nằm trong dự liệu, chẳng qua chỉ cần có thể được làm bạn với nàng cả đời, cho dù có gây khó dễ bao nhiêu, hân cũng không e ngại.

Một chuỗi tiếng cười duyên dáng như chuông bạc vang lên, Cổ Đỉnh Đương đồng tình an ủi, "Đại thúc, chàng đừng lo, cha ta sẽ không thịt chàng đâu, nhiều lắm là bị chinh cho toàn thân tàn phế thôi!" A... Nàng có nên cảnh báo cho đại thúc trước là trước khi gặp được cha nàng, phải qua năm cửa, chém được lục tướng đã?

Thôi! Cho qua đi! Đại thúc qua được thì tốt, còn không qua được, nàng cứ bỏ trốn luôn với đại thúc là xong, đợi đến lúc sinh được em bé rồi ẵm về cho phụ thân coi, cũng không sai!

"Đa tạ nàng đã an ủi đấy!" Liếc xéo một cái, giọng nói Hoàng Phủ Thiếu Phàm có chút chua chát. Nha đầu này còn làm hân hồi hộp hơn.

Làm cái mặt quý, nàng tươi cười hớn hở ngâm nga một bài hát trẻ con, chốc lát sau, như nhớ ra chuyện gì, chợt ảo não kêu lên: "Ai da! Đại thúc, chàng còn nhớ giao dịch của chúng ta không vậy?"

"Dĩ nhiên!" Nhướn mày, hân chờ câu tiếp theo của nàng.

"Hôm nào chúng ta so một trận đi! Ta còn phải đánh bại chàng, lên làm đại ma đầu nữa đó!" Hăng hái bùng bùng, ánh mắt nàng tỏa sáng lờ lờ.

A.... Cái "Ý nguyện vĩ đại" này của nàng vẫn chưa từ bỏ sao?

Tuấn nhan dâng lên một nụ cười khê, hân lắc đầu. "Không cần so."

"Tại sao?" Bữa cái miệng nhỏ, vô cùng không phục. "Chàng cho là ta đánh không lại chàng sao?"

"Không phải vậy!" Bật cười không dứt, Hoàng Phủ Thiếu Phàm dịu dàng nói, "Là ta đánh không lại nàng." A... Đánh nhau với nàng, nàng mà thua, chắc sẽ buồn bức mấy ngày nhĩ? Nhưng hân chỉ muốn thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ của nàng thôi, cho nên cho dù có đánh đến trăm trận ngàn trận, hân

cũng vĩnh viễn không muốn thẳng được nàng.

Tựa hồ hơi hiểu ra được tâm tình của hắn, Cổ Đình Đang hờn dỗi trừng hắn một cái, chẳng qua là cũng không nhắc tới chuyện này nữa.

Hai người im lặng, ăn ý mười phần đắm chìm trong không khí ngọt ngào này, cho đến một lúc sau, nàng đột nhiên nhẹ giọng mở miệng-----

"Đại thúc, ta tin chàng cho dù có giảm mất mười năm tuổi thọ cũng vẫn sống được đến tám mươi tuổi, mà ta nhất định có thể sống đến bảy mươi tuổi, đến lúc đó hai chúng ta cùng nhau đi nha!"

Trong lòng rung động, Hoàng Phủ Thiếu Phàm vươn tay về phía nàng, đợi nàng đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào trong lòng bàn tay hắn, siết chặt lấy tay nàng, bờ môi cong lên một nụ cười tràn ngập nhu tình. "..."

Đột nhiên một trận gió núi thổi qua, cuốn theo câu trả lời của hắn, trừu tượng ra, không ai nghe rõ được hắn nói gì, song bên trong u cốc tựa hồ như mơ hồ quanh quẩn từng tiếng nói dịu dàng -----

Cùng nhau sống như vậy đến già nhé...

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.